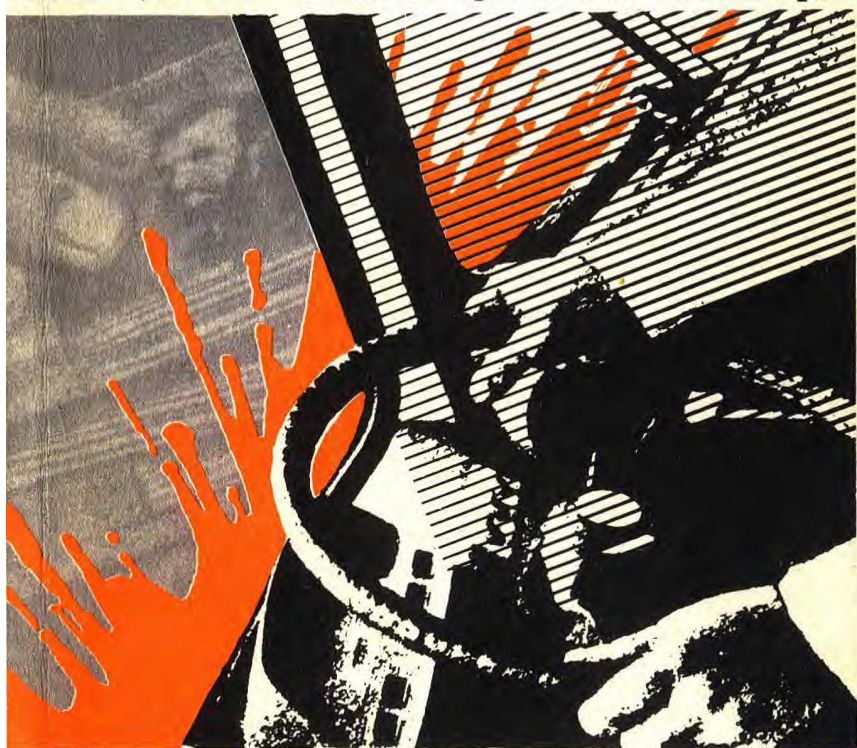

37

VICTOR BERCESCU

Un milion de lire

EDITURA MILITARĂ

VICTOR BERGESCU

UN MILION DE LIRE

www.virtual-project.eu

COLECȚIA SFINX
Numărul 37

Versiune 1.0

EDITURA MILITARĂ
București, 1977

*O poveste posibilă, ca orice
fapt scornit de fantezie...*

Capitolul întâi

în care Carlo... nu înjunghie pe nimeni

— *De you speak english?*

Întrebarea venea de la o tânără doamnă, supărător de fardată, deși chipul ei nu arăta mai mult de un sfert de veac și nu avea nevoie deci de retușuri atât de serioase. Lui Carlo nu-i trebui decât o secundă ca să evalueze cele câteva sute de centimetri pătrați care, cu eforturi desperate, se străduiau să constituie veșmântul roșu aprins al interlocutoarei.

Își dădu seama pe loc că ea nu face parte din personalul barului „Night Club” de pe via Boncompagni în care-și dăduse întâlnire cu cel mai bun prieten al său, Arturo Modelli, întors chiar în dimineața acelei zile la Roma, după un lung voiaj peste ocean.

— Da, răspunse el, dacă vă pot fi de folos, și continuă să o examineze ceva mai atent.

— Iertați-mi îndrăzneala, adăugă tânără cu un vag aer de panică. Am întâlnire cu un prieten, tot străin și el. Văd că a întârziat. Permiteți-mi să-l aștept câteva minute la masa dumneavoastră. Nu vă voi deranja. Am să fiu cuminte.

Cei doi tineri se ridicară, Carlo trase scaunul pentru a-i permite doamnei să se așeze, iar Arturo regretă amenințarea tinerei că „va fi cuminte”.

La cincizeci de centimetri distanță, Carlo reuși să stabilească faptul că fardul tinerei era menit să-i schimbe fizionomia destul de mult pentru ca, în altă împrejurare, să fie cu greu recunoscută.

Rosti pe jumătate absent: „Cu plăcere”, apoi se uită crunt spre prietenul său Arturo, care obținuse, în schimbul ocheadelor sale, un bilet în avanscenă la spectacolul inedit pe

care-l oferea noua venită.

— Noi nu vă obligăm să fiți prea cuminte, zise Arturo dând un ton părintesc invitației.

— Prietenul meu glumește, adăugă Carlo, încercând să salveze o eventuală catastrofă. Inutil însă, deoarece tânăra nu-l mai lăsa să continue:

— Nu-l scuzați; mai mult decât spiritual, amicul dumneavoastră este foarte simpatic.

Arturo notă imediat, în gând, prima sută de puncte câștigate și își potrivea nodul impecabil al cravatei – gest masculin instinctiv când se socotește că, în afară de acest loc în care cravata este chinuită în toate felurile, totul arată bine, ba chiar foarte bine. Tânăra dădu replica feminină a ieșirii din situație, așezându-și cu căușul palmelor colțurile unei coafuri pentru care un batalion de frizerițe își consumaseră, cu folos, o bună parte din după-amiaza respectivă.

— Ce doriți să serviți? întrebă Carlo punând capăt impasului mut care se continua.

— Am spus că nu vreau să vă stânjenesc, ciripi mai curajoasă tânăra, este suficient că v-am întrerupt discuția.

Era prea târziu, pentru că la un pas de masă se și postase un chelner între două vârste, ca un câine de vânătoare care așteaptă să pornească în căutarea unui vânat imaginar.

— Ar fi nepotrivit, obiectă Arturo deranjând poziția de aret a chelnerului, printr-un gest din cap. Noi bem gin cu Martini. Sau mai precis am băut, adăugă, indicând tot cu capul paharele goale. Rămâne să hotărâți și ne supunem.

— E băutura mea preferată. Accept, dar cu o singură condiție: când vine prietenul meu, să se revanșeze.

— Vom vedea, triumfă Arturo, cu gândul la următoarea sută de puncte pe care urma s-o câștige.

Chelnerul, mut ca marile dureri, nevoind să risipească farmecul acelei clipe, evită orice întrebare stupidă și zâmbi inteligent, ca orice chelner care n-a înțeles nimic.

Se așternu o liniște care-i făcu pe toți trei să contemple, cu o sinceră atenție simulată, fața de masă din plastic, imitând o splendidă țesătură din fibre de palmier. Și asta pe cât le

permitea lumina din bar.

Simțind o prezență în spate, Carlo zise: „Mulțumesc” și se întoarse spre singura persoană care avea dreptul să se apropie de masa lor: chelnerul.

Alături de el, în obscuritatea barului, Carlo contură însă, surprins, o siluetă destul de virilă, a unui domn tot între două vârste, de data aceasta mai aproape de cea de-a doua.

Tânăra rupse tăcerea, dar cu multă grijă, pentru a permite și celor doi să intervină:

— A! Iată-te! Ai venit. Scuză-mă că mă găsești la masă cu doi domni; dar mi-a fost urât să stau singură.

Omul din umbră – de fapt toți erau în umbra abajurilor – se înclină și, cine i-ar fi putut vedea ochii, ar fi stabilit subit o privire de părinte îngăduitor care și-a găsit copilul lângă vitrina cu piese de bacara după ce încercase să pună în aplicare, pe viu, teoria rezistenței materialelor.

— Eu sunt vinovat, interveni omul care pusese demult mâna pe speteaza celui de-al patrulea scaun liber. Sunt vinovat. Am întârziat din cauza traficului și a imposibilității de a parca. Vă mulțumesc, domnilor, că ați găzduit-o pe amica mea și vă rămân recunoscător. Acum, Edith, să ne căutăm o masă.

Patru perechi de ochi scrutară cele patru puncte cardinale ale barului – fumul redusese vizibilitatea la cel mult doi metri – așa că nu reușiră să ajungă la nicio concluzie.

— Nu mai sunt mese, alunecă o voce care, în cele din urmă, se stabili a fi a chelnerului. Dacă domnii permit, domnul e mai bine să stea aici – și puse o mână atotstăpânitoare pe ceea ce mai rămăsese din speteaza celui de-al patrulea scaun.

— Eu am și adus patru pahare. Dacă domnul dorește altceva, sunt gata să...

— Luați loc, domnule, zise Arturo înțelegând că o altă variantă, plecarea tinerei, ar fi egalat cu un seism de gradul doisprezece de pe scara compatriotului său.

— Ascult și mă supun, răspunse noul venit care și ocupase scaunul fulgerător, printr-o manevră de învăluire. Fraza o reținuse dintr-un *digest* ilustrat care încerca să reducă cele 1001 de nopți la 101 poze, expunând-o astfel pe frumoasa

Șeherezadă la o decapitare înainte de termen.

Accentul straniu al străinului îi făcu pe cei doi italieni să atribuie formula de politețe unei regiuni terestre care a stat multă vreme sub o cruntă ocupație.

Și atmosfera deveni iar apăsătoare, nelalocul ei, ca o greutate de zece kilograme pe o bucată de unt.

Străinul întinse mâna să ridice greutatea și prinse între două degete cupa cu gin-Martini.

— Pentru prietenii noștri necunoscuți, toastă umil și își muie buzele în lichidul combinat. Mii de scuze, încă o dată, și permiteți-mi să mă prezint: Cristoph Jebon, textilst, în vizită de afaceri la Roma.

Femeia rosti și ea pentru cei doi:

— Edith Soning, secretara domnului Jebon.

Tinerii își spusese ră numele și prenumele. Profesia: ingineri chimiști.

— Domnule, domnule Arturo, articolă Jebon. Dar noi ne cunoaștem. Ați făcut parte dintr-o comisie de experți care mi-a dat o mână de ajutor când fabrica mea de textile avea unele greutăți cu coloranții.

Arturo reveni pe loc la o realitate pe care o întârziase voit și se dădu bătut, cu tot regretul că uitase un detaliu atât de important.

— Da, domnule... Jebon ați spus, este cert că m-a lăsat memoria. Sunt numai doi ani de când am avut plăcerea să vă cunosc și să vă servesc. Lumea e mică și orice am face, este inutil să ne ascundem după deget.

Jebon ridicase un deget pe care chelnerul îl și prinsese în obiectiv și se aplecase spre el ca să asculte comanda.

— Eram la o fabrică de textile din Arizona, unde eu și colegii mei...

Ultimele cuvinte fură zdrobite de țipătul unei trompete. Orchestra își vestea prezența. Reflectoarele de pe plafonul de deasupra ringului de dans, plafon care împiedica fumul să iasă pentru a ceda locul aerului curat, se stinseră pe vaietul lung al trompetei. Mai rămaseră câteva becuri-lumânări pe apliance, în colțuri, care se străduiau să pâlpâie în ceața artificială.

Cei patru de la masă își aruncară priviri care nu reușeau decât să confirme confuz prezențele reciproce.

Ochii, fidele oglinzi ale sufletului, se obișnuiră curând cu semiîntinericul și dinspre nord-nord-vest, unde-și avea sediul geografic Arturo, se auzi un glas lipsit de intenții rele:

— Cer voie domnului să dansez cu doamna.

Până ca domnul să încuviințeze, doamna se și ridicase în picioare, sigură că va primi permisiunea. Arturo se afla de mult lângă ea și elanul celor doi străpunse beznele localului până la presupusul ring de dans.

Carlo nu-și bătu capul să priceapă cum de a înțeles tânără cele spuse în italiană de grăbitul Arturo.

Textilistul îl scăpă însă de orice efort intelectual:

— Edith înțelege bine limba dumneavoastră și s-a grăbit să fie amabilă. De fapt eu nu o țin din scurt... așa că poate face orice.

Trecu timpul consacrat unui dans și lângă masă reveni doar Arturo care, supărat ca un copil căruia i s-a dat o porție dublă de untură de pește, spuse în direcția lui Carlo:

— Prietene, doamna vrea să ne împace pe toți.

Stânjenit, Carlo căută în direcția lui Jebon, care se și ridicase să-i facă loc să treacă.

Când Carlo ajunsese lângă Edith, orchestra trecu nepermis – pentru persoane neavizate – de la inocentul blues la un cocteil de tot ce putea fi mai scandalos ca decibeli. Dinspre baterie veni un zgomot infernal de vase sparte, iar dinspre trompetă tot soiul de țipete. Saxofonul făcea vocalize ca un tenor răcit care, dacă nu se vindecă, pierde unica șansă de a mai primi vreun rol, în timp ce la pian „cânta” cineva care vroia să demonstreze cum nu putuse fi acordat un instrument încăpățânat de către un acordor surd de ambele urechi.

Vibrațiile aerului făcură imprecise brațele lui Carlo, dar până în cele din urmă reuși să atingă, cu ultimele falange de la mâna dreaptă, locul unde se bănuia a fi șoldul partenerei. Atingerea dură cât o închipuire de vis, când Edith, urmând ritmul muzicii, începu să se contorsioneze aidoma Cleopatrei după întâlnirea cu dinții viperei. (Cine știe care o fi fost realitatea!).

Carlo era un bun dansator și căuta – zdruncinându-se și el – să reintre în posesia șoldului pierdut, sau a ceea ce mai rămăsese întreg din el.

În jurul lui, mișcări furibunde ca ale unor spectatori dintr-un cinematograf în flăcări – fără „ieșire în caz de pericol” – dar care mai păstrau, totuși, o ultimă speranță. Nu mai erau cupluri, ci doar individualități care dansau după un program propriu, în altă sferă de acțiune.

Carlo puse mâna pe un șold, dar care se dovedi, chiar din primele secunde, a fi al unui bărbat cu părul răvășit peste ochi, atât cât putu el zări. Până să se scuze, primi în frunte o lovitură care-l făcu să vadă stele multicolore. Ca de la sine un reflector se aprinse în plafon. Carlo îl văzu mai bine pe agresor și voi să lichideze incidentul. Tipul încercă însă să-i telegrafieze un upercut dar nu reuși, primind un carate deasupra nodului cravatei. Se îndoi brusc și, până să ajungă insul la podea, Carlo simți că îl trage cineva de braț.

— Veniți repede, domnule, puteți avea neplăceri cu poliția.

În panica de rigoare, Carlo reuși să dea urmare chemării; fără voia lui, ajunse lângă ușa din dreapta barului, care era gata deschisă, și fu împins într-un coridor strâmt și rece. Ușa se închise. Carlo o văzu pe Edith tremurând și acoperindu-și pieptul cu palmele spre a-și mai potoli bătaile inimii.

La câțiva pași îl zări pe Arturo împreună cu Jebon.

Zgomotele din bar crescuseră și un glas strident, ascuțit de mai multe whisky-uri, strigă „La Polizia! La Polizia! La Polizia”.

Jebon luă inițiativa și vorbi pentru toți:

— Urmați-mă! Ieșim prin curte. Mașina mea este la câțiva pași.

Carlo se gândi că altceva spusese Jebon cu privire la locul de parcare al mașinii, dar acum trebuia să se grăbească.

Ajunși în curte, Edith făcu gestul că-i e frig la mâini. Jebon o asigură:

— Sunt în cutia de la bordul mașinii.

Și Carlo se mai gândi că o doamnă nu vine într-un local de noapte fără mănuși. Lovitura din frunte îl preocupa însă cu prioritate. Poate că-și face idei, sau așa or fi stând lucrurile.

Jebon îl eliberă din nou de gândurile îndoielnice.

— Le-ai uitat acasă și ți le-am adus eu. Când am intrat în bar, l-am rugat pe patron să trimită un băiat să-mi aducă mașina aproape de local. (Carlo rezolvă și problema cu parcare mașinii). Domnilor, incidentul ne-a stricat seara. Dacă nu sunteți oboșiți, v-aș invita la mine să o continuăm.

Arturo se grăbi să intervină:

— Vă mulțumesc, domnule, dar eu am tren la ora cinci și părinții mei din nord mă așteaptă de cinci ani. Carlo, tu dacă vrei, rămâi, mai ales că după incident nu e bine să umbli singur pe străzi.

Jebon rosti, ca în continuarea unei idei care plutea în aer:

— Are dreptate domnul. Mergem la mine, dăm un telefon la bar, aflăm ce s-a mai întâmplat. Dacă e ceva supărător eu pot afirma că ați fost toată noaptea invitații mei. Știu să mă pun de acord cu poliția.

Drumul cu mașina nu dură mult. Întunericul nu-i permise lui Carlo să vadă numele străzii, dar, la oprire, zări în primele licăriri ale zorilor un zid înalt, cu o poartă uriașă, de fier.

Jebon claxonă de cinci ori. În interfon se auzi o frază interogativă al cărei înțeles îi scăpă lui Carlo.

Jebon vorbi într-un microfon de la bord. Spuse și el ceva destul de confuz pentru înțelegerea lui Carlo și răsuflă ușurat când poarta se deschise automat și mașina își croi drum pe o alee lungă, pietruită, mărginită de platbande cu iarbă.

Jebon opri la peronul unei vile cu persiane de metal prin care lumina zorilor se îmbia cu cea a becurilor.

Pe Carlo nu-l impresiona, acest gen de vile. Erau imobilele somptuoase pe care marii financiari străini le închiriau când veneau pentru afaceri la Roma. Luxul făcea impresie și-i dădeau amfitrionului o prestanță deosebită față de parteneri.

Gândurile îl năpădiră pe Carlo și, fără să mai aștepte nicio invitație, se lăsă greu într-un fotoliu. Jebon îl privi cu un aer confuz în timp ce Edith se strecura pe ușa prin care reveni curând cu o tavă de cristal pe care tronau o sticlă de Bourbon și trei pahare.

— Fii liniștit, domnule, rupse Jebon tăcerea. Poate nu-i

nimic și, oricum, patronul mi-e cunoscut, pot să spun chiar dator. Îl voi chema imediat la biroul lui să mă pună la curent cu cele ce au urmat.

Jebon apăsă pe un buton al interfonului care se afla pe măsuta telefonului și formă un număr.

O voce guturală și leneșă mormăi un „Pronto, con chi parlo” dar după ce auzi numele interlocutorului vocea se voinici subit continuând:

— A! sunteți dumneavoastră, *commendatore*. Bine că ați telefonat.

Carlo auzea în interfon conversația.

— Ceva deosebit? făcu Jebon privindu-l țintă pe Carlo.

— Lucruri grave, *commendatore*. A fost poliția aici. L-au scos pe targă pe un individ. Cred că nu mai are multe zile. O rană de cuțit în piept. Sper că nu o să am neplăceri.

— Ce le-ai spus? zise zâmbind trufaș Jebon, privind spre Carlo.

— Ce să le spun, asigură pe jumătate vocea din interfon, ce-au văzut, aia le-am spus și noi. Clienții plecaseră... așa că *nimeni n-a văzut pe nimeni*.

— Mulțumesc, Orvo, am să-ți fiu recunoscător. Culcă-te și uită. E mai bine pentru toți. Știi că cel care tănuiește...

— Nu mă complic eu, *commendatore*... am nevastă, copii.

— Bine, Orvo, nu mai ridică prețul... Ne vedem astăzi după-amiază unde știi tu. Jebon închise fără să mai aștepte replica lui Orvo.

Carlo răsuflă mai ușurat și încercă să-și adune gândurile. Îl surprinse când Jebon i se adresă spunându-i pe nume:

— Dragă Carlo, fii liniștit. Ai încredere în discreția noastră. Edith a și uitat.

Edith aborda o figură distrată:

— Ce să uit? Eu n-am văzut nimic. Și, la urma urmelor, tipul l-a atacat pe Carlo, așa că, în orice caz, e... legitimă apărare.

— Dar cuțitul, cuțitul, reuși să îngăime Carlo, eu n-am purtat niciodată așa ceva.

— Cu atât mai mult, deși e greu de dovedit, interveni Jebon. Oricum, te-aș sfătui să rămâi la noi până se înnoptează... Edith

Îți va arăta camera de oaspeți. Vei găsi o pijama pe măsură... Poate cineva din cei prezenți azi noapte în bar să te recunoască...

Carlo dădu peste cap paharul cu whisky, apoi se ridică abătut. Mâinile-i atârnav grele și aproape țepene. Edith, cu un gest larg, îi arătă o ușă. Carlo o luă înainte, supus, și străbătu holul condus de o voință care-și avea sediul în alt corp decât în al lui.

*

Când poliția care fusese chemată la Orvo ajunse la *Night Club*, localul era într-adevăr gol. Doar pe un scaun, lângă ringul de dans, un om destul de voinic, îmbrăcat în smocking, râdea în hohote, ținându-se cu amândouă mâinile de burtă. Restul clienților dispăruse crezând că este vorba chiar de o crimă. Nimeni nu avea chef să fie citat ca martor.

Cămașa albă avea pe piepții apretați o pată mare roșie.

Sergentul privea stupefiat când la pata de sânge, când la chipul tipului care se omora de râs. Omul ordinii crezu, la început, că „victima” își epuizase ultimele forțe într-un delir hilar și ezită să se apropie.

Un moment de pauză.

„Victima” se opri din râs, își scoase brusc papillon-ul și apoi desfăcu cămașa înroșită arătându-și un piept fără păr și pe care nu se vedea nicio urmă de rană.

Apoi, realizând că are în față un polițist, zise cu un râs forțat:

— Scuzați-mă, am vrut să mă distrez. Localurile astea nu mai prezintă nicio surpriză. Am vrut să văd cum se comportă oamenii în fața unei crime... Știți, mai am și alte metode.

Sergentul acoperi ultimele cuvinte ale victimei cu niște aprecieri nu prea favorabile la adresa acestuia. O făcu însă discret, în dialectul său napolitan.

— Glume cretine, domnule. Poliția nu are timp de farse. Vă rog să vă legitimați și mâine să treceți pe la comisariat ca să primiți „plata” pentru tulburarea ordinii publice. Mai precis să plătiți amenda cuvenită.

— Iată pașaportul meu, domnule.

„Victima” rosti apoi ca pentru el, în limba sa:

— E cert că poliția din țara asta e lipsită de umor.

Capitolul al doilea

în care se mai întâmpla ceva...

După-amiaza de iunie romană ar fi făcut totul ca să mai poată întârzia puțin peste orașul celor șapte coline. Carlo văzu de la fereastra camerei sale de la etajul vilei cum se înserează. Dormise mult și agitat, dar dormise.

Deschise timid un geam, așteptând să primească valul de aer proaspăt pe care-l presupunea afară. Atmosfera creată de climatizator îl obosise. Văzu, și recunoscuse pe dată, silueta familiară a castelului San Angelo și înțelese că vila se afla situată pe malul stâng al Tibrului. Îi veni în minte, fără să vrea, povestea tristă a tinerei Tosca și imaginea cruntă a șefului poliției din legenda perfidului Scarpia. Legenda spunea că Tosca se aruncase de pe acest turn după ce-l înjunghiasse pe polițist.

Instinctiv se retrase de la fereastră. Poliția. Poliția îl căuta pe el ca pe orice asasin de rând. Povestea cu pumnalul îi dădu însă de gândit. El n-a avut armă decât atunci când își făcuse serviciul militar.

Victima? Este adevărat că-l lovise cu palma întinsă, undeva sub bărbie, dar pumnalul... pumnalul poate că-l împlântase altcineva. Cineva anume, un rival din umbră, care-l urmărea de mult timp. Profitase deci de întunericul de pe ring și de învălmășeala pe care o produc dansurile astea moderne. Și mai ales de scurta încăierare...

Ar fi mai bine să meargă la poliție, să povestească totul, să-și dea amprentele și să se constate că cele de pe mânerul cuțitului nu sunt ale sale.

Dar dacă asasinul a avut mânuși?... Nu ar mai dovedi nimic. I s-ar imputa că el și-a luat măsuri de prevedere. Știe că poliția

se leagă de orice pentru a termina cât mai repede ancheta, pentru ca ziarele să tacă tot atât de repede. Ziarele! Cazul trebuie să fi și apărut cel puțin în edițiile de amiază. Oricum, în cele de seară. O crimă într-un bar din Roma nu trece neobservată. Reporterii, sătui de problemele economice și politice, consemnează orice fără a mai da prea multă importanță știrilor, nici chiar nesfârșitelor schimbări de guverne.

Lipsise de la birou. Nu-i venise în minte nici măcar să dea un telefon, să găsească o scuză banală. La el acasă, pe via Sartorio nu era nimeni. Mama, singura rudă pe care o avea în capitală, plecase la începutul lunii la o soră, în sud, urmând să se întoarcă la sfârșitul lunii.

Mama îl crescuse singură de pe când era încă în liceu, și-l ajutase cu modestul ei salariu de funcționară la C.I.T. să-și termine facultatea de chimie. Imediat după facultate, căpătase un angajament strălucit în birourile unei mari întreprinderi de medicamente.

Închise ochii deznădăjduit. Totul s-a prăbușit acum și toată strădania sa de a-și face o carieră fusese zadarnică. De ce tocmai el?

Într-o secundă realizează că povestea lui nu era decât un episod banal, o întâmplare din zecile de mii care sunt descrise în romanele de 2500 de lire: un tânăr cinstit, implicat într-o crimă pe care nu o comisese, o eroare judiciară și temnița. O și vedea pe mama sa la vorbitor, cu ochii scurși de lacrimi, citindu-i pe față disperarea de a se fi sacrificat în zadar pentru el. Deschise ochii revoltat. Povestea i se părea prea siropoasă pentru a fi adevărată.

Dar, până una alta, era urmărit pentru crimă. Realitatea oferea lucruri mai puțin dulcele.

Câteva bătăi în ușă îl trezire de-a binelea din coșmar. Răspunse. Ușa se deschise și Jebon apăru într-un costum închis, având pe față un zâmbet de nestăpânită satisfacție.

— Ce faci. Carlo?

Pe Carlo îl deranjă din nou că i se spune pe nume, dar își stăpâni indignarea. Era unul dintre cele mai mici necazuri de

care trebuia să se ocupe acum.

— Mă gândeam, domnule!

— Inutil, am făcut-o eu pentru tine.

Și aprinse lumina.

— Plec acum. Mă duc la comisariat. Nu eu l-am omorât pe individul acela. N-am comis nicio crimă.

— Ești copil. Nu există nicio crimă!

— Nu înțeleg.

— Simplu! Dacă nu există nicio victimă, cu atât mai puțin putem avea de-a face cu un asasin. E destul de simplu.

— Bine dar... victima însângerață, pumnalul, poliția, ambulanța...

— Povești! Cu ziarele de prânz și de seară, Orvo, patronul barului, a aranjat să nu apară nimic.

Jebon deschise ușa.

— Vino, Orvo!

Patronul barului, mic, spătos și chel, intră în cameră. Purta un costum alb impecabil și la butonieră avea înfipt un trandafir roșu, mare cât o floare de dalie udată bine.

— Bună seara, domnule...

Carlo nu răspunse pentru un moment. Albul costumului și roșul trandafirului îi sugerară într-o clipă imaginea „victimei” sale. Piepții albi ai cămășii, pata mare de sânge... El totuși nu văzuse nimic din toate astea. Auzise în interfon doar relatarea patronului de bar...

Se întoarse spre Orvo și-i răspunse la salut.

— Sunteți îngrijorat, domnule, și tocmai de asta am venit la domnul Jebon; să vă asigur că nu trebuie să vă temeți de nimic.

— Dar mortul...

— Niciun mort, zâmbi complice Orvo. Cu presa m-am aranjat. Nici poliția nu are nevoie de tâmbălău. Individul era un străin având la activ două crime și era căutat de toate polițiile din lume. Au găsit că e mai bine așa. V-ar felicita dacă ar ști că dumneavoastră l-ați lichidat.

Pe Carlo îl străbătură fiori de groază.

— Nu, mulțumesc, nu țin prea mult la asta. Îi revenise puțin stăpânirea de sine. Totuși mă gândesc să mă prezint... și să

lămuresc lucrurile.

— Nu, sări Orvo, asta ne-ar aduce la toți necazuri. Nu uitați că au trecut atâtea ore și noi – Jebon dădu indignat din cap – v-am acoperit. Eu am mai mult de pierdut decât dumneavoastră. Am fost din nou la poliție. Cazul a fost clasat. În câteva săptămâni lichidez și plec în Argentina. Domnul Jebon și domnișoara Edith sunt musafiri în Italia.

Carlo se gândi la Arturo. Un martor. Plecase subit, motivând că merge să-și vadă familia. Ieri seară nu-i spusese nimic de proiectul acestei călătorii. Și înțelese că Arturo era o veche cunoștință de-a lui Jebon. Ciudat, foarte ciudat! Sau a fost o simplă coincidență?

Puterile îl părăsiră și se așeză pe pat. Se simțea foarte singur...

— Și acum, ce trebuie să fac? rosti întorcându-și privirea spre Jebon.

— Nimic, răspunse Jebon. Să te liniștești, Carlo, să mergi să iei un Martini cu mine și Edith și apoi te vei duce acasă, ca și cum te-ai fi trezit dintr-un vis urât.

Carlo se gândi să refuze. Dar fără oamenii aceștia se va simți total descoperit. Cel puțin până se va întunece de-a binelea.

— Da, să mai stăm puțin să se întunece. Își spuse gândul cu un glas total lipsit de convingere. Era o primă soluție. Aș bea un Martini... nu, un Bourbon mai bine, mă va redresa.

Orvo se agita a plecare.

— Mă duc, *commendatore*. Peste câteva ore trebuie să deschid. Domnule inginer, aveți toată încrederea.

Îi întinse mâna la capătul căruia cinci caltaboși de diferite mărimi se aflau pe posturi de degete.

Carlo nu făcu niciun gest. Fără să vrea avu senzația că acest om îi repugnă. Spuse mai mult ca pentru el:

— Adio, domnule!

Orvo nu se supără și își transferă discret pe coridor cele o sută și ceva de kilograme.

— Carlo, haide, las-o baltă! Să coborâm în salon. Ai spus că vrei să bei ceva. O să-i facă multă plăcere lui Edith. Vorbind, Jebon îl prinse de braț și Carlo o porni mecanic, ajutat parcă de

o forță străină.

Lampadarele de cristal din hol străluceau sărbătorește. Carlo avu din nou un moment de dezolare, gândindu-se cât de simplă și frumoasă este viața dacă nu ai încurcături.

Edith, într-o rochie mov, ședea pe o canapea în fața căreia se afla o măsuță joasă stil Renaștere.

Imaginea femeii îl făcu din nou să se gândească la situația în care se afla. Ar fi putut și el să se plimbe undeva pe stradă, la braț cu o tânără căreia să-i povestească despre munca sa... Ori să-i înșire banalități... Dar asta era posibil numai dacă nu survenea catastrofalul incident de ieri noapte...

Abia în următoarele secunde observă că pe alt fotoliu se afla un bărbat în jur de treizeci de ani. Carlo se înclină spre Edith care-i răsplăti salutul cu un zâmbet încurajator. Bărbatul se ridică din fotoliu și-i întinse mâna.

— Fiul meu, Conniff, e mai mult italian, preciza Jebon. S-a născut și a crescut la Milano. Acuma mă ajută în afaceri. Nu a vrut să urmeze nicio facultate. Nici n-are nevoie. Am bani destui și Conniff a învățat bine meseria noastră.

Carlo îi dădu mâna dar nu-și spuse numele. I se părea stupid s-o facă. Era convins că tânărul era pus la curent de la A la Z.

Cu gesturi mecanice, după ce scăpă de strânsoarea puțin cam tare a mâinii pe care i-o imprimase fiul lui Jebon, luă un pahar de whisky – gata pregătit de Edith – și-i bău dintr-o înghițitură.

— Ia loc, Carlo, interveni Jebon. Îmi plac fotoliile voastre italienești. Carlo se așeză.

— I-am spus fiului meu că ești sus. Că, după o noapte pe care am petrecut-o la restaurantul hotelului *Cavaliere Hilton*, te-am invitat să-ți petreci duminica la noi. El locuiește în altă parte, pe via Atlantico, unde am birourile reprezentanței.

Carlo realizează că este duminică și că nu a lipsit de la birou. Un prim lucru bun pentru el.

Conniff se întoarce spre tatăl său cu o privire plină de confirmări:

— Da, papa, pe la cinci dimineața am fost chemat de New York, de la reprezentanța din America. Am încercat să te prind la telefon, dar centrala hotelului era în pană. Cred că nu mă

înșel: 42.81.25. Am format numărul de câteva ori – voiam să-ți dau legătura acolo.

— La cinci plecasem de la restaurant.

— Am crezut că te pot găsi totuși, deoarece insistau să-ți vorbească.

— M-au chemat la prânz din nou, aici, la vilă. Mi s-a părut curios că țin birourile deschise și duminica.

— Știi, papa, că până la urmă am luat mașina și am venit la hotel. Până în via Cadiolo aveam de făcut doar cinci minute. Dar, în fond, ce voiau?

— Fleacuri, ezită Jebon să răspundă, considerând că amănuntul s-a consumat prea mult. Asociatul meu vine în Europa, mâine în zori.

— Portarul de la hotel, care te cunoaște, mi-a spus că plecaseși de câteva minute însoțit de Edith și de un bărbat a cărui înfățișare aduce cu cea a domnului...

— Carlo, fulgeră Jebon, având aerul că fiul său comite o impolitețe.

Carlo simți că salonul, candelabrele și toate mobilele se rotesc, se balansează și nu se opriă decât după ce mai bău încă un pahar de whisky servit automat de Edith.

Jebon îi asigurase, deci, un alibi. Totuși, parcă...

Dar cum de se potriveau la minciuni cei doi străini? Ce știe tânărul Jebon? Și, în definitiv, ce importanță mai are! Un complice în plus sau în minus. Alcoolul își făcuse efectul și Carlo se simți cuprins de un val de speranță. Vor deci să-l ajute cu orice preț și prin cele mai sigure mijloace.

Înclină capul cu recunoștință spre Jebon, murmurând un „mulțumesc” plin de înțelesuri.

Jebon se făcu că nu prea pricepe de ce-i mulțumește.

— N-ai de ce, Carlo, a fost o seară plăcută. Și apoi, ca și cum asta-i preocupa cu precădere, continuă: Știi, Carlo, îmi placi foarte mult, am putea rămâne prieteni.

Carlo se gândi că va fi obligat, până-și pierde urma, să accepte oferta lui Jebon. De fapt nu mai avea nicio alternativă și zise:

— Am să fac totul ca să recompensez amabilitatea

dumneavoastră.

— Nicio amabilitate. Eu ți-aș putea fi recunoscător. Și apoi, ca și cum i-ar fi venit pe loc o idee nostimă: Ce faci în concediu, Carlo?

— Nu știu, de obicei stau la Roma, deși mă plictisesc turiștii care bântuie orașul, înghițind, cu un aer doct, toate ineptiile ghizilor.

— E stupid, confirmă Jebon. Am o propunere care îl privește pe fiul meu, și el tot un comod iubitor al Romei.

Fiul lui Jebon se simți obligat să-i facă o surpriză tatălui său și-l întrerupse:

— Nu, papa. Vara asta vreau să-mi oferi un concediu mai deosebit. M-ar interesa o stațiune balneară din altă țară.

— Ești în gândul meu, zise Jebon. Ce-ar fi să mergi pe Coasta de Azur?

— Banal, papa, sunt sătul de Nisa, Cap d'Antibes sau Saint-Tropez.

— Îl auzi, Carlo? spuse cu regret Jebon. E sătui de Nisa. Ai fost la Nisa?

— Nu, răspunse Carlo. N-am avut niciodată bani să-mi permit un concediu în străinătate...

— Știi ce, Carlo? reluă Jebon. Ți-am spus că am o idee. Dar nu ți-o spun dacă nu-mi promiți mai întâi că nu te superi.

— Nu, răspunse Carlo, totul fiindu-i indiferent.

— Conniff vrea să-și petreacă vacanța în altă țară. Dacă l-ai însoți?... Ar fi și mai bine din multe puncte de vedere. Nu te-ar mai vedea lumea o lună.

Carlo făcu un gest de neputință, din umeri.

— Știu, continuă Jebon, n-ai bani. Aici am avut reticențe. Prea mult nici nu costă. Drumul îl faceți cu mașina lui. Conduce ca un cascador. Pentru casă și masă vă dau un *Dinner-Card* și o să vă descurcați. Așa procedez cu Conniff când merge în vacanță. E foarte zgârcit și preferă să treacă totul în contul meu decât să scoată cu mâna lui bani din propriu-i buzunar.

— Papa, mă jignești. Treci, numai o lună, pe numele meu, contul tău din bancă și după patru săptămâni va trebui să te angajezi portar la unul din hotelurile din Europa, ca să ai bani

de țigări!

— Ce zici, Carlo? interveni Jebon, spre a mai potoli vorbăria fiului său.

— Ce să zic? răspunse Carlo, care se gândea cât de ușoară e viața pentru unii...

— Cu privire la vacanță, continuă Jebon care nu primise răspunsul.

— Nu am nicio idee, reveni Carlo. Neavând bani, nu pot avea idei cu privire la o vacanță în străinătate. Nu am bani și nu pot accepta să plec să mă distrez în contul dumneavoastră.

— Copilării, copilării, Carlo, spuse râzând Jebon. Din contra, ne faci un serviciu mie și lui Conniff. Fiul meu vrea să-și petreacă vacanța într-o stațiune în care n-a mai fost și singur nu vrea să plece. Nu știu de ce ne-ai refuza. Și ți-am spus că e bine să dispari pentru câțva timp din Roma.

Carlo se întoarse spre Edith, care, ca o bună secretară, tăcuse tot timpul, așteptând dispozițiile șefului. Edith dădu din cap în semn că este bine să accepte; acest „este bine să accepți” tânăra îl și rosti până la urmă, apăsând aproape imperceptibil pe „este bine”.

Carlo se trezi brusc. Se uită la Jebon apoi la Conniff. În definitiv, își zise în gând, ce-mi propune? Să-i însoțesc fiul într-o stațiune balneară. Ce-i rău în asta? Singurul rău este că nu pricepea de ce atâta generozitate. Într-o singură zi și de la un singur om este prea mult. S-a făcut complice cu el la o crimă, l-a ascuns în vila sa. Și acum, culmea culmilor, este dispus să cheltuiască sute de mii de lire ea să-i ofere o vacanță în altă țară, pentru a-l ascunde temporar de ochii curioșilor...

Pauza necesară pentru aceste gânduri o respectară toți cei prezenți, care, deși cu un aer distrat, doreau totuși un răspuns menit să pună capăt discuțiilor.

— Primesc, domnule Jebon, cu condiția să plătesc și eu o anumită sumă. Voi avea banii de concediu, mă voi împrumuta... E cert că mi-ar face plăcere să văd și alte locuri... Și, dacă fiul dumneavoastră tot merge cu mașina, nu-l va incomoda prezența mea.

— Bravo, aplaudă Jebon. Ca om de afaceri lasă-mă pe mine

să pun condițiile financiare. Acum, hai să stabilim locul.

Și, ca un făcut, apăru pe măsută „*American overseas shopping and service guide*”.

— Iată aici, în ghidul ăsta, este toată Europa. Orașe, hoteluri, restaurante, monumente, muzee, tot. Ce poțtești. Deschide-l, Conniff, unde se nimerește. Să lăsăm pe mâinile destinului soarta vacanței voastre.

Conniff se aplecă spre măsută, luă micuțul ghid american, îl presă în palme, ridică ochii spre tavan ca să nu fie bănuir că trișează și, tot cu ochii în sus, slăbind palmele deschise volumul și-i puse, așa deschis, pe măsută, cu copertile în sus.

— Edith, spuse Conniff cu răsufierea tăiată. Citește dumneata. Vezi ce ne așteaptă la vară. Dar, stai, nu; mai întâi toată lumea să jure că va accepta, indiferent de țară... De acord?

Carlo și Jebon dădură afirmativ din cap.

— Și acum, papa, pentru că nu te-am rugat niciodată nimic prea exagerat, vreau să-mi îndeplinești o dorință neînsemnată.

— Se acceptă, spuse blând Jebon.

— Iată: eu, Conniff, fiul tău, o invit și pe Edith cu noi.

— Conniff, fiul meu, reluă Jebon, uiți că fata are un logodnic aici la Roma. Mă învoiesc dacă-l luați și pe el. Ce zici, Edith?

— Domnule Jebon, eu sunt angajata dumneavoastră și dacă-mi dați dispoziții de acest gen am toate motivele să le execut. Cât îl privește pe Gianni, dacă nu vrea, e plină Roma de logodnici.

— Ești cam nedreaptă, Edith, ripostă Jebon. Ceea ce-ți cer eu nu este o dispoziție. Fiind în concediu în iulie, ți-l petreci unde vrei. În ceea ce îl privește pe Gianni, e bine să-ți cântărești vorbele. Roma are mai multe logodnice decât logodnici. Deci, s-a făcut. Edith, să vedem despre ce e vorba.

Edith, cu vădită emoție, întoarse ghidul și citi cu un ton surprins: ROMÂNIA, pag. 529.

Carlo și Conniff prinși în rămașag nu clipiră. Jebon însă scoase o exclamație de nemulțumire:

— Cred că ne-am grăbit. Dacă-i vorba de vacanță, hai fim serioși.

— Na, papa, să fim serioși, dar și oameni de cuvânt. Dumneata ne-ai povestit despre mâinile destinului. Nu-ți retrace semnătura. Și la urma urmelor ce știm noi despre România?

— Eu personal nimic, zise Jebon, oarecum jenat. Știu că-i în Est, cam pe undeva lângă Iran. De aia mi se pare că are petrol.

— Scuzați-mă, interveni Carlo, nu-i chiar așa. România e pe malul Mării Negre, e o țară foarte bogată și frumoasă și are o plajă extrem de căutată. Mulți dintre prietenii mei au fost pe acolo.

— Și, ce limbă vorbesc? Un dialect arab? reluă Jebon care ținea cu tot dinadinsul ca România să rămână vecină cu Iranul.

— Nu, domnule, continuă Carlo să facă risipă de cunoștințe generale. Vorbesc o limbă latină și care se cheamă limba română. Ultimele două cuvinte, Carlo le rosti pe un ton profesoral și care nu mai permitea nicio replică.

— N-am știut că există o limbă română, se scuză Jebon, eu sunt prea textilist ca să mai cunosc și alte lucruri. Dar... hai să lăsăm gluma... Edith, deschide și tu ghidul.

— Papa, papa, de ce mă înveți să nu mă țin de cuvânt? miorlăi Conniff; măcar hai să citim ce scrie în ghid. Americanii nu glumesc cu ghidurile lor. Te rog, Edith.

Edith își dresă glasul ca pentru a rosti o frază solemnă și începu:

„Romania is a holiday land for all seasons”.

— Edith, exagerezi, întrerupse Jebon.

— Nu mi-aș permite să citesc altceva. Pot continua? Nimeni nu spuse nimic și Edith reluă dând, una după alta. Datele geografice și istorice scrise în ghid. Sună telefonul. Jebon se ridică și vorbi în aceeași limbă necunoscută lui Carlo. Apoi reveni și i se adresă lui Edith:

— Scuză-mă, Edith, continuă!

Edith citi din ce în ce mai aferată:

„Pe lângă frumusețea deosebită a peisajului, orașele și satele pitorești, bogăția unui folclor original, monumentele istorice de mare valoare artistică, posibilitatea de a practica o vastă gamă de sporturi și calda ospitalitate a poporului român sunt numai câteva

motive care fac ca România să fie o țară ideală pentru vacanța dumneavoastră”.

— Ajunge, Edith, m-ați convins, se arătă biruit Jebon, De fapt, treaba voastră.

Carlo se ridică.

— Îmi cer iertare, dar aș vrea să ies la aer.

— Du-te, dragul meu Carlo. Du-te liniștit. A, uitasem, lasă-i lui Edith numele întreg și telefoanele de la birou și de la domiciliu. Să rețină camere, să ia vizele. Apropo, ai pașaport? Lasă, știu, n-ai. O să-ți spună Edith unde să mergi și-i vei avea în 48 de ore.

— Mulțumesc mult, apucă să mai spună Carlo și se îndreptă spre ușă, fără să-și mai ia rămas bun.

Străbătu aleea pietruită și când ajunse la poarta imensă avu o tresărire. Cum o să iasă? Până să-și răspundă la întrebare, poarta alunecă docilă pe șine, făcându-i loc.

*

Răcoarea primelor ore de noapte îl învioră. Se întreba dacă într-adevăr poate merge liniștit acasă. Să aibă încredere în Jebon? De ce n-ar avea? Totuși incidentul de aseară îl neliniștea, deși își auzise și alibiul. Jebon are relații. E întreprinzător. Îl șocase puțin că disprețuise România, deși el, Carlo, știa doar din auzite câte ceva despre această țară. Și, în definitiv, fie ce-o fi! Dacă ar trece pe la bar? Pentru moment gândul i se păru o nebunie. După câteva clipe realizează însă că poate jucă o carte hotărâtoare. Dacă nu-l recunoaște nimeni, nu mai are de ce să se teamă. Și apoi, îl intriga ringul de dans pe care se petrecuse ceea ce i se spusese că se petrecuse. Barul era aproape. Parcurse cele câteva străzi alergând. Avea o idee fixă. Să mai intre o dată în bar, să reconstituie mintal totul și după asta se va simți – credea el – cel puțin mai ușurat. Nu-și dădu seama când ajunsese în local. Erau ocupate puține mese. La una dintre ele stătea Orvo și alături de el – imposibil i se părea – revăzu chipul „victimelor” de ieri seară, cu nasul borcănat și cu părul risipit geste ochi. Orvo îl văzuse și ajunsese lângă el într-o clipă.

— *Cammentatore*, nu este recomandabil să veniți pe aici, îi

spuse discret proprietarul barului și îl împinse rapid afară în stradă.

Capitolul al treilea

în care nu se mai întâmplă nimic (Dar este necesar!)

Și într-adevăr, cele câteva zile trecură pentru Carlo ca oricare alte zile în care nu i se întâmplă nimănui nimic.

Lucrul la birou îl reținea într-atâta, încât deseori lipsea de la întâlnirile pe care și le dădea cu prietenele. Nu ieșea cu multe fete. Îl plictisea lipsa lor de preocupări și mai ales limbajul cam prea colorat pe care se simțeau obligate să-i adopte. Pe Manuella o dorise mult; s-ar fi căsătorit cu ea dacă nu dispărea într-o zi cu un brazilian mai chel decât Yul Briner și care-i vorbea despre vastele lui plantații în care cultiva tot ce se poate cultiva pe planeta noastră.

Când a plecat cu el, Manuella i-a cerut să nu o regrete ci să fie mulțumit că ea va fi *atât* de fericită.

Acest „atât” s-a consumat în câteva luni, undeva, în Sardinia, după câte a aflat el. Manuella s-a reîntors la Roma doar cu un plus de experiență. Nu l-a mai căutat.

De atunci, Carlo nu-și mai făcuse gânduri de căsătorie, ci se mulțumise doar cu aventuri întâmplătoare care nu aveau niciun fel de urmări.

De la Jebon, mai precis de la Edith, primise câteva telefoane, fie la birou, fie acasă, pentru a i se spune că totul e în regulă. Vor pleca în România la 2 iulie. Acolo totul s-a aranjat în ceea ce privește camerele la hotel. Mai trebuia doar să dea fotografii pentru pașaport, lucru pe care îl și făcuse.

Venise ultima zi și Edith îi făcuse a doua vizită la birou pentru a-i aduce pașaportul maculat de vize și ștampile. Avu o senzație stranie când îl deschise și citi primele pagini o serie de date care reconstituiau în câteva cuvinte și cifre un Carlo... Avu o senzație stranie pentru că vedea pentru prima oară descrisă

propria-i persană: înălțimea: 1,83; părul negru; ochii verzi; fără semne particulare. I se păru stupid că el, o ființă cu atâtea gânduri și treburi, putea fi rezumat doar în câteva cuvinte.

Carlo era, dincolo de aceste indicații, un bărbat pe care orice casă de mode l-ar fi dorit să-i prezinte produsele în culori și din toate unghiurile din care un bun aparat de fotografiat putea să-și încerce pelicula.

Se gândi la cum trebuie să arate bărbații din România și își aminti că-l întrebase pe un prieten, care fusese acolo vara trecută. „Întrebare stupidă” îi răspunsese prietenul. „Cum vrei să arate? Ca toată lumea”. „Dar femeile?” se Încăpățănase el. „La fel” precizase laconic interlocutorul și un telefon îi întrerupsese timida investigație antropologică.

Telefonul de pe măsuta de noapte sună. Era Edith care, cu aceeași voce profesională de secretară conștiincioasă, îl anunța că a doua zi vor pleca.

— Unde ne întâlnim? îndrăzni Carlo.

— La ora 6 să fii jos cu valiza, răspunse Edith calmă. Să nu te îngrijești de nimic pentru drum. Am făcut noi totul. Și acum la revedere, pe mâine dimineață.

Acest „noi” de care se servea uneori Edith îi despersonaliza. Se gândi însă că „ei” erau cei în sarcina cărora erau toate amănuntele organizării. Spuse „la revedere” și așteptă ca Edith să închidă telefonul.

Nu dormi aproape toată noaptea de teamă că nu se va putea scula la timp. Verificase de nenumărate ori deșteptătorul și, la un moment dat, i se păruse că are un tic-tac anormal. Îl urmări atent o oră, așteptând să surprindă ceva deosebit.

La 4 coborî din pat și își începu toaleta de dimineață. Valiza i-o pregătise mama de trei zile. Cu zece minute înainte de ora 6 bătu încet la ușa ei. Era de mult îmbrăcată. Se despărțiră fiecare rezervându-și în minte gândurile de rigoare. Era prima oară când Carto pleca în altă țară și mama ar fi vrut să-i facă multe recomandări. La 27 de ani, copilul ei va trebui să se descurce singur. Deci, nu-i dădu niciun sfat.

Mașina aștepta jos. Era un Masseratti cenușiu de cinci locuri, construcție specială, cu o cabină imensă prin ale cărei geamuri

te puteai uita ca într-un acvariu.

La volan se afla un necunoscut lângă care ședea, tăcută, Edith. Pe bancheta din spate stătea Conniff. Văzându-l, acesta deschise portiera și-i rugă să-și pună valiza în portbagaj. Carlo se conformă, apoi se urcă în mașină.

— Îmi place că ești punctual, reluă Conniff. Dă-mi voie să-ți prezint pe logodnicul lui Edith, domnul Gianni și nu mai știu cum.

Cel vizat mormăi un nume confuz și, privind în oglinda retrovizoare, dădu ceremonios din cap. Carlo se înclină și el spre oglindă și-și spuse numele.

Mașina porni discret, de unde se vedea că cel care o conducea știa multe despre automobile. Carlo își dădu seama că interiorul era climatizat și își anulă în gând unele griji pe care le avusese cu privire la căldura de peste zi.

Se opriră la Ferrara, apoi la Veneția, pentru a mai lăsa motorul să se răcească și, în sfârșit, ajunseră la Trieste unde Gianni opri la câteva sute de metri de frontiera Iugoslavă. Deschise portiera și coborî, cerându-le și celorlalți să facă la fel. Carlo ieși al doilea și deschise ușa din față pentru ca să poată coborî și Edith.

Conniff îi urmă și toți patru își zâmbiră ca să înlătore urmele de oboseală pe care drumul parcurs în mare goană le întipărise pe față.

La postul de graniță așteptau zeci de mașini. Un Babel de limbi și de numere înviora atmosfera. Mașini de toate mărcile, oameni în toate veșmintele și cu cele mai variate chipuri.

Le veni rândul la control. Uriașul, dar sprintenul Masseratti se apropie de bariera tărcată în roș-alb. Coborâră. Un grănicer italian în uniformă se îndreptă spre ei.

— Dați-mi pașapoartele, ordonă Conniff, care avea deja în mână două.

Carlo făcu primul gestul, urmat de Edith și de Gianni. Conniff le adună, apoi înaintă spre a-l întâmpina pe grănicer. I le dădu și acesta se îndreptă spre biroul vămii. Alți doi grăniceri, care-l însoțeau pe primul, le făcură semn și se apropie pentru controlul vehiculului. Se conformară și, după un scurt

timp, primul grănicer reveni și-i dădu lui Conniff pașapoartele, mulțumi și făcu semn să se ridice bariera. Plecară. Înainte de a ajunge la postul iugoslav de graniță, Conniff distribui fiecăruia pașaportul spunând:

— Aici prezentați personal pașaportul. Sunt alte reguli.

Grănicerul iugoslav se și afla lângă mașină când aceasta opri. Salută și le făcu semn să coboare.

Coborâra în aceeași ordine și Gianni îi întinse grănicerului pașaportul său și actele mașinii.

Ofițerul iugoslav deschise capotele, înconjură vehiculul, controlează numerele, seria motorului și apoi confruntă chipul sumbru al lui Gianni cu cel din permisul de conducere.

Carlo aștepta liniștit să-i vină rândul. Fără să vrea deschise pașaportul și nu-i veni să creadă. Fotografia era a lui, semnalmentele corespundeau, dar nu-l mai chema Carlo Mercalli ci Carlo Sarmiento.

O clipă voi să protesteze, dar ofițerul iugoslav îi luă pașaportul din mână și repetă gesturile de confruntare. În acea clipă Conniff fu lângă el și-i atinse discret cu palma peste braț ca și cum ar fi vrut să-i înlăture pentru a se prezenta și el la control.

Uluit, fără glas, Carlo cedă întorcându-și privirile spre Edith. Tânără se arată avizată și-i făcu semn din cap să stea liniștit.

Controlul se termină după un timp și porniră în viteză pe șoseaua care ducea spre Liubliana.

Carlo nu știa cum să înceapă, când Conniff rupse tăcerea:.

— Nu te îngrijora, dragul meu, pentru un fleac de nume. E mai bine așa în țările comuniste. Ferească Dumnezeu de vreun necaz, ți se pierde urma ceva mai repede.

Edith găsi cu cale să intervină:

— De fapt, față de situația în care ai plecat, domnul Jebon, care are experiență, a găsit că e mai bine așa.

Carlo reuși să lege în minte două idei și spuse cu un glas stins în care simțea totuși indignare și uimire:

— Nu înțeleg de ce e mai bine așa și nu cum este normal. Mergem doar în vacanță! Și oricum, Mercalli sau Sarmiento, dacă-i vorba să fiu urmărit...

— Nu-i chiar așa, fiule, mormăi Gianni și apăsă accelerația până la maximum.

Voise și reușise, prin acest gest, să-i dea senzația lui Carlo că nu mai este nimic de făcut.

Carlo realizează că este în zadar să mai protesteze și într-o clipă își dădu seama că orice gafă i-ar aduce mari necazuri.

Conniff îi confirmă pe loc temerile:

— Las-o baltă! Știi la ce te expui? Ai intrat în Iugoslavia cu un pașaport fals. Ce-ar urma dacă vei fi descoperit? Ceva foarte logic și care s-ar întâmpla în orice țară din lume. Niște semne mari de întrebare, care nu dispar decât după ce, arestat, va trebui să arăți motivele pentru care ți-ai schimbat numele. Și poate s-ar afla că ai omorât un om!

— Nu eu mi l-am schimbat, sări Carlo, care se și vedea în fața unui anchetator.

— Ce importanță are cine a falsificat pașaportul?... Nu știu dacă pricepi... Acum este singurul tău document. Fără el e și mai grav. Nu prea cred că ai de ales. Edith ți-a spus că tata a vrut să te protejeze.

Carlo dădu să prindă mânerul portierei și privi spre retrovizorul lui Gianni:

— Oprește, vreau să cobor, e mai bine să se termine totul acum.

Gianni îl privi prin oglindă și-l preveni, de data asta cu un glas ceva mai aspru:

— Nu face prostii. Eu nu opresc. Dacă vrei să te sinucizi, deschide și sări. Te previn doar că avem 180 de kilometri la oră.

Carlo se lăsă epuizat pe spătarul banchetei și închise ochii, singurul gest pe care îl mai putu face în clipa aceea. Apoi, tot cu ochii închiși, întrebă:

— Ce vreți, mie îmi este teamă!...

— Mai rămâne să spui „Vreau la mama” îi termină Gianni fraza.

— Ești stupid, Gianni, cu glumele tale proaste, interveni Edith. Carlo, dragul meu, am uitat să-ți spun că toți purtăm alte nume. Conniff, arată-i, te rog, pașaportul tău.

Conniff aprecie diplomația femeii și-i întinse lui Carlo pașaportul.

Deși nu-l interesa decât faptul că el are nume fals, luă documentul și citi la rubrica „numele și prenumele”: Conniff Sertorio, apoi, cu un gest lent, i-l restitui posesorului.

— Ce zici, fiule? i-o tăie scurt Gianni. La mine e și mai groasă, am și permisul de conducere internațional fals.

— Nu mă interesează ce faceți voi, prinse curaj Carlo, unde este pașaportul meu?

Conniff îi satisfăcu pe loc curiozitatea cu oarecare asprime în glas:

— În primul rând, „Voi” suntem „Noi” adică și „Tu”. Pașaportul tău a rămas la Trieste și-i vei primi la întoarcere.

Carlo tăcu. Indignarea i se prefăcu treptat într-o vinovată curiozitate. În definitiv, dacă nu se întâmplă nimic, și va avea el grijă să nu se întâmple, nu riscă prea mult. Dacă lucrurile vor lua o întorsătură gravă, are timp în România, să lămurească totul cu poliția locală.

Le va spune celor de acolo totul de-a fir a păr și va putea dovedi că i s-a schimbat pașaportul la ieșirea din Italia. A fost înregistrat desigur la graniță. Gândul acesta îl mai liniști și se hotărî să intre în joc. De fapt, până va fi la adăpost, nici nu prea mai avea mare lucru de făcut.

— E în ordine, domnilor, dacă tăcând nu risc nimic, sunt de acord să aștept desfășurarea evenimentelor.

Se gândea că mai are 700 de kilometri de mers până la Belgrad și apoi, încă pe atâta, până la București. Plus drumul până la mare...

— Bravo, puișor, conchise Gianni. Băiatul s-a făcut cuminte și nu știm despre ce evenimente vorbește. Nu va fi niciun eveniment, ci o vacanță plăcută pe litoralul românesc.

Gianni privi în retrovizor și cu două degete îi făcu arhicunoscutul semn de „Pa, pa!” și apoi mormăi un: „*Amicissimi*”.

— Suntem buni prieteni, Carlo, completă Conniff. Știu că te-ai speriat. Ai și de ce. Dar vieții trebuie să-i mai dai din când în când câte un brânci, ca să simți că o trăiești.

Carlo zâmbi. Lui Gianni nu-i scăpă gestul și, lăsând volanul, îl plesni cu palmele întinse într-un gest final de satisfacție:

— Așa, Carluccio, așa-mi, plăci. Râzi că o să petrecem bine. Dacă vrei – mai precis dacă-ți e pe plac – ai voie să-i faci curte Edithei. Dar numai pe timpul călătoriei.

— Am să-ncerc, spuse, zâmbind din nou, Carlo.

— Și ai să reușești, completă Edith.

Ca din întâmplare, Gianni puse o frână și toți cei din mașină trecură prin emoțiile inerente șocului.

— Edith, nu uita că suntem logodiți și am un cuțit mare și lucios ca al lui Sparafucile. Dar... dacă te rogi frumos... stricăm logodna pe timpul vacanței... ne declarăm fiecare teritoriu independent și ne urmăm legile proprii...

— Eu m-am și declarat, se repezi Edith, întorcându-se veselă spre Carlo.

— Ce zici, Carlo?

— Eu nu sunt logodit, așa că nu mai este nevoie să-mi schimb statutul, zise Carlo.

— Doamnelor și domnilor, interveni Conniff. Nu uitați că Edith este secretara tatălui meu și că aș cam avea și eu un cuvânt de spus.

— Conniff, spuse cu prefăcută revoltă Edith. În contractul meu de angajare tu nu figurezi. Dacă ești împuternicit, semnă altul cu alte condiții economice... Mai lăsați prostiile... Vă tocmiți ca niște zarzavagii... Carlo, îți admit curtea și, dacă mă scapi de acești doi berbanți, îmi faci un deosebit serviciu.

Fără să ezite, Gianni băgă mâna în haină și scoase din subțioara dreaptă o armă plată și lucioasă. Apoi, văzând gestul de repulsie al lui Carlo strigă, ca în melodrame, spre Edith:

— Te-am cucerit și te voi păstra!

Apoi, fără nicio prevenire azvârli revolverul spre Carlo care abia îl prinse din zbor.

— Ia-l, puișor, că ține de cald, adăugă când Carlo voi să protesteze.

— N-am ce să fac cu el, îngăimă Carlo.

— Ia-l, interveni Conniff, am și eu unul, iar Gianni este de asemenea dotat. Conniff dădu la o parte reverul stâng al hainei,

lăsând să se vadă un toc de pânză albă, atașat de un ham de aceeași culoare, după care continuă: Uite și permisul de portarmă pe numele din pașaport. Bagă-l în buzunar. Avem fiecare câte unul, și ar părea suspect ca tu să n-ai.

„Cu permis în regulă, deși pe nume fals, nu risc nimic”, își zise Carlo și băgă arma și documentul în buzunarul în care-și ținea și pașaportul. Cu primul prilej se va debarasa de această nouă „surpriză”.

Drumul până la frontiera românească dură două zile, cu popasurile respective, în care Gianni dispărea sistematic pe motiv că trebuie să întrețină mașina pentru a fi în stare perfectă. După Zagreb urmasă Saraievo, apoi Belgradul, cu malurile înverzite ale Dunării. Trecând peste primul pod, Gianni începu să fluiera un vals apoi deschise gura ca să emită niște cuvinte într-o limbă pe care Carlo nu o înțelegea. Glasul lui Gianni era spart de tutun și alcool dar ținea să „cânte” cu multă conștiinciozitate toate cuvintele. La un moment dat încetă, schimbă poziția unui buton de la bordul mașinii și, după câteva clipe, se auziră în difuzorul aparatului de radio două cuvinte în aceeași limbă în care Gianni cântase.

— Cum se cheamă orașul ăsta? întrebă Conniff.

— Bagdad, răspunse Gianni mândru de cunoștințele sale geografice.

Edith pufni în râs și, cu un gest prietenesc, îi acoperi cu palma gura lui Gianni.

— Dragul meu, când vom relua logodna va trebui mai întâi să treci un serios examen de geografie. Bagdadul este capitala altei țări. Află singur în ce oraș suntem.

Gianni nu luă în seamă cele spuse de Edith și-i înștiință triumfător:

— Mai avem circa o sută de kilometri până la frontiera românească. Conniff, ar fi cazul să ne mai și schimbăm, lansă el și opri mașina pe dreapta străzii.

— Cu plăcere, Gianni, dar mai întâi du-ne la un hotel să ne spălăm și, dacă permiți, o să și mâncăm.

Gianni se supuse și până a doua zi de dimineață când porniră din nou, chiar că nu se mai întâmplă nimic.

De la punctul de frontieră iugoslav se vedea uriașul pod care, după aproape două mii de ani, lega din nou malurile Dunării.

Niciunul dintre cei patru turiști italieni n-aveau de unde să știe – deși ar fi putut afla, consultând un *digest* de istorie a imperiului roman – că acum optsprezece secole aici se întâmplase ceva.

Un împărat roman, a cărui columnă se află în forul din centrul capitalei Italiei – și a cărei replică e găzduită, în Muzeul de Istorie a României din București –, ajutat de un arhitect grec din Damasc, unise, pentru prima oară – după câte se știe – cele două maluri; și făcuse să treacă peste pod legiuni zgomotoase și supărate pe „barbarul” rege dac, căruia îi plătea tribut. Era o umilință unică în istoria puternicului imperiu. Romanii veneau ca inamici și, ca atare, cu gânduri rele.

Tot cu gânduri rele, după cât se pare, treceau acum cu Masseratti și cei patru strănepoți ai Romei. Poate că nu toți patru, deoarece Carlo credea încă în vacanța promisă.

Controlul la granița românească dură puțin. Mașini italienești treceau zi și noapte și nimănui nu i se mai părea nimic curios.

La predarea pașapoartelor, Carlo rămase ultimul.

Ofițerul de grăniceri îi deschise pașaportul, privi atent fotografia, citi numele și îi spuse în italiană:

— Domnule Sarmiento, vă rog să mă însoțiți la biroul graniței.

Carlo simți că tabloul sinoptic „standard”, care arăta sistemul circulator omenesc, s-a albit complet și că nu mai exista nimic roșu care să indice că pe undeva mai curge sânge.

— Ce se întâmplă? întrebă Carlo după ce-și reveni puțin.

— Nimic, replică ofițerul politico. Vă rog să mă însoțiți.

Ofițerul știa că orice reținere de pașaport peste uzanță îl impacientează pe cel în cauză. Și asta la toate punctele de frontieră din lume.

Carlo privi uluit spre tovarășii săi care se prefăceau că au diverse alte preocupări și, înțelegând că este definitiv pierdut, porni alături de ofițer.

În birou se mai afla un alt ofițer care-i răspunse la „bună ziua”, primi pașaportul de la colegul său, citi ceva și îl întreabă pe Carlo:

— Numele?

Carlo înțelese că asta înseamnă „*nomine*” și ezită o clipă. Dacă spune Carlo Sarmiento comite personal delictul de trecere frauduloasă a frontierei. Dacă-și spune numele adevărat, încep complicațiile: lămuriri, revolverul, permisul fals de portarmă etc.

Deci trebuie să meargă pe drumul cel mai puțin riscant. Nu se poate dovedi că nu-l cheamă Sarmiento. Rosti ferm:

— Carlo Sarmiento, și adăugă: *Roma*, chemând parcă în ajutor cetatea eternă.

— Foarte bine, zise interlocutorul, zâmbind.

„Bine”, ce-i asta? gândi fulgerător Carlo. Mi-a zis „bine” și a zâmbit. Deci, poate să nu fie ceva grav.

Ofițerul scoase din dosar o hârtie tip imprimat pe care i-o întinse, spunându-i:

— *Signor Sarmiento, una telegrama de la mama.*

Carlo mulțumi din cap ținând în mână telegrama pe care nu avea curaj să o deschidă.

Locotenentul îi văzu nehotărârea și-i spuse calm:

— Scuzați, noi am citit-o prin forța lucrurilor, când ne-a adus-o poșta, spre a o ține la dispoziția dumneavoastră. Totul e bine, doamna mama dumneavoastră vă salută și vă dorește vacanță plăcută. Dacă vreți, puteți să-i răspundeți chiar din acest oraș.

— Cum se cheamă orașul? întreabă Carlo ca să nu-și mai pună probleme cu privire la insolita misivă.

— Drobeta Turnu-Severin.

Cei trei prieteni ai lui Carlo așteptau, impasibili, fără să arate că s-ar bucura de revenirea sa.

Se urcară în mașină și Conniff porni trecând pe sub bariera roș-albă.

— Ce-a fost? întreabă Gianni. Românii ăștia sunt cam pisălogi.

— Mi-a sosit o telegramă de la Roma, de la mama, dar nu înțeleg, e pe numele din pașaport.

— Nu te mai obosi nici să înțelegi, nici s-o deschizi, zise Gianni, smulgându-i hârtia din mână. Ți este adresată, dar ne privește pe noi. Și citi:

„Dragă Carlo. Aici total este în ordine. Toți suntem bine inclusiv motanul tău. Ți doresc vacanță plăcută. Cu dragoste. Stop. Mama”.

Încă o dată Carlo realizează că i-a mai survenit o năpastă, că telegrama face parte din misterele acestor oameni. El nu avusese niciodată niciun motan.

Dorea în clipa aceea, din toată inima, ca telegrama să-i fi fost trimisă chiar de mama lui.

Conniff chihoti mulțumit și porni zveltul Masseratti pe șoseaua care urma să-i ducă spre Craiova. Rodiseră livezile. Și nori de ploaie se oglindeau în capota mașinii. Era la amiază.

Capitolul al patrulea

în care începe vacanța și mai încep și multe alte treburi

Atât Carlo, cât și cei mai nepricepuți cititori de romane de aventuri și-au dat seama că gluma se cam îngroșase.

Aceleași persoane pomenite mai sus bănuiesc că surprizele lui Carlo nu se vor opri aici. Dar tânărul inginer-chimist italian păstra încă speranța că nu vor merge prea departe. Înțelesese că nu au venit în România cu cele mai curate gânduri. Îl băgaseră până peste cap în niște încurcături și nu se îndoia că o făcuseră pentru a-l domestici și a-l face să-i asculte orbește.

I-ar fi fost ușor și scape de tot dacă ar fi știut ce este cu misteriosul „înjunghiat”. Ar fi trebuit să lămurească totul încă dinainte de a pleca din Italia. Ar fi fost, ar fi trebuit etc... N-a făcut-o și pace, iar acum este la dispoziția lor, înfășat ca un prunc în niște scutece destul de dubioase și de niște culori tot atât de neclare.

Se gândi la „motanul său” din telegramă și îi veni să râdă. Își stăpâni surâsul și se făcu că îl interesează peisajul.

Nu mai avea niciun rost să mai întrebe ce este cu toate manevrele astea. Va aștepta calm. Calm, fie spus, dar oricum prevenit că nu vor urma lucruri care să-i împrăștiie bănuielile.

Intraseră în București. Lui Carlo, capitala României nu-i spunea mare lucru. Străzi, case, blocuri, lume agitată pe trotuare. În trei zile ajunsese atât de departe, încât Roma i se părea imposibil de situat pe vreo hartă. Când vezi prima oară un oraș nu reții aproape nimic, atât de multe lucruri trebuie să deslușești.

Pe Carlo îl interesa mai întâi să decupeze din peisaj oamenii, bărbați și femei, copii și bătrâni. Până nu ajunse pe un bulevard frumos mărginit cu copaci, nu reuși mare lucru.

Până la un arc de triumf – la ce-or mai fi servind arcurile de triumf? se gândi el – toată lumea tăcuse. Pe Carlo nu-l mai interesau tovarășii săi de drum decât în măsura în care i-ar mai fi pregătit vreo surpriză. Și se uita mereu prin geamul portierei, continuându-și documentația. Prima parte a bulevardului se termină între două piețe.

Conniff opri pe dreapta, permițându-i lui Gianni să coboare cu o hartă în mână. Italianul se pierdu în mulțimea de oameni de pe trotuar, și atunci Carlo înțelese ce-i spusese prietenul său: și bărbații români sunt la fel cu cei de la Roma. Dar ce „fel” de „la fel”? dacă-i vorba de Gianni – pe care-l regăsi după câteva momente lângă postul unui agent de circulație. Gianni arăta o hartă.

Acesta din urmă salută și între el și Gianni se consumă un dialog scurt ajutat de două degete arătătoare care trasau pe harta lui Gianni linii invizibile, dar pline de înțeles.

Carlo, de-ar fi putut auzi dialogul, ar fi aflat că pe compatriotul său îl interesa hotelul „Lido” care, așa cum va vedea, se afla doar la câteva sute de metri.

Gianni reveni satisfăcut și-i spuse lui Conniff:

— E foarte aproape, tot pe acest bulevard, la prima stație de benzină.

Conniff porni atent, străduindu-se să descifreze sensul liniilor albe și al semafoarelor din Piața Romană.

Despre ospetia poporului român a vorbit mai sus redactorul ghidului american citat, așa că, pentru orice defecțiune în serviciu, musafirii erau liberi să se plângă editorului Erwin H. Tiebe din 633 Fifth Avenue, New York.

Lucrurile se petrecură însă normal în această clădire care, până să ajungă hotel, mai avusese și alte destinații mai puțin turistice.

Aveau locuri rezervate la etajul patru, în trei camere cu vedere spre bazinul cu valuri artificiale și o terasă înviorată de umbrele multicolore.

Luară cheile pe rând: Edith, Conniff și apoi Gianni, care se grăbi să-i spună lui Carlo:

— Noi dormim împreună. Semnează corect în registru.

„Carlo nu pricepu la început ce voia acesta să înțeleagă prin „corect” și-i întrebă cu o privire pe Gianni, care nu zăbovi răspunsul:

— Ca în permisul de portarmă.

Carlo ezită să se apropie de registrul Recepției și vru din nou să termine cu toată această mascaradă. Înscrierea sub un nume fals însemna o perseverare în delict.

— Gata cu prostiile! interveni Gianni, rânjind.

Carlo se apropie de registru și manevrând penița reuși, cu greu, să înscrie: Carlo Sarmiento. Era palid și mâna-i tremura, fapt care o făcu pe recepționară să-i întrebe în englezește:

— Domnul Sarmiento nu se simte bine? Avem în hotel un cabinet medical!

Carlo își ridică privirile, oprindu-și-le pe un chip luminos de femeie tânără, machiat corect și împodobit de o coafură proaspăt confecționată. I se păru că a mai văzut capul acesta undeva, dar realizează imediat că este imposibil, și îl atribuie afișelor publicitare cu care companiile aeriene au împânzit lumea.

— *Sul serio*, reveni fata, servindu-se de mica-i rezervă de cuvinte italienești.

Carlo o privi de data asta mai atent și-și dădu seama că de pe chipul publicitar dispăruse acel zâmbet galben, profesional, de balerină, și se așternuse un ușor vâl de îngrijorare.

— Nu, doamnă, mulțumesc, mă simt bine. Oboseala călătoriei... înțelegeți... mai reuși el să adauge și o clipă ochii i se mai îndreptară, în treacăt, spre semnătura din registru.

— *Vino*, omule, îl auzi pe Gianni. Te-ai apucat să-i faci curte femeii. Și așa se spun destule despre noi, italienii...

Când ajunsese în camera 480 își revăzu valiza din pânză cadrilată, montată pe plastic negru lucios și își aduse aminte că i-o făcuse cadou, la plecare, șeful serviciului, spunându-i:

— Să te întorci sănătos, Carlo, și cât mai puține complicații. Nu uita ce spun francezii: „*Partir c'est mourir un peu*”.

Carlo nu știa limba celor din fosta Galie, dar înțelese „*partir*” și „*mourir*”, care în italiană nu puteau avea alt sens decât a „pleca” înseamnă a „muri”.

Și el plecase, deci prima parte din vers se consumase. Se gândi cu furie și deznădejde la păgubașul poet francez care legase în mod conștient cele două verbe, din care cel din urmă îi amintea toate peripețiile de pe parcurs.

Se întoarse spre Gianni, care-și desfăcuse valiza, băgase în priză ștecherul unui încălzitor de apă și-i ținea la câțiva centimetri de gură.

— Ce-i asta? întrebă el.

Gianni îi făcu semn să tacă și apoi spuse ca pentru altcineva:

— E gata cafeaua!

Apoi scoase ștecherul și puse încălzitorul pe masa din cameră, lângă un ibric portocaliu umplut pe jumătate cu apă.

— De ce nu ceri o cafea prin telefon? continuă Carlo, ar fi mai simplu, și ce-i tot circula ăsta?

— Mi-e teamă să nu-mi pună otravă, și începu să fluiera primele măsuri din „*Ma che ai messo nel caffè*”. Cunoști cântecul?

— Din păcate, da, însă sunt sigur că oamenii de acolo au alte griji decât să se ocupe de tine.

— Nu poți să știi niciodată, îl privi cu un cert interes Gianni. Oricând te poți aștepta la orice. E valabil și pentru tine. Mai ales pentru tine!

Carlo îi întoarse spatele și continuă să-și desfacă valiza.

Sună telefonul. Era Conniff care anunța că, peste un sfert de oră, el și cu Edith vor fi jos în hol pentru a merge împreună la restaurant.

Liftierul spuse „Parter” și deschise ușa cuștii verticale care scoase un oftat ce se adresa, fără îndoială, unui mecanic de întreținere care, în ultima zi de revizie, petrecuse la o cumetrie.

Grupul se reconstitui pe trotuarul din fața ușii hotelului.

Lui Edith nu-i scăpă faptul că între cei doi se petrecuse ceva neplăcut.

— Gianni, zise Edith, iar ai făcut glume proaste la adresa lui Carlo. Te-aș ruga să te potolești. Abia am sosit în România.

— Scumpa mea logodnică, replică Gianni, sfătuiește-l mai bine să nu-și mai bage nasul pretutindeni. Nu e bine să le știe omul chiar pe toate. Se și zice: cine știe multe...

— Gianni, spuse aproape strigând Conniff, întreci măsura.

Asta echivalează cu o amenințare.

— Exact, zise calm Gianni, și este valabilă pentru toți. Apoi îl prinse de umeri pe Carlo și-i declară pe un ton amical:

— *Mio caro Carlo*. Declar armistițiu. Am să-mi controlez vorbele ca să nu te mai jignesc. Și, ca să vezi că am intenții serioase, îți spun că dacă nu-ți mai face plăcere compania noastră te poți întoarce imediat la Roma. Ai de ales: *Lascia o radoppia*. Te oprești sau continui. Îți dăm înapoi pașaportul cu numele adevărat.

Carlo simți că este vorba din nou de ceva necurat și răspunse cu un aer de convingere silită:

— Nu are niciun rost. Rămân. Am promis domnului Jebon că o să-i însoțesc pe Conniff în această vacanță. Ceea ce te rog însă este să mă ții cât mai departe de misterioasele tale îndeletniciri.

Gianni spuse adresându-se celorlalți:

— Uite, domnule. Vrea să-și facă omul o cafea și băiatul zice acestei trebi „mister”. Te-am rugat eu să-mi citești în ceașcă? Hai, lasă gluma! Am promis. Pe unde iese vorba, iese și sufletul. Iar nemții spun: „*Ein Mann, ein Wort*”.

— Știi nemțește? fu surprins Carlo.

— Când e nevoie, zâmbi Gianni, nu cred că și asta este ceva jignitor. Am învățat la o filială Berlitz, într-o vară, când mă plictiseam de moarte.

— Prieteni, întrerupse Conniff, este ora unu și mie mi-e foame. Mi s-a spus că peste drum de Lido este un alt hotel cu un restaurant excelent.

Trecură strada escaladând gărdulețele de fier, spre indignarea agentului de circulație.

Inutil, cei patru reușiseră să ajungă pe trotuarul dorit, stopul își schimbase culoarea și agentul de circulație lăsa fluierul pentru a da cale liberă șirului lung de mașini. „Parcă s-au vorbit” – își zise omul ordinii – „să treacă toate în schimbul meu”. Își mai continuă gândul, privind cu admirație spre un grup de bărbați înalți, cu chelii blonde, însoțiți de femei scunde, rotofeie și destul de oxigenate care traversau corect pe porțiunea marcată.

Stopul se schimbă din nou și agentul de circulație își încheie

seria de constatări cu o idee pe care o socoti interesantă: „Pe lângă pașaport, turiștii ar trebui să aducă și o dovadă de la miliția lor, sau cum i-o zice, precum că au urmat un curs rapid de circulație”.

Gândurile i le întrerupse brusc o mașină de salvare care trecu urlând din sirenă ca și cum „urgentul” de pe brancardă îl făcea pe el răspunzător de orice întârziere.

Făcu gesturile de rigoare și cu coada ochiului i se păru – dar numai i se păru – că prin ușile din spate, dintre care una era deschisă, zărise ceva care aducea cu niște saci de cartofi foarte sănătoși. Reținuse numărul mașinii din rutină. În următoarele clipe, călcând pe ceva care putea fi un cartof, un bătrân blond-cenușiu alunecase, măsurând cu cei aproape doi metri ai săi porțiunea zebată de „trecere pietoni”. Fusesse doar o coincidență. „Cartoful” buclucaș era în fapt o coajă de banană răătăcită. Dar omul ordinii își aminti că, demult, citise ceva despre un transport de cartofi într-o ambulanță.

*

Cei patru se așezară la o masă de șase. Edith ducea o strânsă conversație cu un chelner în smoching, având cam cincizeci de ani și care se străduia s-o învețe pe tânără câteva limbi simultan, după sistemul „*forcing*”.

Omul cu obrajii și nasul bordo era când supărat de îndărătnicia turistei, când satisfăcut de unele progrese pe care aceasta le făcea, chiar și în italiană. Garsonul, un tânăr și proaspăt absolvent al unei școli de specialitate, urmărea din ochi, mângâind semnificativ șervetul alb care-i decora antebrațul stâng, amicala conversație care risca, din clipă în clipă, să se transforme într-o catastrofă. Simțea pierdută „atenția” finală pe care ar fi primit-o sigur de la niște turiști proaspeți și care numai după câteva zile căpătau cunoștințe despre circulația monetară în România așa că la început încurcau valorile banilor.

Și, ca în toate suspensurile care nu trebuie să ducă la finaluri tragice, apăru un al treilea personaj pe al cărui ecuson scria clar: „șef de sală.” Liniștit îi înlătură pe cei doi cu un gest discret și lansă linear un:

— *Sprächen sie Deutsch? Was ist los?*

Sleită de eforturi, după o luptă care putea fi pusă în slujba unei cauze mai bune, Edith privi spre Gianni, care-i luă ștafeta din mers:

— *Jawohl, bitte!*

Cunoștințele de germană ale „șefului” se dovediră utile și în câteva minute se înfiripă un meniu pentru care fiecare dintre părți trebui să facă unele concesii neînsemnate.

„Șeful” dictă în română felurile, iar chelnerul notă, zâmbind indignat, întreaga comandă. Apoi șeful se retrase.

Chelnerul posesor de ecuson dreptunghiular pe care stătea lipită o fotografie reprezentând un cap de om, privi spre garson triumfător.

— Aștia nu posedă nicio limbă. Așa nemțește știu și eu ca să se descurce oricine!

Carlo privise o clipă poza de pe ecusonul chelnerului, citise un nume cu rezonanțe latine, care putea fi Palanca Marian, și apoi privi chipul și mai îmbujorat al omului; chip care trecuse de la bordo la liliachiu. Chipul de pe ecuson era calm și plin de bunăvoință.

Palanca Marian nu scăpă din vedere gestul turistului și pe drum spre bucătărie își scoase documentul din piept, îl privi, își zâmbi, și apoi îl puse în buzunar. Era cert că de când făcuse poza se mai îngrășase. Va face alta nouă.

Când reveni cu primul fel, Gianni îi arată, prin diferite semne, că mai vrea un tacâm.

— *Noch ein...*

Palanca se izbi necăjit pe frunte și se gândi că intră iar în foc.

Gianni însă îl salvă, arătându-i palma deschisă, indicând cu arătătorul de la mâna dreaptă fiecare dintre cele cinci degete ale stângii.

— Cinci, răbufni triumfător Palanca, stând totuși la pândă.

— Cinque, repetă Gianni cu deosebită admirație pentru cunoștințele de italiană ale omului – și continuă „*viene anche una persona*”

— Vine încă *una persona*, urlă aproape Palanca Marian, auzind aieva un marș triumfal și, repezindu-se spre masa de

tacâmuri, aduse, fără să mai adauge nimic, două stegulețe triunghiulare: roșu, galben și albastru – roșu, alb și verde. În mintea lui păreau acum ca două fanioane uriașe înfrățindu-se pe un catarg în vântul unei calde duminici de vară.

— Sunt totuși băieți buni, își zise el plecând de astă dată mândru spre bucătărie. Aici scoase dintr-un platou de argint cu capac un pahar de rom și-i bău în cinstea turiștilor „băieți buni”.

— Cinque, strigă el la bucătăreasă. „Vine încă *una persona*”.

Bucătăreasa care nu văzuse operația „platoul cu capac” își făcu o cruce și-și scuiă în sân – dând din cap compătimitoare.

*

A cincea persoană sosi curând.

Nu se sfii să arate că-i cunoaște pe Conniff. Edith și mai ales pe Gianni. Îi fu prezentat Carlo, căruia nu-i dădu nicio atenție.

Și în timp ce Palanca servea mut de plăcere. Între noul venit și Gianni începu o conversație în care Gianni – după cum i se părea lui Carlo – îi făcea, acestuia un raport asupra călătoriei.

La sfârșit, cel de-al cincilea se uită îndelung și foarte atent la Carlo, ca un geambaș. Care nu e încă hotărât să plătească prețul cerut. În cele din urmă spuse câteva vorbe într-o limbă care lui Carlo nu i se mai păru a fi germană, i-i întinse o mână moale și umedă ale cărei degete nu se mișcară. Surprins, Carlo îi întinse și el mâna, dar de-a lungul traiectoriei răsturnă platoul cu sarmale. Mâncarea specifică unor hanuri muntenesti, dar care se lasă discret servită și în restul hanurilor din țară – tot ca specifică – se împrăștie printre farfurii și pahare. O sarma se rostogoli, lovind paharul cu vin al Editheei care se vărsă, „Fetească” ajungând direct pe picioarele tinerei a cărei fustă, și așa destul de scurtă, realizase o ascensiune remarcabilă.

— *Auguri*, încercă să salveze Conniff situația, făcându-i semn garsonului care, apropiindu-se, repeta niște locuțiuni verbale românești învățate pe maidanul unde luase primele lecții de fotbal.

— *Scusi*, imploră Carlo și-i întinse garsonului o bancnotă. Pe aceasta, observă în grabă garsonul, nu era nici portretul lui Bălcescu, nici cel al lui Tudor Vladimirescu. Cunoștințele

inerente de istorie ale garsonului îl făcură să priceapă că este vorba despre bani străini și schiță un gest de refuz.

— Gianni îl scăpă de groază, strecurându-i fulgerător în buzunarul jachetei o hârtie de douăzeci și cinci de lei.

Garsonul, extrem de îndemânatic, zise „mersi” și-i debarasă pe turiști de sarmale, în câteva clipe.

Cel de-al cincilea venit scoase o hartă a Bucureștiului pe care înscrisese cu stiloul un traseu ce se termina într-un X întărit cu creionul roșu. Apoi Gianni se ridică, urmat de cel de-al cincilea și le spuse celor de față că au de îndeplinit un comision. Vor reveni la hotel în jur de ora șapte seara.

*

Inginerul Mihail Ionescu își făcuse un apartament într-o construcție de cinci etaje – dintre primele în rate. Arhitectul se străduise ca în banii devizului să facă niște balcoane, dar din păcate – atât permitea devizul – îi ieșiseră în curtea interioară. La stradă costau prea mult. Ca atare, clădirea, deși nouă, își expunea fațada ca o fostă cazarmă mică.

Olimpia Ionescu, și ea chimistă, născuse o fetiță, la două luni după ce i se predase apartamentul, așa că până Anul Nou, care se apropia, casa mult visată împrumutase, provizoriu, în interior, aerul auster al fațadei.

Trecuseră optsprezece ani. Inginerul Mihai Ionescu lucra acum la o uzină bucureșteană, specializată în producerea noilor medicamente românești.

Soneria de la parterul clădirii în care locuia familia Ionescu sună de două ori. De două ori, apoi încă de două ori, până când Olimpia Ionescu strigă din bucătărie către fiica sa, Ileana, proaspăt bacalaureată a unui liceu cu limba de predare străină din capitală.

La 18 ani, o fată tânără și frumoasă arată așa cum trebuie să arate o tânără și frumoasă fată de 18 ani. Deci, niciun amănunt în plus.

Ileana îi răspunse mamei sale și dădu la o parte perdeaua pentru a vedea pe peronul ușii de la intrare doi bărbați necunoscuți care nu mai sunau, dar priveau atent împrejurimile.

Tânăra se apropie de bucătărie și-i șopti mamei:

— Două persoane străine, eu nu deschid, că-s în capot...

Olimpia Ionescu, în prima clipă aprecie publicitatea fiicei sale, apoi își scoase bombănind șorțul de plastic și mănușile de cauciuc. Își aranjă coafura și se înființă lângă ușa de la intrare.

Întrebă fără să deschidă:

— Cine este?

Îi răspunse un glas răgușit de bărbat cu un ușor accent străin, pe care-l putuse situa într-o regiune oarecare din Transilvania, sau așa ceva.

Deschise. Unul dintre bărbați scoase o brichetă și-și aprinse țigara.

Cel de-al doilea, care de fapt era „cel de-al cincilea” client al ospătarului Palanca de la „Ambasador”, se înclină:

— Cu domnul inginer Ionescu.

— În ce problemă? interogă doamna Ionescu.

— Suntem de la o uzină din Ardeal și avem pentru dânsul un comision.

— Soțul meu este în concediu la o stațiune balneară din nordul țării și nu-și reia serviciul decât după întâi august – debită fără să răsuflă doamna Ionescu. Și reluă apoi: Dar dacă sunteți după drum puteți să intrați o clipă și să serviți o răcoritoare.

Gianni dădu din cap spre însoțitorul său care intră, fără să mai aștepte a doua invitație.

— Domnul este tot de la uzină? întrebă femeia către Gianni.

Acesta din urmă dădu desperat din umeri arătând spre gât și rugându-l din ochi pe „cel de-al cincilea” să-i ajute:

— Colegi, da, răspunse omul, dar e în pauză de voce. Are o infecție în gât și-i este interzis să vorbească.

— Îmi pare rău pentru dânsul, deci aduc numai un pahar de limonadă...

Instalați în hol, pe două fotolii, cei doi făcură repede un tur de orizont. Trei uși arătau accesul spre trei camere, iar chiar în fața lor se afla o arcadă prin ale cărei perdele trase se vedea o încăpere putând fi sigur identificată drept birou, cu mobilă convențională.

Gianni indică din cap seiful și apoi, mulțumit că a fost priceput, se întoarce absent cu ochii spre un tablou în culori pastel care ar fi putut reprezenta orice, dar în nici un caz ceea ce voia să spună plăcuța galbenă de pe ramă.

Olimpia Ionescu reveni curând cu ceea ce promisese și-l servi pe oaspete, care dădu lacom pe gât lichidul acrișor și rece.

Cei doi se ridicară apoi ca la o singură comandă.

Pe o măsuță încrustată cu fildeș, Gianni văzu o fotografie încadrată într-o ramă de fier forjat.

Făcu un semn interogativ cu mâna.

— Ileana, fiica noastră, se umflă în pene, pe bună dreptate, mama, și cu un gest mai tare ca ea, șterse cu palma de pe cristalul imaculat un praf imaginar și eventual compromițător.

— Gianni așteptă ca poza să-și reia locul și apropiindu-se de portretul fetei scoase bricheta și-și aprinse o altă țigară în locul celei pe care o aruncase la intrare. Făcu apoi același gest spre doamna Ionescu, repuse bricheta în buzunar și acoperi țigara cu podul palmei ca un școlar care fumează pe ascuns.

„Cel de-al cincilea” zise lângă ușă:

— Ne iertați, doamnă, vom reveni luna viitoare. Nu este nimic urgent.

— Poftiți când doriți, de altfel și noi plecăm mâine la mare, adăugă Olimpia Ionescu.

*

Dădură colțul unde Masseratti îi aștepta stropit de picături de ploaie care-i lăsaseră pe capotă, peste praful drumului, urme întunecate.

Se hotărâră să mai dea o raită prin oraș unde Gianni trebuia să mai vadă niște adrese, așa în treacăt, uzina de medicamente, de exemplu, și o casă de la periferie. Când ajunseră în fața uzinei, Gianni privi semnalul „Fotografiatul interzis”. Scoase bricheta, îi înșurubă un tub cât un creionaș, apoi își aprinse o nouă țigară.

Mai colindară un timp și la ora șapte fix reușiră cu greu să parcheze mașina în apropierea hotelului „Lido” din Bulevardul Magheru.

Cei trei din grup așteptau în hol urmărind, fiecare pe cont

propriu, forfota turiștilor care veneau și plecau mânați parcă de niște resorturi invizibile.

— Voi vă plimbați singuri, le-o luă înainte Gianni, eu și Herbert avem puțină treabă în camera mea.

Carlo află deci că personajul se numea Herbert. Se bucură că este lăsat în pace și va putea să-și adune gândurile.

Edith se scuză că are o migrenă și își arată dorința să se întoarcă în cameră. Cam același fel de scuză găsi și Conniff, așa că, rămas singur, Carlo se hotărî să se plimbe pe străzi. Întâlnirea urma să aibă loc la ora nouă, când vor merge – de astă dată toți – să cineze și să fixeze plecarea pentru a doua zi.

Masa de seară nu mai avu nicio istorie. Astfel că Gianni îi spuse lui Carlo către miezul nopții:

— Dacă vrei să te culci sau dorești indiferent ce altceva, ești liber s-o faci. Noi mai stăm.

Carlo, care băuse două păhăruțe de „Turț”, găsi curajul să răspundă:

— Parcă spuneai că și eu sunt „Noi” așa că rămân cu voi.

Edith îl privi:

— Carlo, ai cerut ca Gianni să te țină departe de misterele lui. El te lasă în pace. Cred că e mai bine să mergi să faci ce vrei.

Carlo înțelese că „ei” știau de fiecare dată ce e mai bine să facă „el”. Se ridică, dădu ușor din cap și se îndreptă liniștit spre ușă, ca orice om care are un obiectiv foarte precis.

Al cincilea capitol

*în care lucrurile începute în precedentul își continuă drumul spre
Marea Neagră*

Când fu rugat să treacă și el la volan, Carlo refuză pe motiv că nu și-a luat permisul de conducere.

— Poftim, zise Conniff și-i întinse un permis. Ne-am gândit noi la asta. Eu am cam obosit, Gianni e prea ocupat, Edith se menajează, deci...

Carlo nu-l deschise, îl băgă direct în buzunar, sigur că are înscris tot un nume fals.

— Poate, continuă Conniff, cunoști vreo fată și vrei s-o plimbi. Vei avea, deci, un atu în plus...

— Inutil să te mai justifici, zise Carlo, am plecat de la Roma promițându-i tatălui tău că-ți voi ține companie. Dar un singur lucru vreau să știu: cum de-ați aflat că am permis de conducere, că știu să conduc?

— Mai simplu ca bună ziua. E opera lui Edith, căreia i-a spus o relație a ei de la poliție, când ți-a scos pașaportul, debită Conniff.

Lui Carlo i se păru o copilărie să mai tragă și alte concluzii. Fusesse centrul unei vaste manevre, și încă una urzită din timp.

Deci întâlnirea de la bar nu fusese întâmplătoare și nici atacul dat de așa-zisul înjunghiat.

Dar ce rol a avut Arturo în toată afacerea? Este limpede că a avut partea lui în conspirație. Se poate așa ceva? Se poate, căci altfel nu l-ar fi invitat la bar.

O clipă îi veni în minte șirul faptelor și se gândi că toată povestea cu barul fusese o înscenare. Nu omorâse pe nimeni. Fusesse atras într-o cursă numai ca să poată îi șantajat până la plecarea din țară. Acum șantajul se continua eu actele personale

falsificate.

Călătoria în România fusese o simplă coincidență sau tot o înscenare? Ghidul se deschisese la întâmplare? Va putea verifica.

— Bine, zise Carlo luându-și valiza. Mă duc să mă ocup de mașină – și părăsi camera fără să mai adauge ceva. În permisul de conducere văzu, în lift, că se afla o cheie. Ajunse la mașină, deschise portiera, intră, porni motorul, pplecă și opri mașina pe o stradă din dosul hotelului. În locul liber din spatele banchetei din fund, pe lângă trusa medicală și reviste, se afla ghidul american. Coborî, intră în mașină pe portiera respectivă, se așeză pe canapea, luă ghidul și repetă gestul lui Conniff: *România, pagina 529*. O fotografie a unei biserici zvelte. Va afla mai târziu că imaginea reprezenta vestita ctitorie a domnului moldovean Vasile Lupu, datând din 1639, luna mai. Îl surprinse arhitectura deosebită a bisericii și remarcă, pe cât îi permitea reproducerea, dantelăria de sculptură în piatră cu care era îmbrăcat monumentul. Închise ghidul cu palmele. Deschise, din nou: *România*. Repetă gestul de câteva ori și privi atent la îmbinarea filelor. Cotorul fusese forțat, așa că deschiderea la paginile 528 – 529 era un joc copilăresc.

Deci fusese premeditată și alegerea „întâmplătoare” a țării. Și de ce România? Camerele la hotel reținute. Venirea lui Herbert la o oră precisă și într-un loc fix. Dispariția în oraș a lui Gianni cu antipaticul tip care nu vorbise deloc italienește. Etc., etc...

Puse ghidul la loc și trase câteva reviste pe deasupra lui. Trecu apoi la volan și aduse mașina în fața hotelului.

Cei trei se aflau pe trotuar cu valizele în mână; se urcară și Carlo porni mașina domol. Edith, care avea pe genunchi harta orașului, începu să-i dea indicații și curând ajunseră la începutul șoselei Colentina care, la acea vreme, părea că primise sărutul unuia dintre vestitele uragane cu nume feminin. Carlo zâmbi la gândul că botezarea unor catastrofe naturale cu nume tandre de femeie nu poate fi decât opera unor bătrâni savanți în ale meteorologiei, a căror căsnicie nu fusese prea fericită. Își aminti pe loc și cei doi monștri mitologici de la strâmtoarea Mesina se numeau Scyla și Caribda, deci tot două

femei. Fără să vrea aruncă o privire spre Edith. Tânără, crezând că vrea s-o întrebe numele străzii, spuse automat, silabisind pe hartă:

— Ș-o-s-e-a-u-a Colentina...

Carlo dădu din cap a „mersi” și accelerează, înviorat de rezonanța latină a numelui străzii, presărată cu obstacole, gropi, grămezi de nisip. N-avea de unde să știe că peste câțiva ani, Colentina va fi o magistrală asemănătoare vestitei Via del Sol care leagă Roma cu marea. N-avea de unde să știe, de aceea o asculta supus pe Edith, urmărind în același timp indicatoarele cu denumiri stranie de localități.

Bărgănelul în iulie este greu de suportat. În mașina climatizată nu se simțeau cele peste treizeci de grade de căldură pe care câmpia valahă le înghițea tăcută și supusă, așa cum înghițea și gerurile care aveau să se abată peste ea prin ianuarie.

Deschise radioul. Posturile locale emiteau un program de muzică distractivă. Într-un sfert de oră constată că cel care îi spusese că la Radio București-România se transmit numai marșuri și lozinci îl mințise. Crainicul spunea niște nume și prenume, localități, după care urmau melodii, la trei una în aceeași limbă – română desigur – în care cântăreții de toate stilurile își expuneau platitudinile servite de conaționalii lor compozitori. Îl auzi și pe Celentano care era supărat pe o fată și-i reproșa pe un ton fioros „*che non sei venuta al appuntamento*”. Carlo o felicită în gând pe fata oacheșă care nu venise la întâlnirea cu Adriano. Găsi prea de interogator fraza „*dove sei stato ieri sera*”, repetată pe finalul melodiei. Adică, ce-l interesa pe cântăreț unde fusese tânără din cântec ieri seară?

Prin retrovizor îl zări pe Gianni cotrobăind în sacoșa Alitalia de care nu se despărțise niciodată. Îl văzu scoțând de acolo o casetă de plastic, un mic balon dezumflat și o capsulă ca cele de sifon automat, cu manetă, pe care o înșurubă la gura balonului. Șoseaua liberă îi permise să-l urmărească pe Gianni. După ce gazul din micuța capsulă se transferă în balonul de mătase, umflându-l, Gianni conectă cutia de plastic la balon. Apoi deschise geamul portierei și dădu drumul obiectului care porni

fulgerător spre cerul Bărăganului năclăit de praf și căldură.

Concomitent cu mișcările ciudate ale lui Gianni, Edith manevră butoanele aparatului de radio de la bordul mașinii și orice posesor de radio ar fi putut auzi pe lungimea de unde scurte 21,5 că: „Rața are ciocul ascuțit”.

Carlo nu se arată surprins, deși fraza se repeta la infinit, până când în difuzor se auzi ceva care aducea a explozie, după care nu mai urmă nimic. Dintr-un lan de porumb, un paznic de câmp trăsesese într-un obiect ciudat, a cărui identitate nu o deslușea. Se miră că alicele sale reușiseră să distrugă „zburătoarea” la o așa mare distanță. Alergă pe câmp să găsească vânatul, dar nu află nimic. În aer pluteau nepăsătoare șuvițe cenușii care nu-i spuneau mare lucru. Cartușul tras va fi pus pe seama vigilenței.

Carlo o privi impasibil pe Edith.

Gianni se uită la ceasul brățară și dădu semnificativ din cap. Edith se arată indignată pentru faptul că manevrarea butoanelor radioului îi stricase oja degetului arătător de la mâna stângă.

Întrebarea de neînălțurat a lui Carlo: „Ce-i asta?” nu veni. Tânărul își vedea de volan, ca și cum aceasta-i fusese ocupația din fragedă copilărie.

— Nu mai ești curios să știi ce a fost asta? i se adresă Gianni, urmărindu-i reacția în retrovizor. Nu obținu niciun răspuns. „Un mic emițător cu bandă și autodistrugere. Nu poate fi localizat în cele câteva minute în care-și face datoria”.

— De ce-mi spui toate astea? întrebă Carlo.

— Așa, pentru cultura ta generală.

La orizont, linia monotonă a șoselei fu întreruptă de niște așezări omenеști.

Un indicator îi vestea că se apropiau de o localitate, iar borna kilometrică o făcu pe Edith să-i spună lui Carlo că au ajuns aproape de Dunăre.

— Cred că există un restaurant pe aici, continuă Edith și nu după multă vreme, pe o clădire nouă, fără stil, apăru o firmă: „Restaurantul Vadul Oii”.

Carlo parcă mașina la umbra unui copac, coborî și așteptă deoparte, ca să coboare toată lumea.

Edith, care se arăta a fi foarte înfometată, le-o luă înainte. Intrară în local și găsiră o masă liberă. Curând în pragul localului apăru Herbert. Veni, se așeză la masa lor și bătu cu un cuțit în marginea unei farfurii.

Chelnerul luă comanda de la Herbert și dispăru din nou în bucătărie.

Herbert scoase din buzunarul de la piept niște fotografii. Conniff le examinează și i le întinse Editheii, care scoase o exclamație de admirație.

Pozele, în triplu exemplar, reprezentau: una, o femeie de vârstă mijlocie, cealaltă, o adolescentă nespus de frumoasă ale cărei trăsături, deși proaspete, aduceau destul de mult cu ale doamnei din prima.

Edith i le întinse lui Gianni, care scoase bricheta din buzunar și făcu gestul că-și aprinde o țigară.

— Nu mai strica filmul de pomană, Gianni, îi spuse încet Conniff. Știi că aici este greu de procurat.

— N-avea nicio grijă! îl asigură Gianni, are Herbert câte poștești. Cum ți se par femeile?... În special mititica?

— Nu mi se par în niciun fel, răspunse Gianni.

Carlo privea absent în altă parte, dar nu-i fusese greu să vadă despre ce este vorba. Se mânuiău niște fotografii. Îl năpădi o avalanșă de întrebări, la care nu putu însă să dea decât vagi răspunsuri. Văzuse cândva într-un film, sau citise într-un roman polițist cum un spion fotografia cu o brichetă minusculă – cam ca aceea a lui Gianni. Unde le-au mărit? Înseamnă că Herbert locuiește în București și că are la domiciliu un mic laborator fotografic.

Ieșind din local, Gianni se așeză la volan fără să-i mai spună nimic lui Carlo. Trecură podul în liniște, urmați de aproape de o altă mașină, în care tânărul bănuia că se află Herbert.

La sosirea în Constanța, mașina, în care Carlo îl zări într-adevăr pe Herbert, îi depăși, luându-le-o înainte. Manevra era clară. Gianni îl urmă îndeaproape și caravana trecu pe lângă un indicator pe care scria mare „Mamaia”. Hotelul „Internațional” în fața căruia opri Gianni, o clădire mai veche, trona cenușiu între mare și șosea. Mașina lui Herbert își continuă drumul și

dispăru la prima curbă.

Aceeași distribuție de camere și lucrurile se petrecură aidoma ca la „Lido”, mai puțin ezitarea lui Carlo de a semna în registru cu numele fals.

La masă apăru din nou Herbert. Carlo își întoarse privirea spre altă masă la care un bărbat obez, cu șervetul sub bărbie, își transfera în gură, dintr-un platou uriaș, ceea ce la restaurantul „Ambasador” din București aflase că se cheamă, „Sarmale”. Își aduse aminte cu necaz de incident și se întoarse spre ușa restaurantului. Intrau, tocmai atunci, două femei. Una mai în vârstă, iar cealaltă o adolescentă brunetă și foarte frumoasă.

Carlo o privi discret pe tânără. Le auzise vorbind și își dădu seama că e graiul țării. Deci erau românce. Limbile fiind apropiate, Carlo începuse deja să-și dea seama, fără să înțeleagă însă, când se vorbea românește. Mesele fiind toate ocupate, cele două femei ieșiră după câteva clipe de ezitare.

Cei din față nu observară nimic.

Herbert era ocupat cu chelnerul, căruia îi traducea ceea ce îi comanda Edith.

— Carlo, zise tânăra, vrei ceva special?

— Mi-e indiferent, răspunse Carlo și dădu ușor din cap a mulțumire.

Carlo făcu un tur de orizont. Voia să stabilească dacă mai erau și alte românce frumoase sau dacă fata fusese doar o excepție. Erau multe. Le identifica aproximativ. Aveau acele chipuri cu trăsături remarcabil de regulate care-i aminteau femeile din țara sa. Chelnerul luase comanda și se depărtă de masa lor.

Edith schimbă câteva banalități cu Carlo, în timp ce Conniff, Herbert și Gianni vorbeau în germană.

La sfârșitul mesei, Edith i se adresă lui Carlo, rugându-l ca, după ce se înserează, să o însoțească într-o plimbare pe faleză. Gianni uitase că e logodnica lui și nu protestă. Se făcu chiar că nu aude nimic.

Lui Carlo, propunerea Editheii nu i se păru deplasată, înțelese că este vorba despre o plimbare în doi, și se bucura la gândul că va mai scăpa de cei trei însoțitori a căror prezență îl neliniștea

fără încetare.

Își fixară ora și locul de întâlnire: la ora 8 în holul hotelului.

Câteva minute înainte de ora opt, Carlo, care fusese toată după-amiaza singur pe plajă, apărură. Trecuse prin cameră să facă un duș și să se îmbrace de stradă. La opt și zece apărură și Edith care-l întrebă dacă nu l-a văzut pe Gianni. Nu-l văzuse; aproape că și uitase de el.

— Încotro mergem? întrebă Edith.

Carlo dădu din umeri.

— Unde vrei. Cunosoc locurile tot atât de bine ca și tine. Peste șosea, am reușit totuși să văd că este un Iac. Dacă vrei, mergem acolo.

— Cu plăcere, numai să regăsim hotelul.

— E simplu. Dacă ne rătăcim, întrebăm de „Internațional”.

Porniră. Luna nu avea de unde să știe că nu este vorba de doi îndrăgostiți, și-și făcea cursa obișnuită.

Conversația s-a dus în jurul stațiunii estivale românești, care era la înălțimea celor internaționale. Nisipul fin, foarte fin chiar, curățenia hotelului și serviciul amabil promiteau lucruri încântătoare. Edith ținea discuția departe de orice i-ar fi amintit lui Carlo că s-ar afla într-o aventură. Ba mai mult, îi prevesti că vor avea o vacanță plăcută.

Se făcuse răcoare. Edith se uită la ceas și-l rugă să se întoarcă la hotel.

Carlo nu-i răspunse și se înapoiară.

Se apropiau de hotel. La marginea șoselei, din spatele unor arbuști ornamentali, care crescuseră la voia întâmplării, se auziră țipetele unei femei care se lupta să scape dintr-un necaz.

— Carlo, i se adresă Edith îngrozită. Se întâmplă ceva. Mi-e frică. Și Edith o luă la goană în direcția șoselei.

Tânărul nu avu nevoie să înțeleagă mai mult decât auzise și se îndreptă în grabă spre locul de unde veneau țipetele. Cât putu să vadă în întuneric, desluși un bărbat cu mustață și cu ochelari care ținea strâns în brațe o femeie, voind să o sărute.

Simțindu-i prezența, femeia căpătă curaj și își înfipse unghiile de la mâna dreaptă, pe care și-o eliberase, în obrazul agresorului, scoțându-i ochelarii. Silit, de durere, bărbatul o

eliberă și înjurând, dispăru, traversând în fugă șoseaua.

Femeia se prăbușise în iarbă și plângea înfundat. Când Carlo se apropie de ea, avu o tresărire de teamă, dar își dădu seama imediat că noul venit are intenții pașnice.

O ridică și-i spuse în italiană să nu se teamă. Femeia nu-i răspunse și porni încet spre hotel, urmată de Carlo care ridicase un obiect din iarbă. Ieșiră din boschet. Și, la lumina primului felinar, Carlo recunoscă în chipul răvășit de spaimă pe tânără care trecuse câteva clipe prin restaurantul hotelului. Ce coincidență, își zise el la început. Își alungă însă gândul datorită altor idei care-i veniră pe loc în minte.

Fata îl privi recunoscătoare dar stânjenită de faptul că trebuie să fi avut – precum și era de fapt – o înfățișare nu prea agreabilă.

Carlo lansă prima întrebare în engleză și fata răspunse, prinzând din ce în ce mai mult curaj. Se prezentă. Ea se numea Ileana Ionescu, iar el Carlo.

Carlo și mai cum? întrebă fata, voind să cunoască numele întreg al miraculosului său salvator.

— Sarmiento, spuse Carlo plin de remușcări că trebuie mintă o persoană pe care abia o cunoscuse, în drum află de la fată că fusese acostată de individ pe când se întorcea la hotel. O atrăsese în boschet spunându-i că pe iarbă se află o persoană leșinată.

În fața hotelului se despărțiră.

Fata îi propuse să se vadă a doua zi înainte de plajă pentru a-l prezenta mamei ei care va fi, desigur, fericită să-i mulțumească personal că o scăpase de agresor.

Vorbele fetei nu-i făcură lui Carlo o impresie deosebită. Părea atât de sinceră încât îi fu o clipă rușine că se gândise la lucruri vinovate. Fata era frumoasă și când o femeie frumoasă, având aerul cel mai nevinovat, îți dă întâlnire la zece minute după ce te-a cunoscut... poți presupune orice...

Ileana îi întinse mâna pe care Carlo i-o strânse doar ca s-o asigure că-i stă la dispoziție ca un prieten cu intenții curate.

Urcă în cameră, se spală și apoi coborî în restaurant unde cei trei îl așteptau. Herbert lipsea. Edith care-i pusese deja la

curent, îl rugă pe Carlo să povestească finalul.

Carlo le spuse în câteva vorbe toată tărășenia, după care scoase ochelarii din buzunar și-i întinse lui Gianni.

— Aș prefera să i-i dai tu lui Herbert. Poate vrea explicații și eu nu cunosc limba în care vorbește el.

Gianni luă ochelarii, îi puse calm în buzunarul de batistă al hainei și spuse sentențios:

— Care Herbert? Nu știu despre ce Herbert vorbești. Delirezi... Dar... apropo, când te mai vezi cu fata?

— Nu mă mai văd cu fata, replică scurt Carlo. Și nici măcar nu știu despre ce fată vorbești. Tu delirezi.

Gianni se încruntă:

— Hai să zicem că delirez. Dar ce trebuie să afli, e că mâine trebuie să o revezi. Altfel, ne certăm... încheie el și se sculă de la masă.

Veni în cameră când Carlo se pregătea de culcare. Carlo se prefăcu că doarme ca să nu mai audă nimic. Gianni îl lăasă în pace, dar înainte de a stinge lumina spuse ca pentru el: „*amicissimi*”.

*

În camera 684 a aceluiași hotel, Ileana îi povesti mamei sale, care o asculta îngrozită, toate faptele, așa cum s-au petrecut.

Dușul cald și o învioră apoi pe Ileana și ea deschise ochii prin firele de apă, privind spre oglinda chiuvetei. Aburită, oglinda nu-i dădu decât o clipă imaginea chipului ei, dar în schimb, când închise din nou ochii, văzu clar figura blândă a timidului italian care nu cutezase să-i sărute mâna. Și dacă stai să asculți ce se spune despre ei...

Deschise robinetul de apă rece și mai mult, gândind:

„Parcă băieții români sunt mai îndrăzneți”. Bănuia doar, pentru că nu avusese până atunci niciun prieten mai apropiat.

Capitolul al șaselea:

se petrec niște lucruri despre care ar fi mai bine să nu mai vorbim

„A doua zi la ora nouă fix”, așa ar trebui să înceapă acest capitol. Nu începe așa pentru că rigurozitatea științifică a oricărei scrieri fanteziste necesită o cât mai corectă respectare a adevărului.

„Realitatea își poate permite fantezii, ba chiar depășește uneori închipuirea. Fantezia nu-și poate îngădui exagerări sau imprecizii, deoarece riscă să fie tratată cu dispreț, ca o încercare de a-i lua pe cititori drept niște copii creduli.

De aceea, a doua zi la ora nouă, Carlo nu se prezentă la întâlnirea pe care i-o dăduse Ileana.

Nu se prezentă pentru că nu mai voia să continue jocul. Era hotărât să aibă o explicație cu Gianni, Conniff și Edith, care-l tratau drept un naiv. Făcuseră și continuau să facă tot felul de manevre în contul lui fără să-i dea nicio explicație.

Până unde vor merge și ce urmăresc în final?

Dar, orice ar urmări, el nu se va face unealta lor.

Din cele petrecute până acum, Carlo înțelesese că nu-i ceva curat la mijloc și începuse să se îndoiască de sinceritatea celor trei și mai vârtos de a lui Jebon.

După manevrele de la bar și de acasă de la patron văzuse că vor să-l amestece într-o aventură ciudată. El nu era omul care să caute „senzații tari”. Dimpotrivă.

După povestea cu agresiunea asupra Ilenei, agresiune și ea montată cu dibăcie, pierduse încrederea în Edith, cu atât mai mult cu cât aceasta simula, cu multă artă, o bună credință permanentă.

Ba de multe ori Edith scăpa unele fraze din care se putea trage concluzia că nu admite purtarea celor doi bărbați, Gianni

și Conniff.

Dacă era sinceră, de ce nu-i spunea despre ce este vorba? Sau măcar să-l prevină în vreun fel.

Luase parte cu seninătate la farsa din casa lui Jebon de la Roma, în care se aranjase voiajul în România.

Acum i se explicau toate. Toate cele care au urmat de la sosirea la frontiera iugoslavă și până la incidentul de ieri seară. Rolul Edithei a fost calculat la secundă. Și domnișoara asta perfidă a jucat perfect. Reușind să-l aducă la locul „agresiunii” chiar în momentul în care Herbert. Deghizat, o va ataca pe Ileana pentru a-i da prilej lui Carlo s-o cunoască.

Îl durea capul.

Coborî din pat – era opt dimineța – și se apropie de fereastră. Afară cerul era acoperit de nori și ploaia începu în curând. O ploaie cernută mărunț, ca de toamnă, se pornise răsturnând fără milă planurile miilor de turiști.

Cu atât mai bine, gândi Carlo.

Ileana va da pe seama ploii faptul că nu a venit la întâlnire. Și mâine va uita de el. Și, de fapt, nu are nicio obligație față de ea.

A salvat-o ieri seară de la așa-zisa agresiune montată de grupul cu care venise. El, Carlo, știa cât a fost de adevărată întâmplarea. El da, însă Ileana a luat totul în serios, s-a speriat și i-a declarat că îi rămâne recunoscătoare.

Și ca o primă dovadă de gratitudine i-a dat prilejul s-o revadă. Foarte bine. Să rămână la părerea ei și totul să se termine așa ca și cum n-ar fi fost nimic.

Deci, conchise el, „nu am nicio obligație”.

N-ar fi primul bărbat din lume care lipsește de la o întâlnire...

Reveni în pat stăpânit însă de un sentiment de nehotărâre.

*

În camera 684, Ileana privea ceasul de la mână ca o gospodină care are ceva pe foc și nu vrea să depășească timpul prescris în rețetele culinare.

Când se făcu ora nouă, bătu la ușa băii unde se afla mama ei, și încercând să domine zgomotul făcut de apa dușului, o anunță

că va coborî să-i întâlnească pe tânărul salvator. Primi o încuviințare scurtă, sub forma unor sunete imprecise din care nu înțelege decât un da, care datorită apei ce curgea peste gura mamei sale, păru mai mult un *ba* sau *va*.

Coborî pe scări, ca să nu mai aștepte liftul și încercă, pe parcurs, să abordeze câteva genuri de surâsuri din care să și-i aleagă pe cel cu care să-i întâmpine pe Carlo.

În hol însă, deși era nouă și cinci, nu se aflau decât vreo trei perechi mai în vârstă.

Carlo nu se vedea.

Ileana mai consultă încă o dată ceasul. „A venit, nu m-a găsit și a plecat, gândi cu regret. Cinci minute mai putea să aștepte, îl certă ea pe Carlo. Păcat de dimineața asta frumoasă.

Și ieși din hol în speranța că tânărul se află afară.

Afară însă ploua și fata își dădu seama că de emoție nu văzuse asta încă din cameră. Îi acordă o primă scuză și merse să se așeze pe un fotoliu, cu fața spre ușa liftului.

Liftul venea și pleca aducând diverse persoane. Se făcuse nouă și douăzeci când apăru Olimpia Ionescu îmbrăcată de drum. Ileana își aduse aminte că mama ei trebuia să plece la Constanța pentru a vizita o rudă bolnavă. Se ridică din fotoliu și o însoți spre partea stângă a holului, unde se aflau mesele restaurantului.

După ce se așezară și începură micul dejun, Ileana deschise discuția:

— Regret, mamă, că pleci și n-ai să-l poți cunoaște pe domnul care m-a salvat aseară.

— La ce oră trebuie să vină? întrebă Olimpia Ionescu, făcându-se a fi uitat că fata ei avea întâlnire la ora nouă.

Ileana înghiți în sec și cântări răspunsul.

— Cam pe la nouă... și adăugă și cealaltă jumătate de minciună: Numai dacă este timp frumos.

Mama își privi și ea ceasul și, uitând parcă de subiectul principal al discuției, spuse aferată:

— La zece am autobuzul, deci să ne grăbim, mai fac încă cinci minute până la stație.

Între două înghițituri, Ileana pândeă cu o nerăbdare greu

reținută ușa liftului, care, deschizându-se lăsa mereu să iasă diferite persoane pe ale căror chipuri cerul cenușiu pusese amprente de dezamăgirii.

Cele două femei se ridicară și o porniră spre ieșire.

Ileana mergea în urma mamei sale, ducându-i sacoșa, și ispitea cu privirile oglinzile din hol, doar, doar...

Când ajunseră afară, pe peronul de la intrare, mama îi ceru sacoșa și, până ca fiica ei să poată spune ceva, se aplecă, o sărută pe obraji și-i spuse:

— Nu mă mai conduce, e stupid să te plouă de pomană. Îți voi telefona să te țin la curent. La revedere!

Și o porni în direcția stației de autobuze.

Ileana se întoarse, după ce silueta mamei dispăru după colțul străzii, și intră în hol.

Privi din nou spre ușa liftului și îngheță de spaimă.

Mai mult decât o simplă părere, ceva care era determinat de un impuls organic, o făcu să recunoască în persoana unui bărbat care ieșea din lift pe omul de ieri seară. Omul care o atrăsese mișelește în boschet și... și... se zbatuse în brațele lui până apăruse Carlo.

Ileana se consolă însă deoarece „tipul” nu avea ochelari și mustață.

„Poți să știi” își zise tot ea, „poate și-a pierdut ochelarii pe care i-am scos eu de pe nas, iar mustața s-o fi decis să o radă”. Întoarse spatele și privi prin oglindă. Omul se îndrepta spre o masă de la care-i făcuse semn o tânără. Apoi Ileana se hotărî să meargă în camera sa.

*

Omul pe care-l „recunoscuse” Ileana era într-adevăr Herbert, iar tânără de la masa din hol, Edith.

Herbert care, socotindu-se „rezident” al bandei, încerca din când în când acțiuni pe cont propriu, crezând că astfel va fi pe placul amicilor săi. Era, și asta o știu toți cei din grup, un dezaxat, înclinat în permanență spre violență, fără scrupule și gata oricând să se facă util în felul lui.

Jebon îl recrutase cu ani în urmă, în cursul unei vizite în România, și-i aprecia lipsa de scrupule, dar le atrăsese atenția

„băieților” să-l țină de scurt și să-i folosească numai pentru anumite treburi. Și mai știa Jebon că Herbert are cazier, deci va trebui să se folosească repede de el, până nu începe să bată la ochi. Dăduse în acest sens instrucțiuni oamenilor săi să-i lichideze „după întrebuințare”.

Carlo stătea în pijama pe pat și continua să reflecteze. Se simțea îngrozitor de singur și regreta din toată inima că acceptase călătoria cu oamenii ăștia suspecti.

Îi plăcea aici la Mamaia, numele stațiunii avea sonorități familiare pentru el și oamenii, puținii cu care avuse de-a face, erau prietenoși și foarte apropiați de cei din țara sa. Auzise în discuții multe cuvinte pe care le înțelegea și se gândi că nu-i va fi greu să învețe românește. Ușa se deschise și apărură Conniff care-l privi zâmbind. Carlo, crezând că-i va reproșa cine știe ce, se ridică brusc în capul oaselor.

— Stai, Carlo, îi zise Conniff, am trecut să-mi iau ceva din valiza lui Gianni. N-ai ieșit pe plajă, foarte bine, aici nu era cazul. Plouă, după cum ai văzut. Fata te-a așteptat câțeva vreme în hol și acum s-a dus în camera ei.

— De unde știi că m-a așteptat? îndrăzni Carlo.

— Am văzut-o, era cu mama ei cred. Doamna a plecat cu o valiză spre autobuz, iar fata a mai stat lângă intrare privind mereu spre lift. Bănuiesc că aveți întâlnire.

— Aveam, e adevărat, dar nu m-am dus. Sunt plictisit și nu mă simt prea bine, zise tânărul.

Apărură în acea clipă și Gianni, tot atât de surâzător, și cu același aer de prietenie îl întrebă pe Carlo ce face, dându-i, ca și Conniff, dreptate că n-a ieșit la plajă. Și repetă și el povestea cu așteptarea fetei. Carlo se gândi la o nouă manevră – pentru că respectivii îi urmăreau toate mișcărilor – dar văzând că nu-i impun nicio acțiune, găsi că încă e bine. Nu putu însă rezista de a nu se plânge de Herbert, care, înainte de venirea lor, trecuse prin cameră și-l amenințase că de nu se duce la întâlnire „va avea neplăceri”. Voia să vadă cum reacționează cei doi. Și reacționară surprinzător de convenabil.

— Carlo, spuse Conniff, Herbert este o brută și l-am potolit. Va pleca imediat la București și nu-l mai vei vedea. Nu a fost

autorizat de nimeni să te amenințe. Faci ce vrei. În fond tatăl meu ți-a oferit o vacanță de care dispui cum poțeste. Ești tânăr și cred că ai făcut o impresie bună fetei. Sunt sigur că te va căuta. Conniff scoase din buzunarul interior al hainei câteva hârtii și-i spuse că sunt bani românești de care poate dispune cum vrea. Apoi, cei doi îi dădură mâna și ieșiră grăbiți.

Carlo rămase câteva clipe nemișcat apoi luă din valiză o carte și începu să citească.

Acum, că era „liber” să o vadă pe fată „când poțeste”, începu să creadă că greșise nedându-i nici măcar un telefon de scuze. Cei doi, înainte de a ieși, îl rugaseră să le mai dea din când în când un semn de viață. Gianni își luase valiza anunțându-l că se va muta în altă cameră. Ducă-se!

Se făcuse ora dejunului și Carlo ceru să i se aducă masa în cameră. După masă adormi și se trezi către seară. Cerul continua să fie înnourat, dar ploaia se oprise de mult.

*

După ce se trezi, Carlo se luptă din greu să-și adune gândurile. Ce mai fusese și mascarada asta? Nu credea nimic, dar faptele erau fapte. Cu greu se îmbracă și părăsi camera. Înainte de a ieși din liftul care îl coborâse la nivelul holului îi veni în minte incidentul de ieri seară. Amintirea Ilenei acoperi pentru o clipă restul întâmplărilor. Ce o fi spus ea despre faptul că nu a venit la întâlnirea de azi dimineață? Ce să facă? Să o caute? Ușa liftului se deschise și Carlo o văzu în hol pe Edith care părea foarte speriată. Înaintă spre ea.

— Carlo, izbucni Edith, am auzit ce ți s-a întâmplat. Cred că ți-au spus băieții că Herbert este puțin ticnit.

Carlo o privi fără să clipească, gândindu-se cum poate o femeie atât de frumoasă să mintă cu atâta sânge rece.

— Vrei să ne plimbăm? îl întreabă femeia. S-a înserat și ți-ar face bine să iei puțin aer.

— Ați mai aranjat ceva? zise Carlo. Mi s-a spus că mă lăsați în pace.

— Carlo, eu am obligația să mă conformez. Nu am nicio vină. Sunt doar o simplă angajată a domnului Jebon. Mergem unde vrei. Fixezi tu itinerarul ca să fii sigur că nu mai este ceva

aranjat.

— În fond, zise Carlo, sunt în mâna voastră. Cu un mort pe cazier în Italia, și cu acte false în România, acte cu a căror măsluire eu nu am nicio legătură, nu am ce face. Mi-ar trebui încă o viață ca să explic poliției sau miliției – cum se spune aici – toată tărășenia. Bine oricum n-aș ieși, deoarece am acceptat și deci infracțiunea este comisă.

— Ai dreptate, Carlo. Și Edith îl luă de braț invitându-l tăcută apoi, spre ieșire.

Carlo nu știa ce să facă în momentul în care ajunseră afară. Întrebă doar unde sunt cei doi. Tânără îi răspunse că nu știe și încercă din nou să-i convingă că ea îi este prietenă și că orice a făcut până acum a fost numai din ordin. În seara asta însă nu avea nicio instrucțiune și-l rugă să o creadă.

Ca să-i dovedească intențiile bune se apropie de el, îl cuprinse cu brațele și-și puse capul pe pieptul lui. Carlo îi simți trupul cald fremătând. Făcu un gest să o ia în brațe, dar se opri la mijlocul drumului. Gândi: „O nouă manevră. Aștia folosesc toate mijloacele. Dacă Edith este sinceră, ce caută în gașca lor?”

Se desprinse, o luă de braț și porniră de-a lungul falezei.

Plimbarea se desfășură fără niciun incident. La întoarcere, Edith îl rugă să ia masa de seară împreună. Carlo își zise că este o formă de a-l supraveghea în continuare și de care nu va putea scăpa. Acceptă și la ora nouă se prezentă în hol unde o mai așteptă pe Edith câteva minute.

Cinară schimbând doar fraze convenționale.

Dacă unul dintre ei doi ar fi înțeles românește, ar fi putut afla cele discutate cu multă agitație de doi chelneri care se fixaseră lângă masa lor.

Cineva adusese vestea că pe o stradă lăturalnică de la ieșirea din Mamaia fusese găsit, cu o jumătate de oră mai înainte, cadavrul unui bărbat, cu chipul desfigurai, neidentificabil. La câțiva zeci de metri, o „Dacia 1300”, care se pare că nu era străină de accident. Pe bancheta din spate o femeie fără cunoștință, proprietara mașinii, după cum s-a stabilit din actele găsite în poșetă.

Descoperirea o făcuse șoferul unui microbuz utilitar care se

întorcea dintr-o localitate de la nordul Mamaiei.

Ceea ce-i mira cel mai mult pe cei doi chelneri era faptul că victima avea doar maiou, chiloți, și ciorapi. Și se întrebară cum de umbla omul atât de sumar îmbrăcat la ora 8,30 seara.

De la masa vecină se ridică o mână care făcu semne lesne de înțeles. Unul dintre chelneri, deranjat, oftă un „vineee!” și se îndreptă spre mâna solicitantă.

Carlo și Edith ajunseseră la fructe. Li se serviră piersici. Fără să vrea Carlo își aduse aminte de Ileana ai cărei obraji îi păruseră, la lumina albă din hol, chiar ca piersica pe care o ținea acum în mână. Zâmbi rușinat la gândul că altă comparație mai potrivită nu-i venise în minte. Se întunecă însă privind mâinile lui Edith care tăiau brutal fructul, de parcă ar fi ghicit la ce se gândise Carlo.

Nota de plată. Edith deschisese poșeta cu intenția de a achita costul cinei. Carlo i-o luă înainte, punând la dispoziția chelnerului două hârtii de o sută. Omul cu șervetul alb avu mai întâi un aer confuz, nu știa de la cine să ia bancnotele, dar se hotărî, luă banii de la Carlo și dintr-un buzunar de la pantaloni scoase un ghemotoc de hârtii eterogene. Zâmbi triumfător și extrase cu greutate cinci bancnote a câte zece lei pe care le „călcă” tacticos cu palma dreaptă. Apoi, zise „mersi” și luă o poziție de cariatidă atotrăbdătoare lângă ușa pe care scria „Intrarea oprită”.

Edith dădu din cap resemnată:

— De fapt sunt bani provenind de la aceeași persoană. Așa că...

Porniră spre lift tăcuți. La despărțire tânără îl rugă să o aștepte a doua zi la 9,30 pentru a merge la plajă împreună. Carlo nu răspunse, îi strânse mâna și se îndreptă liniștit spre camera lui. Gianni își luase valiza și Carlo răsuflă pentru prima oară ușurat de când venise în stațiune. Făcu un duș, apoi se întinse în pat încercând să refacă în minte un scurt istoric al întâmplărilor. Începu cu seara aceea nefericită și încet, încet, adormi.

Când auzi zbuciumându-se soneria telefonului, tocmai visa că la intrarea apartamentului său din Roma suna Jebon, însoțit

de un polițist în uniformă. Sări din pat îngrozit și privi spre ușa camerei de hotel. Își dădu pe loc seama unde se află și realizează că este vorba de telefon. Ridică receptorul și spuse „*Pronto*”. Nimic, niciun glas. Auzea doar o răsuflare greoaie, a unei ființe la pândă. Mai spuse de câteva ori „*Pronto*” și apoi închise. Ridică din nou receptorul și-i răspunse centralista cu calmul profesional. Întrebată de ce a fost sunat, aceasta îl lămuri indiferentă că era vorba de un apel din afară și închise. Ceasul arăta ora opt. Carlo intră în baie după care, revenind în cameră, își puse slipul și se îmbracă sumar, ca pentru plajă.

Vremea se arăta normală. Soarele se și instalase pe cer și prin fereastra deschisă începuseră să pătrundă în cameră valuri de aer calduț, în care se simțea un miros de sare și alge putrezite, ca la orice margine de mare.

Ezită înainte de a ieși. Nu mai voia să întâlnească pe nimeni. Își dădu însă bine seama că este inutil să rămână în cameră și deschise ușa. Luă cheia, coborî în hol. Voia să o evite pe Edith.

Într-un fotoliu, lângă ieșire, stătea Ileana răsfoind o revistă. Carlo o privi surprins, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Nu putea înțelege cum uitase de ea. Își acordă scuze, dat fiind succesiunea rapidă a întâmplărilor. Se apropie de fată și-i spuse „Bună dimineața”. Ileana lăsa revista, îi răspunse zâmbind:

— Unde ai fost? Te-am așteptat ieri dimineață.

— Am fost la Constanța, minți Carlo, înțelegând că nu fusese zărit în cursul zilei trecute.

— Și noi am fost la Constanța ieri după-amiază. Mama a rămas și astăzi acolo, ca să rezolve o treabă de familie. Dânsa este de prin partea locului.

Carlo privi discret ceasul. Era nouă; îi ceru fetei scuze, confuz și cu un aer de vinovăție:

— Iată, e nouă. Dacă vrei, te însoțesc la plajă. Ai luat micul dejun?

— Da, răspunse fata și-l privi întrebător, ca și cum ar fi vrut să afle ce îl frământă.

Capitolul al șaptelea

*în care doi tineri sinceri se cunosc și în care se mai întâmplă și
altceva*

Plaja de la Mamaia era, la această oră sufocată de turiștii care se grăbiseră să-și ia locurile în primire, pe nisipul scăldat fără încetare de valuri. Erau mulți străini care, după cum gândea Ileana, puteau fi deosebiți după costumele de baie, prosoapele și ochelarii care aveau un aer tot atât de străin.

O clipă se simți stingherită la gândul că se afla, pentru prima dată, cu un bărbat, îmbrăcată atât de sumar; bretelele sutienului începură să-i pară prea largi.

Va fi atentă să nu-i cadă de pe umeri. Făcu un gest de a le aranja. De ce nu controlase cursoarele? Regreta din inimă că nu e mai grasă, dar se consolă văzând în fața ei o femeie voluminoasă al cărei costum încerca cu desperare să acopere vag un trup generos care evadase triumfător spre soare.

Se gândi la spaima cu care turiștii români și străini aleargă în zori la plajă pentru a folosi din plin zilele de vacanță la mare. Într-un an, era mică, venise cu părinții pe la mijlocul lunii septembrie. Atunci i se dăduseră tatii câteva zile de concediu, după ani de „lăsați, vara viitoare” – frază pe care inginerul Ionescu, atât de ocupat, o rostea cu convingere – că vacanța mai trebuie să aștepte. Era o vreme ploioasă și rece. Părinții ei ar fi vrut să revină la București, dar hotărâse în ultimul moment să rămână măcar cinci zile la mare și să facă abstracție de plajă într-o dimineată cenușie, cu burniță, ceru voie mamei să meargă la marginea mării ca să adune scoici. Măcar cu atâta să se lande la întoarcere. Porțiunea de plajă de lângă hotel era totuși plină de lume. Nu-i fu greu să-și dea seama că sunt străini. Nordici, după toate aparențele, și care se bălăceau,

zgomotoși, lângă mal, sub un soare prezent doar în fantezia lor desperată. Auzise că acasă la acești oameni vara este zgârcită și că aici, în sudul dobrogean, nu țin seama de vreme. Sunt la mare, fac plajă!

Cei doi mergeau pe lângă apă însoțiți de o tăcere apăsătoare, neatinsă.

Nici nu știau cum să rupă această tăcere de teamă să nu greșească în vreun fel.

Carlo observa cu coada ochiului silueta zveltă a fetei. Ileana simți că este obiectul unei parțiale anchete vizuale își mai încercă zadarnic să rectifice poziția sutienului pe care-l ura acum de moarte. Gestul nu-i scăpă lui Carlo care se făcu că are treabă în direcția opusă, și întoarse capul.

— Ce ai văzut? găsi în sfârșit o breșă Ileana în tăcerea care parcă-i amuțise pe amândoi.

— De ce i se zice Marea Neagră, când e atât de albastră? reuși să se ascundă Carlo sub prima banalitate care-i venise în minte.

Carlo lansase fraza sigur că tânără va fi flatată de această apreciere favorabilă la adresa mării sale.

Ileana privi spre larg și marea îi păru, ca niciodată, atât de frumoasă încât simți, fără să vrea, un sentiment de mândrie națională. Tânărul avea de unde să știe cum arată o mare frumoasă. Simți pe loc că ea a trecut pe planul al doilea și spuse aproape mecanic:

— Da, dar s-o vezi când e furioasă!

Carlo se gândi ce să mai răspundă și, în sfârșit, se hotărî pentru ceva care să rămână pe același făgaș. Oricum ocazia nu trebuia pierdută:

— Nu cred că dumneata când ești furioasă arăți la fel.

Ileana, socotind aluzia lui Carlo peste limitele decenței, roși.

Ajunseră departe de „centrul” plajei și-și dădură simultan seama că au avansat prea mult.

— Să ne oprim, spuse Ileana îngrijorată. Ne-am îndepărtat de hotel.

— Foarte bine, răspunse Carlo.

Fata-i plăcea mult. Cu atât mai mult cu cât aerul ei natural,

lipsit de orice gest controlat, îi dădea o siguranță pe care n-o mai încercase de mult. Până să-și dea seama ce se întâmplă o simți pe Ileana că se îndepărtează și se îndreaptă spre niște uriașe blocuri de beton, menite să servească vreunui dig care să protejeze plaja.

Îi privi silueta proiectată pe orizont și se felicita că a întâlnit-o. Pe dată însă îi veni în minte chipurile celor cu care plecase de la Roma și se întunecă.

— Vino, se auzi strigat, vino să vezi ce este aici!

Carlo se îndreptă spre blocurile de beton cât putu de repede. Urcă lângă fată și văzu între două pietre mari un costum de haine și o pereche de pantofi.

Unde este cămașa și cravata? Își zise în gând, îngrozit, când recunosc o parte din îmbrăcămintea lui Herbert. Le zări după altă piatră și rosti mecanic:

— Trebuie să fie ale unui singuratic, care s-a dezbrăcat aici și a pornit să înoate spre larg.

Deși nu era convins de ceea ce spusese se întoarse spre mare, schițând gestul de a-l descoperi pe „singuratic”.

— Fiecare după gustul lui, zise Ileana și sări jos cu un gest ceva mai forțat, așa cum fac toate femeile când vor să treacă un mic obstacol și știu că sunt observate.

Ileana era pentru prima oară singură cu un bărbat. Mersese de multe ori în drum spre casă, cu diferiți colegi de liceu, dar în hainele lor bleumarin închis, care-i mențineau mereu în condiția de elevi, nu-i lua în seamă. În ultimele clase, mai ales, aveau o înfățișare comică prin strădania lor de a părea că știu tot și pentru asta nu pun preț pe nimic. Fără să fie timidă, rețezase însă scurt orice tentativă pornită de la acești tineri.

Îl privi pe Carlo care cobora. Fața lui proaspăt bărbierită îi dădu senzație că e dat cu o cremă albăstruie.

Ileana, fără să-și dea seama, îl primi cu o frază prostească pe care avea s-o regrete toată ziua.

— Mi s-a spus că italienii sunt foarte vorbăreți.

Carlo zâmbi prietenește, dar și puțin înciudat. Ce știa fata asta despre italieni? Sau mai precis: cât știa? Își aduse aminte de o întâmplare petrecută chiar în orașul în care se născuse

mama sa.

Un străin de acele meleaguri îl întrebase pe un localnic unde e strada „cutare”. Acesta-i dădu explicații cu gesturi rapide, agitate, și până să-și termine discursul apăruse un alt localnic care, privindu-l pe primul, spuse disprețuitor: „*Cretina*”, și începu să-i lămurească el pe bătrân. În scurtă vreme se formaseră două tabere numeroase care se disputau aprig pe numele străzii căutate: *Giuseppe Lupo* sau *Giuseppe Lupi*. Nevinovata discuție asupra acestui amănunt se transformă curând într-o ceartă adevărată, cearta în încăierare serioasă, însoțită de lovituri și injurii. Intervenirea carabinierii tocmai în momentul în care străinul era maltratată, lângă un zid, de grupul partizanilor lui *Giuseppe Lupo* pentru că, de bună credință, susținea cu încăpățânare, dar cu o convingere eroică, punctul de vedere: „*Lupi*”.

Oamenii ordinii, după ce potoliră hărmălaia, îl luară pe străin de-o parte întrebându-l ce dorește:

— Vreau să merg pe strada... și spuse numele mult disputat. Plutonierul scoase din porthartă un ghid și căută febril. La sfârșit îl privi crunt pe străin și-i spuse aspru:

— Nu există! Șterge-o, altfel te reținem pentru tulburarea ordinii publice.

Omul o rupse la fugă însoțit de huiduielile localnicilor care, uniți acum într-un ideal comun, uitaseră repede și de „*LUPO*” și de „*LUPI*”.

— Ce dorea în definitiv? întrebă șeful grupului „*LUPO*”.

— Un derbedeu, conchise polițistul. Păcat că nu i-ați dat o lecție mai serioasă.

Ziarele au scris, a doua zi, că au fost morți și răniți. Da, gândi Carlo, concetățenii mei dragi vorbesc într-adevăr mult și mai ales repede, dar ce au scris ei e foarte bun și a dăinuit atâtea secole.

Când ajunse lângă fată zise:

— Este adevărat, dar sunt italieni și italieni.

— Dumneata din care categorie faci parte? întrebă Ileana.

— Dintre aceia care atunci când admiră ceva frumos, amuțesc. Carlo înghiți în sec ca să nu mai spună nimic.

Aștepta ca Ileana să răspundă ceva care să arate o falsă modestie.

— Într-adevăr, și pe mine m-a amuțit marea asta albastră, îndepărtă ea abilă pericolul, privind spre larg ca și cum s-ar fi aflat, pentru prima dată în viața ei, pe un țărm de mare.

*

Întinși pe nisip, discuția se înfiripă încet, încet. Ileana îi ceru să-i vorbească despre el. Carlo începu să-i povestească în mare, viața lui, hăituit însă mereu de gândul la ultimele zile. Bineînțeles că nu va pomeni absolut nimic de banda cu care a venit în România. În „bandă” îi făcu, însă, un loc separat Editheii și se depărtă puțin de Ileana, amintindu-și de plimbarea pe care o făcuse cu tânără străină – misterioasă – își mai zise. Îl luase în brațe și lui nu-i mai rămăsese decât să continue seria de gesturi tradiționale etc., etc...

Sări peste gândul la Edith și continuă să-i debiteze Ilenei – care poate aștepta altceva – viața lui liniștită, grea pe alocuri. Insistă asupra sacrificiilor pe care le făcuse mama sa ca să-l crească și să-i facă o carieră. Ileana s-ar fi așteptat poate de la el să-i audă vorbind despre cine știe ce aventuri, de toate felurile. Nu avusese chiar niciuna? Atunci ce căuta în România? Sunt și bărbați cuminți în Italia? Uite că sunt!

Tăcu. Ileana, obosită de soare, părea că doarme. O privi, ridicându-se într-un cot. Ca orice ființă care e observată, fără să vadă, Ileana simți că e privită și deschise ochii.

— Asta-i tot? Întrebă ea.

— Aproape tot, replică tânărul și se întinse din nou pe nisip. Acum este rândul duminică.

Ileana se gândi fulgerător la ceea ce urma să zică. Ce avea ea de spus dintr-o viață care abia începuse? Familia, liceul, colegile, emoțiile examenului de admitere... Familia: Carlo află că este unica fiică a unui inginer chimist. (Cum de Ileana nu remarcase că și el are aceeași meserie?) Ea vrea să facă filologia. La toamnă vor începe cursurile. Se opri parcă umilită de puținătatea acestei autobiografii. Un gând o salvă:

— Știi, Carlo, ce s-a întâmplat ieri seară ceva mai sus de locul unde ne aflăm?

Carlo își aminti de plimbarea cu Edith. Era tot ceea ce se petrecuse pentru el ieri seară. Dar fata nu avea de unde să știe asta, și întoarse capul spre ea în semn că o ascultă.

— A fost găsit un bărbat cu fața desfigurată și trupul strivit de o mașină. Era numai... Ileana ezită la gândiți că va trebui să spună... în „chiloți”. Găsi urgent scăparea: Era foarte sumar îmbrăcat... fără haine și fără pantofi.

Carlo nu avu nevoie să pună întrebări. Disparația lui Herbert... hainele de după blocurile de beton... Așa-i vor face și lui după ce-și va fi îndeplinit misiunea? Care misiune? De fapt nu i-au cerut decât să se împrietenească cu această fată. Acum erau prieteni. Ce va urma? Fata îi surprinse chipul preocupat și-i întrebă:

— La ce te gândești?

— A... la nimic... Constat că, pe, întreg pământul, oamenii nu-și aleg întotdeauna modul de a-și încheia viața. Mergem?

— Mai stăm. Îl rugă Ileana. Mama vine abia deseară. Dar, dacă te-ai plictisit... sau ai altă treabă... te-am văzut la masă cu mai multe persoane... prieteni, cred... poți să te duci... eu mai rămân. E prima mea vacanță în care sunt lăsată să fac ce vreau.

Carlo era sigur că fata pomenind despre persoanele de la masă, se gândise așa, cu o mică răutate, la Edith, și se simți obligat să explice:

— Sunt niște compatrioți pe care i-am cunoscut puțin înainte de plecare. Printr-o cunoștință comună mi-au îngăduit să merg cu mașina lor. Tânăra, se hotărî Carlo să lămurească lucrurile, este logodnica domnului acela blond, scurt și foarte voinic. Dar nu avem program comun.

— Eu, zise Ileana, dacă aș fi bărbat, i-aș face curte doamnei. E frumoasă. Chiar foarte frumoasă.

Fata regretă, înspăimântată, cele spuse. Ce-o să creadă Carlo? Să creadă ce-o vrea! Străina era într-adevăr frumoasă.

Ca să continue pe jumătate jocul, Carlo răspunse:

— Dacă aș fi cunoscut-o înainte de logodnă, cine știe...

Ileana, care citise o carte veche de-a mamei, în care era vorba de o imposibilă iubire, avansă:

— Poate că nu-l iubește. Poate că a fost silită de familia ei

săracă să facă o căsătorie din interes, sacrificând, poate, o dragoste care moare undeva într-o mansardă... Mai știi?...

Carlo ar fi vrut să o sărute. Dar dacă glumea doar?

O întrebă:

— Ai fost logodită... sau poate ești?

Ileana ar fi vrut să răspundă afirmativ. Ar fi mințit însă gratuit. Și apoi, acum câteva luni era încă elevă. Deci zise:

— Nu, și nici nu mă gândesc până nu termin facultatea.

Ar fi vrut să adauge „nu mă lasă mama”, dar s-ar fi demonetizat complet în fața acestui tânăr lângă care stătea întinsă, aproape goală, pe plaja fierbinte. Îl încredința deci că este vorba de voința ei, voință care nu o are ca stăpână decât pe ea.

Au rămas acolo până la amiază, vorbind, intrând din când în când în apă. Era o zi senină de iulie și totul arăta ca într-un afiș publicitar al Ministerului Turismului. Un afiș la care, dacă privești o secundă, nu te mai gândești decât la mare.

*

O săptămână trecuse de la sosirea lui Carlo pe litoralul românesc și întâlnirile cu Ileana erau acum obișnuite. Tinerii mergeau în fiecare zi la „locul lor” și, ca în cântec, parcă se cunoscuseră de când lumea.

Olimpia Ionescu întârzia la căpătâiul unei rude bolnave, așa că nu mai exista nicio opreliște.

Învățaseră reciproc fraze din limbile materne respective și în special Ileana putea să spună în italienește o serie de lucruri, spre mirarea lui Carlo care-i admira talentele filologice.

Tânărul era surprins de faptul că graiul Ilenei se aseamăna atât de mult cu cel al lui și află de la fată povestea poporului de pe aceste meleaguri.

Auzi despre un rege denumit Burebista, temut vecin al imperiului roman. Mai află că până la începutul secolului al doilea al acestei ere, strămoșii lui – romanii – plătiseră tribut, unei Dacii care, mai apoi, după ce fusese învinsă și ocupată, se numea totuși „felix”, adică „fericită”. Și ce mai aflase? Precum că un preot pe nume Deceneu încercase să instituie prohibiția. Nereușind și neavând la dispoziție brigada „Incoruptibililor” lui

Ness, găsisse o soluție mai radicală: ordonă cultivatorilor de vii să scoată din rădăcini blestemata sursă a tuturor fericirilor și nefericirilor pământești, vița de vie. Ileana adăugă că, după multe secole, vinul românesc lua medalii de aur la concursurile de specialitate din întreaga lume. Și că școala românească de oenologie era la nivelul mondial. Îi mai spuse lui Carlo și despre ajutorul pe care regele dac îl promisese lui Pompei, rivalul lui Cezar.

— Mult mai la sud, îi preciza Ileana, în Bulgaria, se află orașul Balcic, unde s-a născut Acornion, trimisul special al lui Burebista la viitorul decapitat, Pompei.

Și ca panorama să nu fie știrbită cu nimic se aduse vorba despre tristul Ovidiu, exilat la Tomis-Constanța ca să-și plătească nu se știe ce păcate. În primul deceniu al evului dintâi.

— Ovidiu. Zise fata, ar putea fi socotit primul poet dobrogean.

Carlo asculta liniștit și își mărturisi amuzat că povestea cu scoaterea din rădăcini a viței de vie era unică în analele prohibiției mondiale. Îi răspunse totuși că Ovidiu a fost roman, chiar dacă a murit aici.

Prietenia lor – cu toată prohibiția impusă de strănepoata lui Burebista – depășise de mult limitele unei cunoștințe estivale. Depășise în vorbe, dar atitudinea Ilenei nu-i dădea tânărului prea mari speranțe. Și asta îl încânta.

Într-o dimineață, pe când se îndreptau spre plajă, Carlo socoti că vorbiseră destul despre toate, și că o încercare de a „cimenta” prietenia lor ar fi necesară și oportună. În consecință, după prima baie în mare, ocrotit de blocurile de ciment, făcu gestul arhimilenar încercând să o sărute.

Deși fata se întrebase de ce el nu o făcuse mai de mult, se sperie și se smulse din brațele tânărului, luând-o la fugă în direcția opusă hotelului.

Faptul că Ileana nu fugise spre hotel îi dădu lui Carlo un anumit curaj și când fata se opri o strigă, cerându-i scuze. Ea reveni îmbufnată, spunându-i că nu s-a sărutat cu niciun băiat până atunci, că nu o va face decât după ce va termina

facultatea.

Carlo nu zise nimic, dar se gândi: ce termene pentru sărut își pun fetele care nu sunt studente?

Restul dimineții și-i petrecură schimbând fraze convenționale, ambii căutând să ocolească incidentul, deși pe fiecare acest lucru îl preocupa cel mai mult.

Plecară către amiază confuzi, și Carlo, pe jumătate amărât, pe jumătate rănit în amorul propriu de bărbat, încercă o explicație.

— Să nu mai vorbim de asta, răspunse scurt fata și-și aminti subit de ruda bolnavă de la Constanța. Discuția o porni pe acest făgaș.

Ajunși la hotel, niciunul nu îndrăzni să propună întâlnirea de după-amiază. Carlo se gândi cu părere de rău că se grăbise, dar își zise că a făcut un gest prea firesc pentru a putea fi considerat jignitor. Îi întinse mâna. Ea nu se clinti, dar cu o mișcare neașteptată se ridică pe vârfuri și-i sărută stângaci pe buze, apoi o luă la fugă pe scări.

Comentarea gestului Ilenei ar fi o pierdere de vreme. Astfel că tânărul se îndreptă spre lift. Ajuns în cameră, ridică receptorul și ceru camera doamnei inginer Ionescu.

— Care Ionescu? îngână intrigată centralista, avem vreo douăzeci.

— De la București, încercă tânărul.

— Toți sunt de la București și acolo toți Ioneștii se numesc la fel, anunță vocea, nereușind să fie spirituală, dar spunând un adevăr incontestabil.

— Ileana Ionescu, se încapățână Carlo, gândind că mama ar fi putut foarte bine să-i fi dat fiicei numele ei... Și, continuă el, cu o inspirație genială, din camera de unde se vorbește zilnic cu orașul Constanța. Carlo se mai gândi că la centrală se notează convorbirile în vederea notei finale de plată.

Nu primi niciun răspuns, dar după câteva clipe auzi vocea Ilenei care, fără să întrebe nimic, spuse cu o tandră severitate

— Ești un răutăcios; să nu te mai văd!

Carlo știa tâlcul acestor cuvinte și încercă:

— Ce faci după-amiază?

— În niciun caz nu ne mai întâlnim în hol: la ora trei și jumătate la blocurile de ciment, și închise.

Pe Carlo îl cuprinse o ușoară panică. De fapt, îndeplinise cele cerute de Herbert, Gianni și Conniff.

Conniff își făcu apariția în cameră.

Capitolul al optulea

în care este vorba iar de povestea de la început precum și de o dragoste misterioasă

— Salut, Carlo, cum îți merge cu fata? intră direct în subiect fiul lui Jebon.

— Ne-am certat, răspunse Carlo. E stupidă și are prejudecăți.

— Eu știam asta, că am mai fost pe aici de câteva ori. Dar noi, occidentalii, avem obligația de a-i dezbăra pe acești oameni de niște tare milenare.

— Mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă, minți pe jumătate Carlo. M-a amenințat chiar că de continui să o urmăresc anunță poliția. Că la ei asta se cheamă comportare antisocială și este foarte combătută.

Carlo se afundă în minciună, deși fără nicio speranță, fapt pe care Conniff îl confirmă pe loc.

— Fleacuri! Dacă poliția s-ar amesteca în treburile astea, ar trebui să aducem copii de pe altă planetă. Eu zic să o împaci și să vă revedeți.

— Nu mai vreau, strigă Carlo.

— *Calmo*, Carlo, zise Conniff. Nu te enerva. Ți-am mai spus că ești liber să faci ce vrei. Și să n-ai nicio teamă că te-ar reclama la poliție, pare îndrăgostită. Dar, apropo. Știi că Herbert a avut un accident? Și, tot cu privire la Herbert, cred că ai înțeles. Dădea semne de independență și devenise surplus de contingent. Și... l-am lăsat la vatră. Nu nu mai asculta... și cine nu ascultă poate avea idei năstrușnice. De altfel, își cam încheiase treburile...

Carlo îi aruncă o privire stupefiată.

— Și, continuă Conniff, nu știu de ce ești atât de agitat când nu te deranjează nimeni.

— Cum să nu fiu dacă vă preocupă atâta prietenia mea cu fata? Ce urmăriți?

— Nimic rău, dragă Carlo. Din contra, dacă lași la o parte toate suspiciunile, odată ajunși înapoi în Italia, primești un milion de lire. Ce zici? Ce n-ai avut de când ești.

— Conniff, spuse Carlo, cum vrei tu să fiu binevoitor, dacă mă tratați așa cum mă tratați? Nu mai vorbesc de Herbert, care tot de voi a fost pus să mă... sperie și să mă convingă. Dar tu, tu la orice vorbă sau gest de-al meu mă ameninți cu pașaportul sau cu mai știu eu ce...

— Dragul meu, îi răspunde interlocutorul pe a cărui față apăruse un zâmbet de îngăduință. Dragul meu, Herbert este, ca să zic așa, o problemă moartă. Noi nu ți-am cerut decât să te împrietenești cu fata; și asta, contra unui milion de lire și a unei aventuri plăcute.

— Și apoi, ce să mai fac?

— Nimic. Dacă va fi nevoie, îți voi spune la timpul potrivit. Ai văzut că toată săptămâna nu te-a deranjat nimeni. Eu, de altfel, plec astăzi după-amiază pentru două zile din stațiune. Gianni este plecat și el. Pe Edith ai mai văzut-o?

— Vag, în trecere, răspunse Carlo.

— Atunci, zise Conniff, rămânem înțeleși. O cauți pe Ileana și continui idila. Va fi numai în folosul tău.

Carlo tresări. De unde știa Conniff cum o cheamă pe româncă? Deci este vorba de un complot bine urzit. Va fi și mai atent.

— La ce oră vă întâlniți? reluă Conniff, dându-și seama că a greșit cu ceva. Și ca să nu-l lase pe Carlo să-și pună alte întrebări, continuă: Am auzit-o pe mama sa strigând-o în holul hotelului. Hai, spune-mi, când vă vedeți?

— Am să încerc pe la trei, trei jumătate, rosti Carlo ca pentru el.

— Încearcă, dar să și reușești, spuse sentențios Conniff, ridicându-se de pe scaun, și ieși din cameră fără să mai zică nimic.

Sună telefonul. Carlo ridică receptorul, temător. Dacă-i Ileana și contramandază întâlnirea? Conniff va reveni și cine

știe ce-l mai așteaptă. Spuse „*Pronto*” și auzi o voce de femeie. Era Edith care-l ruga să-i permită să vadă pentru câteva clipe la el în cameră. Acceptă, neavând încotro, și Edith deschise ușa după câteva minute. Purta o rochie scurtă, deși nu prea exagerată, care lăsa să i se vadă picioarele-i lungi și drepte, bronzate acum de soarele puternic. O invită să ia loc și câteva clipe o privi. Era frumoasă Edith. De o frumusețe oarecum confectionată. Nimic de reproșat, însă Ileana avea un farmec deosebit și tinerețea ei nu avea încă nevoie de niciun artificiu suplimentar.

— Te ascult, rupse el tăcerea. A fost aici Conniff care mi-a spus tot ce am de făcut. Vrei ceva în plus?

— Nu, Carlo. Am vrut doar să te văd. Am avut o săptămână înspăimântătoare, știindu-te mereu agitat și foarte preocupat de noua cunoștință.

— Asta ați vrut cu toții, i-o reteză Carlo.

— Eu nu vreau nimic, în afară de prietenia ta, și te asigur că nu vei avea, orice s-ar întâmpla, un dușman în mine.

Vasăzică „se va întâmpla totuși ceva” reținuse Carlo și se sculă de pe pat, îndreptându-se spre fereastră. Rămase cu spatele la Edith, privind spre mare.

Se întoarse apoi și o simți pe Edith lângă el care, îmbujorată, îi luă mâna voind să-i convingă de prietenia ei. El sărută lung mâna tinerei și gândi: „Nu este rău dacă o atrag de partea mea.” Își dăduse bine seama că tânără îl place sau, oricum, că se plictisea de moarte la Mamaia, fără o companie potrivită. Edith ezită puțin, apoi își desprinsе mâna și se așeză liniștită pe un fotoliu. Schimbară apoi impresii despre litoralul românesc și găsiră că ghidul american nu exagerase cu nimic.

*

Carlo se uită îngrijorat la ceas. Era trei fără un sfert. Calculă că pentru a ajunge la blocurile de ciment avea nevoie de cel puțin douăzeci de minute. Se ridică, își ceru scuze și intră în baie, de unde reveni după scurt timp pregătit pentru plajă. Edith îi urmărea în tăcere mișcările cu ochi mari, întrebători.

— Trebuie să plec acum, spuse el pe un ton în care se simțea neliniște și dorința de a nu mai da nicio explicație.

— Să nu te mai întâlnești cu ea, veni răspunsul ei. A fost suficient.

— Voi mi-o cereți, zise Carlo.

— Ei, nu eu, repetă Edith. Vei avea sigur neplăceri. Hai să plecăm înapoi în Italia. Numai noi. Este un avion pentru Paris de la Constanța, la cinci. De acolo ne descurcăm. Carlo... imploră femeia. Carlo, ascultă-mă. Îmi este teamă pentru amândoi. Eu nu mai am nimic de făcut aici.

— Edith, vorbești copilării. Eu cel puțin știu că sunt supravegheat fără încetare. Iar în Italia ne ia în primire Jebon.

— Cred că nu ești îndrăgostit? puse Edith întrebarea, ca răspuns la gravele perspective enunțate de Carlo.

— Nu, și asta nu are nicio legătură cu gașca voastră.

Părăsi camera fără altă vorbă și coborî în grabă scările celor patru etaje.

Ajuns afară avu impresia că toată lumea îl privește, și-i face reproșuri în numele Ilenei. Cedase unei slăbiciuni stupide. Cât o poate crede pe Edith, care fusese la curent cu toate? Dar propunerea de a fugi împreună? Poate și asta-i în scenariu? Dragostea ei? O femeiușcă ușoară, plătită să le facă pe toate în contul simbriei.

Se gândi să-i spună totul Ilenei și să n-o mai vadă. Prostii. Ce-ar înțelege puștoaica din toate astea? Poate nu vine. Privi către blocurile de ciment și, spre disperarea lui, o văzu pe Ileana mergând grăbită. Fie ce o fi! E mai bine că s-a întâmplat așa. Conniff a fost categoric. Cel mai bun lucru va fi să lase lucrurile la voia întâmplării.

Ileana sosise la locul de întâlnire și, neștiind că fusese văzută, se ascunsese după un tufiș. Carlo gândi cu amărăciune că, prin acest gest, fata arătase că-i arde de glumă. Îi dăduse să înțeleagă multe. Își scoase bluza și papucii. Și se așeză liniștit pe nisip, cu ochii închiși, în așteptare. Stătu așa câteva minute. Vuietul mării nu-i îngăduise să audă apropierea fetei, dar simți pe buze un sărut stângaci și se ridică pe coate, ca speriat. Până să o poată prinde, fata ajunsese în mare și plonjase spre fundul apei verzui. Se grăbi și el spre larg. Înotătoare bună, Ileana se depărtase destul pentru a fi în siguranță. Carlo se opri când o

văzu atingând linia geamandurilor. Nu voia să o silească să intre în zona periculoasă. Se întoarse, înotând calm spre mal. Pentru a-i dovedi că are intenții pașnice, se urcă pe digul de beton și privi în direcția hotelului. Deși avea soarele în față, zări la aproape două sute de metri o siluetă care aducea cu Edith. Într-adevăr, Edith pornise spre ei și mergea grăbită. La un moment dat i se păru că cineva aleargă în urma ei. Îl recunosc pe Conniff care o opri, prinzând-o de umăr. Tânără încercă să scape din strânsoare, dar Conniff o lovi peste față trântind-o la pământ. Apoi o ajută să se ridice, arătându-i cu un gest scurt să se întoarcă la hotel.

Se bucură de faptul că Ileana era încă în apă și nu văzuse nimic, dar îl cuprinse îngrijorarea gândindu-se la Edith care, în ciuda celor întâmplate de la plecarea din Italia, dovedise astăzi, prin două fapte, că nu-l minte. Dar dacă și scena cu Conniff era un joc?

Ileana ieșea din mare dând semne vădite de oboseală.

Carlo îi veni în întâmpinare. Avea însă pe deplin senzația complicității sale la ceva monstruos. Era cert că fata se îndrăgostise și deci nu mai era nimic de făcut. Nu mai putea da înapoi. Ileana venea spre el și se întâlnea în zona în care marea extenuată de frământări mai asalta disperată plaja, risipindu-se apoi într-o spumă albă dantelată. Siluetele lor se înălțău într-un gest firesc, proiectate pe orizontul pe care se îngrămădiseră nori cenușii.

Curând se înseră. Cerul se acoperise și câțiva stropi de ploaie căzură vestind furtuna care se frământa în larg. Nu observară că valurile crescuseră și că pe undeva o sirenă a vreunui vas se tânguia, parcă cerând ajutor.

— Mi-e frig, să plecăm, spuse Ileana.

Carlo îi puse bluza sa pe umeri, o lumină uriașă brăzdă cerul și din norul întunecat de deasupra lor se revărsă un potop de apă. Se refugiară sub acoperișul unei tonete părăsite pe care diverse bilete, scrise de o mână stângace, arătau ultimele activități ale fostului responsabil: „Vin imediat”, „Gestionarul în concediu”, „Sunt bolnav”. Pe o bucată de hârtie, lipită pe ușa tonetei, scria: „închis pentru inventar”.

Ileana zâmbi când, privind pe geam, văzu interiorul tonetei gol. „Cine fusese închis pentru inventar?”

Carlo o privea contrariat. Nu înțelegea cele scrise pe ușă și nu bănuia de ce era atât de amuzată. Ploaia se mai liniștise și Ileana făcu gestul că este cazul să plece. Carlo o urmă tăcut și drumul până la hotel fu parcurs ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Holul era plin de lume care se adăpostise în speranța că, poate, vremea se va mai răzgândi.

— La revedere, zise Ileana. Sper că n-am răcit... (Pauză). Aștept să-mi spui ceva, Carlo. Ai amuțit?

Carlo dădu din cap:

— Ce să spun? Nu ne vedem mâine la ora nouă?

— Atât? rosti fata gata să izbucnească în lacrimi.

— Vom mai vorbi mâine pe plajă. Acum du-te în cameră, chiar că poți să răcești. Parcă toată lumea se uită la noi.

Ileana se răsuci brusc și o porni spre lift, uitând că are pe umeri bluza lui Carlo.

Ajuns în cameră, tânărul făcu un duș, apoi se îmbracă de stradă. Nu mai ploua și dinspre mare pătrundea, prin fereastră, un aer rece, care-i dădu fiori. Închise fereastra.

Telefonul sună lung. Ridică receptorul. Era Ileana.

— Carlo, te rog, vino să-ți iei bluza, și-i spuse numărul camerei.

— În câteva minute, răspunse el și închise, cuprins de neliniște.

Edith locuia la același etaj cu fata. Dacă o întâlnește întâmplător? E mai bine să se asigure că nu v-a risca nimic. Ridică receptorul și ceru camera Edithei. Telefonul repetă apelul de mai multe ori, ceea ce-l făcu să creadă că nu-i în cameră. În sfârșit, auzi zgomotul cunoscut al unui aparat deschis și îi răspunse un glas aproape stins:

— Alo! Edith la telefon. Cine e?

— Eu, Carlo, ce faci?

— M-am culcat, continuă glasul. Tu ești, Carlo? Așteptam să mă chemi, nu mă simt prea bine. Am o nevralgie. Mi s-a umflat obrazul. Vino să mă îngrijești.

Carlo înțelesese despre ce nevralgie este vorba și spuse ferm:

— Nu pot acum. Poate mai târziu. Și închise. Edith îl înfrunța deci pe Conniff, care desigur îi spusese să-i lase în pace. Telefonul sună, dar Carlo nu mai răspunse.

Camera Ilenei se afla un etaj mai jos și Carlo coborî pe trepte, furișându-se. Nu bătu la ușă, intră direct. Ileana îl aștepta, în picioare, în mijlocul încăperii, cu un aer îngrijorat. Se întâmplase ceva. Ca să n-o întrebe de ce e agitată, Carlo îi ceru bluza și-i spuse că poate nu e bine, pentru reputația ei, să întârzie prea mult. Drept răspuns, Ileana îi arătă spre valiza deschisă, spunându-i

— Carlo, cineva a răscolit prin valiză. Cel mai grav este că au dispărut cheile de la casa din București. Ce să fac? Să anunț miliția?

Carlo se gândi că în eventualitatea unei anchete el va fi primul interogat. Îl văzuse toată lumea umblând cu fata, în fiecare zi, și își mărturisi teama ascunsă.

— Nu te gândi la așa ceva, îl asigură Ileana. Ai fost tot timpul cu mine. Nu va îndrăzni nimeni să te bănuie.

— Cheile sunt poate la mama, zise Carlo ca să câștige timp.

— Imposibil, răspunse fata. Când a plecat la Constanța mi le-a arătat, spunându-mi să fiu atentă. De altfel, mâine seară vine. Dar ce-ar fi s-o chem la telefon?

Carlo care își dăduse seama despre ce este vorba, sau cel puțin bănuia că e opera lui Conniff, o reținu brusc:

— N-are niciun rost. Mai caută!

— Inutil, au dispărut și pace. Ne-au luat și niște bani. Nu prea mulți, dar m-au lăsat lefteră.

Carlo duse mâna la buzunarul interior al hainei și scoase câteva sute de lei.

— Poftim, Ileana. Mi-i vei restitui când se întoarce mama.

Ileana avu un gest de ezitare. Apoi luă hârtiile și le numără ca o femeie cuminte care-și face niște socoteli gospodărești la centimă.

— Patru sute, e penibil, zise ea. Dar ți-i voi restitui mâine seară, neapărat. Apoi puse atent banii pe noptieră ca și cum ar fi fost vorba de un vas de cristal plesnit și care nu se mai

menține decât printr-o minune. Se întoarse spre Carlo și-i zise cu o silită nepăsare:

— Nu-i nimic. Atâta pagubă. Ia loc puțin și apoi să mergem la miliție. Am să le spun de la început cum ne-am petrecut după-amiaza, și nu te va plictisi nimeni.

Carlo înghetă. Știa că asta va avea oricum urmări pentru el. Fusesse văzut în compania grupului cu care venise. Trebuia s-o împiedice cu orice risc să bage poliția în treaba asta și făcu gestul de a se apropia de ea. Ileana se retrase, liniștită:

— Nu, Carlo. Suntem într-o cameră de hotel. Mi-am făcut și așa de cap.

Oricine ar fi auzit-o avea dreptul să creadă despre ea exact ceea ce s-ar fi putut crede în asemenea ocazii.

— Înțeleg, zise el. Dar nu cred că e cazul să anunți poliția, pentru niște chei și câteva sute de lei. Te vor pune să dai declarații – este firesc – și poate te vor obliga să rămâi aici până la terminarea anchetei, avansă el.

— Crezi? întrebă îngrijorată fata.

— Mai mult ca sigur, o sperie din nou Carlo, prinzând curaj. Apoi se așează din nou pe scaun. Ileana încercă cu greu să adopte un aer degajat și-i spuse că poate are dreptate. Mama va hotărî. Ea nu fusese la miliție decât când își scosese buletinul de identitate.

Carlo se ridică, luă bluza și îi spuse că ar vrea să meargă la poștă ca să-i dea o telegramă mamei sale. Îi venise ideea fulgerător. O nevinovată escrocherie sentimentală: era sigur că Ileana nu se va opune, fiind vorba de un gest filial, laudabil.

— Carlo, zise fata, ce-ar fi să-i spui în telegramă că te-ai logodit?

— Cu cine? se sperie Carlo.

— Prostule, cu mine! izbucni în râs, Ileana. Eu am crezut că te-ai și gândit la asta.

Era ultimul lucru care să-i fi trecut prin cap tânărului turist italian, și-i răspunse prinzând-o de mână:

— Cum să nu mă fi gândit? Dar... n-am bănuir că va fi posibil... mama ar trebui să te cunoască mai întâi, la noi sunt, în asemenea ocazii, tot felul de conveniențe.

Jignită de două ori, Ileana își retrase mâna:

— Și la noi e la fel, fulgeră ea. Și la urma urmelor, nu intenționez să mă expun ca la târg. Am glumit. Ți-am spus doar că nu mă gândesc la căsătorie mai devreme de patru ani.

Rămase lucrurile în stadiul acesta, își zise Carlo, Ileana își va schimba părerea și va da alarma. În fond, ea nu va cunoaște textul telegramei.

— Nu te supăra, încercă el să îmbunătățească situația. Dacă tu ești de această părere, îi voi scrie. Va fi desigur foarte bucuroasă.

Ileana se înșenină, dar îi repetă pe un ton foarte serios că a glumit și că e prematur. Chiar așa, după o săptămână... Ce-ar spune lumea despre ea? Primul bărbat cu care a vorbit mai mult... și gata. De fapt, asta ar fi trebuit să vină de la el. Cât de naivă a fost și ce gafă a făcut! Îi mai spuse că-i e rușine și-l rugă să uite. A fost ceva frumos. Ea nu are experiență, el trebuie să înțeleagă. A crezut că un sărut înseamnă căsătorie.

Un val de căldură îl năpădi pe Carlo, val care se preschimba pe loc într-un fel de milă. Nu-și putea da seama dacă o iubește și, subit, îi reveni în minte Edith. I-a promis că o va vizita. A fost molestată din cauza lui. Acum își împărțea simțământul de milă în două direcții opuse și destul de contradictorii.

— Mă duc, zise în sfârșit, și-i întinse mâna. Ileana îi răspunse gestului și îi ridică mâna lipind-o de obrazul ei îmbujorat.

— Du-te, Carlo, ne vedem mâine dimineață. Apoi îi deschise ușa, rămânând la vedere pentru a arăta oricui că a fost vorba de o vizită nevinovată.

Carlo ieși, luând-o spre lift, ca să își justifice întârzierea pe palier. Când se convinse că Ileana a închis ușa camerei sale, o porni în grabă spre partea opusă a coridorului. Intră la Edith în cameră. Femeia îl aștepta în fața oglinzii toaletei. Se întoarse, încercă să zâmbească, dar zâmbetul se opri la jumătatea drumului. Obrazul lovit nu-i permitea asemenea gingășii.

— Sunt oribilă, Carlo. Conniff...

— Știu, interveni Carlo. Am văzut totul. Când știi bine care-i jocul, de ce-i sfidezi? Te expui prea mult. Se pare că și tu ți-ai îndeplinit misiunea.

— Nu mi-e teamă. Țin la tine, Carlo, și voi face totul să ne salvăm. Dacă acceptai să plecăm, acum eram poate în Franța.

— Ți-am explicat că este o utopie. Și, la urma urmelor, eu te-am găsit în casă la Jebon. Câtă încredere pot avea în tine?

Edith se apropie de el și-i privi drept în față:

— Carlo, îți spun ceva care sună a roman de proastă calitate: dacă vrei, lovește-mă. Nu mă voi apăra. Țin însă neapărat să mă crezi.

— Te cred, Edith, zise Carlo. Dar până una alta nu avem ce face. Să fim cuminți și mai ales prudenți. De ce m-ai chemat?

Edith se îndreptă spre dulapul din perete, deschise ușa, luă de pe un raft o legătură făcută cu un fular, o puse pe pat și o deznodă.

— Uite ce am găsit în dulap. O mie de lei și o legitimație a domnișoarei Ileana. În plus, două chei. Iată-le.

Carlo nu prea înțelesese toată povestea, dar, luând cheile, simți pe vârful degetelor urme vagi de plastilină.

— Conniff a făcut toate astea, spuse el. Dar nu înțeleg de ce le-a adus la tine în cameră? Nu ai revenit imediat la hotel după incident?

— Ba da. Am intrat în baie să mă spăl. Când eram aproape gata, i-am auzit glasul. Mi-a spus să-mi văd de treabă și că el va lipsi până mâine seară. Voind să mă schimb, am deschis dulapul și am găsit toate astea...

Carlo luă legătura, îi înnodă la loc colțurile și se îndreptă spre ușă.

— Te duci la ea, sări Edith. Acum tot de acolo vii. Te rog. Mai bine să le aruncăm... să le facem dispărute.

— Edith, scumpa mea, nu mai judeci. Fata este gata să anunțe poliția. Eu am fost văzut cu ea și nu se vor jena să-mi pună niște întrebări. Știi care-i situația mea. Conniff a gândit bine, totul, voind să scape și de mine și de tine... Așteaptă-mă, revin în cinci minute.

Ieși, închizând ușa în urma lui.

Ileana se pregătea de cină. Auzi bătăi în ușă și deschise.

— Carlo! De unde ai știut că mă gândeam la tine?

Carlo nu răspunse. Și-și făcu loc în cameră.

— Ce-ai acolo? întrebă fata. Fularul mamei. Ce-i înăuntru?

Tânărul desfăcu nodurile fularului și apărură lucrurile pe care Ileana le considera ca definitiv pierdute.

— De unde le ai? continuă fata aproape sufocată.

— Un concetățean de-al meu le-a găsit în spatele hotelului și a desfăcut legătura, a văzut legitimația cu fotografia. Te-a identificat ca fiind fata cu care m-am tot perindat prin stațiune. Treceam întâmplător prin hol, m-a oprit, mi-a arătat poza ta și cu un aer complice mi-a spus să ți le restitui. Desigur că le-ai pierdut, zicea el.

Carlo debitase puerila minciună fără să răsuflă, contând pe naivitatea fetei. Într-adevăr, Ileana se arată mulțumită și nu mai întrebă nimic. Luă totuși banii, îi numără conștiincios și reținu patru hârtii pe care i le restitui lui Carlo.

— Uite și cheile. De la ambele uși. Dar parcă-s cam unsuroase.

— Se poate, găsi Carlo urgent o nouă minciună. Și noi când mergem la mare dăm pe chei cu ceva gras ca să nu ruginească. Aerul e mai umed aici... Ei, acum te-ai liniștit? Să n-o mai alarmezi pe mama. Ea o fi uns cheile...

— Cum să nu-i spun nimic? se miră Ileana. Ar fi prima dată când i-aș ascunde ceva. Apoi își dădui seama că oricum îi va ascunde, deocamdată, sentimentele ei pentru Carlo și, clipind complice, zise:

— Nu-i voi spune cu o singură condiție!

— Accept orice condiție, se grăbi Carlo fără să calculeze cât de mari vor fi riscurile. Spune-mi condiția.

— Să nu te mai vezi cu doamna aceea. Te-am urmărit după ce ai plecat de la mine...

— Ești un copil, zise el, pentru a nu fi nevoit să accepte expres condiția. Doamna este logodită și nu pot să nu-i mai vorbesc, dat fiind că am venit cu aceeași mașină. Astă-seară m-a rugat chiar să luăm masa împreună cu prietenul ei. Îți dai seama, deci...

— Hai să te cred, înghiți Ileana foarte puțin convinsă. Dar să te gândești numai la mine.

— Nicio grijă, zise Carlo și fără să-și mai ia rămas-bun, ieși.

Se îndreptă spre scări și urcă până la primul colț, apoi coborî în grabă și ajunse la ușa Editheii pe care o deschise brusc și intră în cameră.

Carlo se gândi că mai avea nevoie de această ciudată femeie.

Se înnoptase de-a binelea și la propunerea Editheii ieșiră să se plimbe pe faleză.

Era răcoare și Edith se ghemuise lângă el, mergând în tăcere. Gândea că îl convinsese și nu mai reluă povestea cu neîncrederea.

Când ajunseră lângă digul în construcție simți în braț o lovitură de piatră. O lăsă pe Edith și făcu câțiva pași în direcția de unde venise piatra. Primi în pântec, de peste dig, un bolovan care-i tăie respirația și căzu. Edith desluși prin întuneric căderea lui Carlo și-i auzi geamătul înfundat. Se îndreptă spre el, dar se simți, prin spate, apucată de gât și o clipă macaraua uriașă i se păru că se prăbușește peste ea. Încet, încet își dădu seama că puterile o părăsesc și că plămânii i s-au golit de aer. Dădu instinctiv din mâini și apoi își pierdu cunoștința. Se prăbuși.

Carlo se ridicase și, cu palmele împreunate, lovi în țeasta necunoscutului care, deși primise un șoc puternic, avu totuși forța să se întoarcă spre Carlo și-i lovi între ochi.

— Idiotule, de ce te bagi? îi spuse în italiană necunoscutul și azvârli un nou bolovan spre Carlo. Bolovanul pe care-l aruncă agresorul intră prin ușa cabinei, lovind în vreo manetă de comandă care se pare că nu avea pusă siguranța. Se auzi un uruit înfricoșător de scripete și cabluri. Cupa excavatorului căzu surd la pământ. Necunoscutul scăpă prin minune și dispăru în noapte.

Carlo își dădu seama de situație și realizează că trebuie să dispară urgent. Agresorul fusese fără îndoială Gianni. Reveni la Edith, care răsufla greu. O luă pe umeri, ca pe un sac, și cât putu de repede se îndreptă spre hotel. La câteva sute de metri se opri, o așeză lângă mare și cără în palmele strânse căuș apă pe care i-o aruncă pe față. Îi ascultă inima. Bătea bezmetic, dar bătea. Dinspre stânga se auzeau glasuri. O luă pe lângă mare și se așeză jos pe nisip, punând capul femeii pe picioarele sale, ca

și cum fata ar fi privit spre bolta cerească admirând astrele. Astrele erau însă după niște nori și refuzau să dea grupului romantic un decor adecvat. Oricine ar trece, gândi Carlo, va înțelege, și fără stele, că-i vorba de o idilă și se va îndepărta discret.

O patrulă de grăniceri se apropie pe mare, într-o barcă.

Cu tot întunericul, Carlo își dădu seama că aceștia vor veni pe uscat.

Noii sosiți se opriră la un ordin scurt din care Carlo înțelese doar „stai!”

Unul dintre militari se apropie și spuse scurt:

— Ce faceți aici, la ora asta?

— *Italiani*, răspunse Carlo, la toată fraza.

— *Italiani, italiani*, dar acasă, *dormire*, îl auzi tânărul pe grănicer.

— *Dormire, dormire*, repetă Carlo. Apoi zise: „Doamna bolnavă”. Cuvinte învățate de la Ileana, și-și trase două palme în gând.

Edith suspină și cu un efort supraomenesc se ridică în capul oaselor. Carlo o încurajă. Simți că tânără era la limita puterilor dar că se străduia să facă față situației.

Îl luă cu un braț de gât, iar el o prinse de mijloc și, ducând-o mai mult pe sus, porniră spre hotel.

Militarul se reîntoarse la grupul cu care venise și-i spuse unuia dintre cei ce-l așteptau să se asigure că cei doi se duc la hotel.

— Se duc, se duc, zise acesta.

— Executarea, primi drept răspuns militarul. Comandantul patrulei dădu ordin de plecare și se îndreptă cu grupul spre barcă.

*

Carlo o duse pe Edith în camera ei. Tânără făcuse toate eforturile să meargă nesprijinită până la lift. Abia după miezul nopții își reveni. Nu putea vorbi. Mâinile necunoscutului o strânseseră atât de tare încât îi răniseră laringele. Îl privea pe Carlo cu recunoștință. Îi făcu semn să-i dea hârtie și creion. Scrise stângaci: „Acum mă crezi?”

Este drept că nu mai putea fi nicio îndoială asupra faptului că Edith nu-l mințise. Fuseseră urmăriți și tipul voise să-i scoată pe el mai întâi din circulație și apoi s-o stranguleze pe Edith. Lui i-a spus „de ce se amestecă”. Nu voiseră decât să-i înlăture provizoriu. Mai au treabă deci cu el. Nu a devenit încă un martor inutil.

Edith continua să scrie și-i adusese la cunoștință că ea se certase cu Conniff, rugându-l să-i lase în pace pe Carlo. Conniff se înfuriase, o plesnise. Căzuseră până în cele din urmă de acord să lase lucrurile așa. Fusesse doar o cursă a lui Conniff. Îi ceruse însă, în mod expres, să nu-i stânjenească întâlnirile cu româncă. Lucrurile furate din cameră i le pusese în dulap cu intenția de a o ține sub presiune. Conniff era însă convins că ea n-o să-i denunțe, pentru că s-ar fi expus prea mult. Mâine se va muta la alt hotel și va sta ascunsă în cameră până când va fi sigură că a scăpat de ei. Îi mai scrisese că-l va chema la telefon pentru a o ține la curent.

Când Carlo se asigură că Edith a trecut de faza periculoasă, o sărută pe frunte și ieși, nu înainte de a da foc hârtiei.

Când ajunse în camera sa, telefonul suna nebunește. Ridică receptorul, dar nu se auzi decât un plâns înfundat, după care i se tăie legătura. Edith sau Ileana? Ceru numărul Edithei și aceasta răspunse doar prin câteva sunete șuierate, singurele pe care i le mai îngăduia glasul ei aproape stins.

O ceru pe Ileana, dar când spuse „Alo” auzi, drept răspuns, zgometul pe care-l face un receptor trântit cu furie.

Capitolul al nouălea

în care Carlo va da o mână de ajutor și va primi un milion de lire italiene

În casa inginerului Mihai Ionescu de pe strada Jean Texier nr. 257, din București, la ora două din noapte, adică atunci când Carlo se chinuia să adoarmă, doi bărbați încercau să deschidă seiful în care socoteau ei că vor găsi lucruri importante. Broasca specială cedă greu. Rafturile erau goale. Pe ultimul, doar o revistă de specialitate deschisă la pagina opt. Un cerc cu creionul roșu semnala o notiță despre un nou produs românesc. Un medicament încă fără nume, purtând în titlu doar un număr de cod.

Cei doi se priviră furioși și cel mai înalt trânti ușa cu zgomot. Apoi închise nervos broasca seifului.

Plecară tot pe furiș, așa cum veniseră, renunțând să mai caute și în altă parte a casei, pentru că ceea ce căutau ei nu putea să se afle în altă parte.

E lesne de înțeles că intraseră în casă cu dublura unei chei făcută după cea furată din camera Ilenei. Herbert le dăduse adresa unui „specialist” cu nume greu de reținut, care ieșise nu de mult din închisoare, după o lungă condamnare.

— O mie de lei vă costă, le spusese el luând mulajul cheii. Nu mă interesează ce faceți cu ea. Cum nu știu nimic, așa să nu se întâmple nimic. Veniți peste două ore – și le dădu să înțeleagă că „întrevederea” s-a terminat.

Până aici rolul lui Carlo fusese de a o reține pe Ileana pe plajă pentru ca ei să poată opera liniștiți.

Împăcarea cu Ileana îl costă pe Carlo ore de explicații. Fata îi reproșa în continuu noaptea în care așteptase de la el un telefon. Nu o chemase, deci, își petrecuse timpul cu străina. Lui

Carlo îi era imposibil să-i dea vreo explicație mai serioasă. Să-i spună despre incidentul de la excavator? O asigura doar că Edith, îi spusese numele, nu mai locuia în hotel. Plecase, și el nu știa unde se află. Nu mințea. Era un adevăr relativ pe care îl folosea ca argument suprem. Era sigur că Edith nu se va mai arăta la hotel. Ileana se liniști, speriată de amenințarea lui Carlo că va pleca și el dacă nu îl crede. Ziua se menținea înnoirată, astfel că umblară fără popas ore întregi pe marginea mării.

— Sunt sigură că o iubești și că eu nu reprezint pentru tine decât o aventură de vară, așa cum obișnuiesc să facă toți turiștii.

— Dacă ar fi așa, de ce sunt cu tine și nu am plecat cu ea? Încercă în desperare Carlo.

— Nimic nu-mi spune că n-ai să te mai vezi între timp cu ea, se încăpățână Ileana.

Niciunul dintre ei nu voia să ia însă o hotărâre definitivă, astfel că în cele din urmă se întoarseră la hotel.

După-amiază nu se mai văzură. Câteva telefoane convenționale, doar atât. Amândoi știau că acel ireparabil se produsese și, ca în toate situațiile asemănătoare, așteptau să intervină ceva care să dea lucrurilor un curs normal.

Și interveni ceva, dar nu în idila lor.

— Scoală-te, auzi Carlo și se simți zguduit de o mână grea, brutală, care-l prinse de umăr.

Se ridică buimăcit, cu ochii închiși, orbit de lumina din cameră.

În fața lui stăteau Conniff și Gianni, furibunzi. Carlo se sculă din așternut și se așază pe pat, se frecă la ochi și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Ai să afli, îi răspunse Conniff trezește-te. Trebuie să stăm neapărat vie vorbă. A sosit momentul să ne ajuti.

— Am făcut tot ce ai dorit, ce mai vrei?

— N-ai făcut nimic până acum, i-o reteză Gianni. Te-ai distrat cu porumbița pe banii patronului. Acum de-abia ți-a venit rândul la joc.

— Carlo, zise în continuare Conniff, am ajuns la un impas.

Ești singurul care ne poate ajuta să trecem peste faza asta critică.

— Mi-ai spus, răspunse Carlo, că eu n-am altceva de făcut decât să mă împrietenesc cu fata. Și am făcut-o!

Conniff îl opri:

— Foarte bine. Ai făcut-o și pentru asta îți vom fi recunoscători. Dar acum mai este ceva, și ceva foarte important. Povestea de aseară cu excavatorul o s-o lămurim mai târziu.

— Voi ați lipsit ieri noapte, se miră Carlo. De unde știți ce s-a întâmplat?

— O să-ți explice Edith, preciză Conniff, când o s-o găsim. O denunțăm după ce plecăm. N-am vrea să fii și tu în situația ei. Așa că nu încerca să fugi.

Carlo realizează că situația a devenit foarte încurcată și mai ales că Edith nu e din bandă și își recăpătă curajul:

— Ce mai vreți de la mine?

— Iată, răspunse Conniff. Noaptea trecută am făcut o vizită în casa inginerului Ionescu de la București. Nu am găsit ce voiam, dar trebuie să găsesc cu orice preț. Tatăl Ilenei s-a întors din concediu. Am chemat la telefon acum o oră și a răspuns. I-a vorbit Gianni, care i-a inventat o poveste și ne așteaptă deseară să discutăm. Ai să mergi și tu pentru a-i spune că, de nu este înțeleghător, poate avea neplăceri. Găsește tu un motiv ca să-l sperii. Spune-i de exemplu că Ileana te iubește și că va face tot ce-i vei zice tu. Pentru că... pentru că acum sunteți ca și soț și soție... că ea îi cere să se arate înțeleghător.

Carlo își dădu seama că nu mai are nimic de făcut și că va trebui să se supună. Dacă nu-i ascultă pe bandiți sau dacă cel puțin nu câștigă timp, e în joc viața fetei și a tatălui ei, iar el, prins într-o încurcătură de nerezolvat.

— Ai înțeles, Carlo? îi întrerupse Conniff șirul gândurilor. Mergem la București și tu vei trata cu inginerul Ionescu. Nu încerca nimic în afara celor cerute de noi. Gianni va rămâne cu tine până plecăm.

Carlo începu să-și strângă lucrurile. Era aproape trei și jumătate. Conniff reveni și le făcu semn să iasă. Carlo o porni

cu Gianni după el, convins să se poarte normal. Conniff trecu lângă Carlo și intrând în lift, spuse:

— Fii cuminte, Carlo. Ascultă-ne. La recepție am aranjat totul. Treceți fără nicio mișcare suplimentară.

Într-adevăr, omul de la recepție le spuse somnoros: „La revedere” și „voiaj bun” și cei trei ieșiră din hotel. Se făcuse răcoare și Carlo se gândi la locul unde se putea afla Ileana.

Conniff deschise portiera mașinii, care se afla în fața hotelului, și-i făcu semn lui Carlo să se așeze la volan. Apoi luă valizele și le puse pe canapeaua din spate. Carlo intră și, simțindu-se urmărit continuu de Gianni, se așează și dădu din umeri, în semn că așteaptă dispoziții. Gianni trecu lângă el, privindu-l cu un aer nepăsător, iar Conniff deschise portiera din spate și se așează, puțin jenat de valize, despre care Carlo se întreba de ce nu le-a pus în portbagaj.

— Pornește, zise Conniff, și să nu faci prostii. Gianni are mână liberă. Nu-l sili să aibă inițiative care te-ar costa. Dar acum suntem prieteni! De fapt, avem fata, ne putem, la nevoie, descurca și fără tine. Ai acum ultima ocazie să faci o treabă și să câștigi niște bani.

Dacă tânărul Carlo s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare de deasupra bordului mașinii ar fi văzut că fiul lui Jebon, Conniff, nu arăta prea convins de cele spuse în legătură cu Ileana.

*

În seara precedentă, la ora 10, Ileana se pregătea să se culce, în camera ei. Sună telefonul și fata ridică imediat receptorul, crezând că o cheamă mama ei, de la Constanța.

Îi vorbi o voce de femeie care o întrebă, în englezește, dacă la aparat este „domnișoara Ionescu”.

Ileana răspunse afirmativ și ceru să afle cu cine vorbește.

— Nu mă cunoașteți, continuă glasul, dar ascultați-mă și să faceți urgent ceea ce vă cer. Este absolut necesar.

— Vă ascult, zise Ileana, stăpânită de emoție.

— Domnișoară, părăsiți hotelul, dar nu înainte de a vă face bagajele. Lăsați-le pe loc, mă ocup eu ca să intrați în posesia lor încă în noaptea asta. Coborâți pe scara de serviciu și mergeți pe malul mării, înspre Pescărie. După câteva sute de metri vă voi

ieși în întâmpinare. Este ora zece și zece. La unsprezece vă aștept. Vă rog să nu ezitați, și v-o cer în numele lui Carlo.

— Unde este Carlo? Întrebă Ileana.

— Vă voi spune când ne vom vedea.

Ileana nu pricepea nimic, dar pe de o parte era puțin speriată, pe de alta încerca o oarecare mândrie, prin faptul că i-o cerea Carlo. Răspunse că va face întocmai și convorbirea luă sfârșit.

*

Înainte să se facă ziuă, Gianni bătu discret la ușa camerei familiei Ionescu. Niciun răspuns. Bătu din nou, ceva mai tare, dar din cameră nu se auzi nimic.

Gianni își închipui că persoana dinăuntru nu răspunde de teamă. Lumina cu lanterna gaura broaștei și văzu cheia în poziție verticală. O împinse și auzi un zgomot surd. Cheia căzuse pe podea. Cu șperaclul cu care venise pregătit încercă să deschidă. Inutil, broasca era descuiată. Apăsă pe clanță și lumina camera. Nimeni, paturile strânse, bagajele dispărute. Își dădu seama că a venit prea târziu, se petrecuse ceva care lor le scăpase.

Mai făcu un tur de orizont cu lanterna și privirile i se opriră lângă unul dintre picioarele patului. Un medalion se afla acolo jos. Își dădu seama că, în grabă, fata îl uitase. Îl ridică și îl băgă în buzunar, luă cheia, o puse din nou în broască și părăsi camera.

Conniff, care îl aștepta în fața odăii lui Carlo, îl întrebă în șoaptă:

— Ce s-a întâmplat?

— Păsărică a zburat. Cineva a prevenit-o. Ni s-au cam stricat socotelile. Uite ce-am găsit, și scoase din buzunar medalionul pe care-l lumina cu lanterna.

— Foarte bine, păstrează-l, ne va fi oricum de folos.

Apoi bătură la ușa lui Carlo care atunci pusese receptorul în furcă.

Fusesse sunat de Edith care-i spusese, în grabă, că ea și Ileana sunt în siguranță. Îi mai recomandase să se prefacă a nu ști nimic despre Ileana și să joace conform indicațiilor celor doi.

Carlo ar fi vrut să mai ceară lămuriri, dar auzise mișcări la ușa camerei sale.

*

Carlo pornise mașina și nu mai întrebă încotro trebuie să se îndrepte. Știa că va merge spre București. Angajă, deci, mașina pe drumul pe care îl recunoștea acum din ce în ce mai bine, în lumina zorilor care se iveau. Stinse farurile, la cererea lui Gianni, și accelera.

Începuse să plouă mărunț, picăturile opacizaseră geamurile cabinei, astfel că în interiorul mașinii nu se vedea mare lucru. Ștergătoarele de parbriz se mișcau ritmic, permițându-i să urmărească șoseaua pe care, la acea oră, trecea din când în când câte un camion plecat de la bază spre vreun șantier.

Niciunul dintre cei doi nu scotea o vorbă. Gianni își făcea uneori simțită prezența încercând aparatul de radio.

Drumul până la București își urmă cursul normal, înainte de intrarea în oraș, Conniff ceru tânărului să oprească și coborî primul, spunându-i și lui Carlo să se dea jos. Îl trecu în locul lui Gianni, care se așeză în spate, iar Conniff luă locul la volan.

Porniră în noua formație, nu înainte ca Gianni să-i spună lui Carlo că lucrurile merg bine și că mâine dimineață se vor despărți ca niște prieteni.

Deși nu cunoștea locurile, Carlo își dădu totuși seama; că nu se urmează o rută spre centrul orașului. Ocoleau printr-o periferie.

Mașina se opri la începutul unei străzi. Conniff și Gianni schimbă câteva fraze în limba germană. Apoi se opiră din nou și mașina coti, intrând într-o fundătură, și se opri în fața unor porți.

Conniff claxonă și porțile se deschiseră, lăsând să se vadă un individ înalt, uscățiv, cu ochelari fumurii. Mașina intră și porțile fură închise. Conniff coborî, urmat de Gianni, și-i făcu lui Carlo semn să iasă și el din mașină.

În curtea din care acum „Masseratti” ocupase o bună parte, se afla în stânga o casă frumoasă, de om înstărit. În fundul curții, Carlo văzu o magazie de zid, continuată de un șopron sub care se vedea un automobil destul de aspectuos, dar pe

butuci.

Gazda deschise ușa de la antreu și, împins de Conniff, Carlo pătrunse în interiorul casei, călcând atent, deoarece în afară de candelă, nu se afla nicio altă lumină.

Dădu, fără să vrea, peste un scaun pe care era gata să-i răstoarne. Îl simți atunci pe bătrân lângă el, prinzându-l de mână și însoțindu-și gestul cu niște fraze la adresa lui, compuse din cuvinte care nu erau deloc complimente, după tonul cu care le rostea.

Se opri. Conniff îi spuse să fie mai atent, să-l urmeze pe cel care-l ținea încă de braț și-i zise acestuia din urmă ceva în nemțește. Ușa de la tindă se deschise din nou și Carlo fu sigur că intrase Gianni.

— Noi avem puțin de lucru, îl auzi Carlo pe Conniff. Te las în compania lui Gianni și sper că nu vei încerca să faci prostii. Să te gândești că viața fetei depinde de tine. Apoi ieși cu gazda.

Gianni se așază cu spatele spre ușă, iar Carlo, negăsind unde să stea, se sprijini de un dulap.

— Bine, foarte bine, mormăi Gianni, cunoști asta? și-i scoase din buzunar medalionul Ilenei pe care-l lumină.

Carlo pricepu că totul depinde de el și că va trebui să se prefacă a crede că Ileana este în mâinile lor. Și, mai ales, că mai aveau încă nevoie de el.

În plus, cei doi, care desigur erau furioși de eșec, nu se vor sfii să treacă la represalii. Trebuia să câștige timp și, în orice caz, atâta vreme cât trăiește, îi va mai putea fi de ajutor. Unde putea fi tânără?

De afară se auziră glasuri înfundate. Portierele mașinii deschise și apoi închise cu grijă îi dădură să înțeleagă că cei doi scosese ceva din interiorul vehiculului. Recunoscă și zgomotul surd al capotei portbagajului. Deci, și acolo fusese ceva pe care-l lăsau aici.

Pentru a arăta că nu urmărește cele ce se petrec afară, Carlo îi ceru voie lui Gianni să-și aprindă o țigară. Acesta scoase din buzunarul de batistă al hainei un obiect de forma unui stilou, ceva mai mare, care se dovedi a fi o lanternă. O aprinse și-i puse lumina în față.,

— Fumează, dar un gest în plus și nu te fericesc. Știu că nu ești înarmat, dar e mai bine așa.

Carlo scoase pachetul, luă o țigară și apoi o aprinse, străduindu-se să nu facă niciun gest care să-l irite pe Gianni. Apoi încercă:

— Este inutil să vă temeți de mine. Clar că sunt în mâinile voastre și nu mai am ce face. Principalul este că după ce vă fac treaba să mă lăsați să plec în Italia și mai ales, să-mi dați milionul promis.

— Cam târziu ți-a venit mintea la cap. În orice caz, e bine ce-mi spui, deși te cred doar pe jumătate.

— N-ai de ce să nu mă crezi, îi replică tânărul. Voi merge la inginerul Ionescu pentru a-i propune târgul pe care-l doriți. Ai să vezi că nu mint. În definitiv, ce-am eu cu românii ăștia?

— Vom vedea, zise Gianni, spulberându-i lui Carlo impresia că l-a convins cât de puțin.

Ușa tindei se deschise și în cadrul ei apărură silueta lui Conniff.

— Am terminat. Plecăm. Zărindu-l pe Carlo, îi spuse să se ridice și-i înlătură cu un gest brusc pe Gianni: Carlo, ieși loc în spate cu bunul tău prieten.

Se urcară în mașină și „Masseratti” ieși din curte, după ce omul deschise porțile înalte. Continua să plouă mărunț, ca și cum natura le devenise complice. Deși în iulie, norii coborâseră la câteva sute de metri de pământ și o ceață alburie redusese vizibilitatea. Carlo încercă să distingă pe casele de pe parcurs vreun nume. Numere doar.

Municipalitatea desigur că scosese plăcuțele și căuta acum febril, prin angajații de la Direcția nomenclaturii, un nume mai potrivit pentru această fundătură la capătul căreia Conniff lăsase ceva despre care Carlo nu trebuia să știe.

— Băiatul s-a pocăit, deschise Gianni discuția.

— Adică? întrebă Conniff.

— Vrea să ne ajute din toată inima. Vrea milionul promis și e hotărât să facă orice, zise Gianni.

— De altfel, nu știu ce-i mai rămâne de făcut. Acum jucăm ultima carte. Și avem în buzunar toți așii, plus un joly-jocker de optsprezece primăveri. Și Conniff, privind în retrovizor, întrebă:

— Ce zici, Carlo?

Carlo întârzie răspunsul, dar zise în sfârșit:

— Știu că nu am altceva de făcut decât să vă ascult. O voi face. Mărturisesc că mi-e frică de voi și că vreau să-mi revăd mama; atât și nimic mai mult. Spune-mi acum clar: ce trebuie să vorbesc cu inginerul și ce să-i cer în schimbul fetei?

— Așa te vreau, răspunse Conniff și scoase din cutia de la bord o sticlă de alcool pe care i-o întinse, întorcându-se puțin spre el, continuând însă să supravegheze drumul.

Carlo luă sticla, deșurubă dopul de metal și încercă o înghițitură. În stomacul gol simți lichidul că îl frige ca și cum ar fi băut plumb topit. Închise sticla și i-o pasă lui Gianni, care-i făcu un semn din cap. Carlo înțelese, desfăcu dopul și i-o întinse din nou. Gianni o luă cu mâna stângă și fără să ia ochii de pe el, goli cam o treime din conținut, spre groaza lui Carlo, care spuse:

— Mi-a făcut rău. Nu am mâncat nimic de aseară...

Nu termină vorba și Conniff deschise din nou cutia de la bordul mașinii și scoase de acolo un pachet pe care i-l dădu.

— Scuză-ne, noi am mâncat, dar preocupați de treburi nu ne-am mai gândit la fleacuri. Ai acolo sandvișuri până ajungem la hotel. Ne spălăm, ne schimbăm și deseară la treabă.

Carlo recunoscuse marele bulevard bucureștean și-și aminti de hotelul Lido, când văzu stația de benzină solicitată de vreo zece turisme care-și așteptau rândul.

— Uite ce e, băiete, zise Conniff cu un ton destul de aspru. Avem camerele 204 și 206, vecine și cu legătură între ele. Cred că nu vrei să te desparți de Gianni, așa că o să stați tot împreună. Te sfătuiesc încă o dată să-i ascuți. La noapte plecăm spre frontiera bulgară ca să ieșim mai repede din România. O să ocolim puțin prin Turcia, dar e mai sigur.

Coborâră. Intrară în hol. Carlo îl simțea mereu în coastă pe Gianni, astfel că se mișcă normal, deși știa că în holul acesta nu va îndrăzni să facă ceva.

Conniff discută cu recepționera pentru a-i confirma reținerea camerelor. Aceasta îi spuse că a fost foarte greu să se descurce. Conniff își închipui că femeia ridică prețul și strecură în

pașaport două hârtii a câte o sută. Dar tânără deschise pașaportul, scoase banii și cu un gest firesc i-i restituî. Conniff îi luă și punându-i la loc, dădu din umeri contrariat:

— Bine, foarte mulțumesc, spuse el în timp ce se întoarse spre cei doi care așteptau să îndeplinească formalitățile.

Luară cheile de la camere și liftul îi duse la etajul II. Carlo, urmat de Gianni, intră în camera 204, iar Conniff se îndreptă spre ușa alăturată.

Carlo puse valiza pe pat și făcu gestul de a o deschide.

— Las-o așa, tună Gianni, și stai pe un scaun mai la vedere.

— Omule, îndrăzni Carlo, vreau să mă spăl și să mă schimb.

— Așteaptă-l pe Conniff. Eu, nu cred o iotă din ce-ai spus. Dacă el hotărăște să nu te mai supraveghez, s-o facă pe riscul lui. Eu sunt sătul de minciunile mele... ce să le mai cred și pe ale tale.

Ușa dintre camere se deschise și își făcu apariția Conniff zâmbind:

— Carlo, i se adresa el tânărului, acum vom sta de vorbă ca niște buni prieteni, Gianni, ia pe loc repaus și pune siringa la loc.

Cel vizat scoase mâna din buzunarul în care ținea revolverul, îi desfăcu amortizorul și puse ambele obiecte în tocul de la subsuoară, nu fără a-și spune părerea:

— O faci pe riscul tău, Conniff. Eu nu am ordin să te ascult. Dar nu cred că este bine să-i slăbești frâul.

— Gianni, îi replică Conniff. Chiar dacă nu ai ordin să mă ascuți, te-aș ruga, totuși, să ai răbdare puțin. Dar nu cu tine am de vorbit. Carlo dragă, hai să tratăm la bani mărunți. Cele pe care le-ai observat până acuma, și sper că n-ai depus prea mult efort, te-au pus în temă.

— Nu mă interesează decât să vă ajut, replică tânărul. Ce a fost, a fost.

— Perfect, zise Conniff. Iată despre ce este vorba. Inginerul Ionescu a realizat un produs, împreună cu un grup de chimiști de la fabrica la care lucrează. Concernul la care patronul participă cu o bună parte din capital, încearcă să obțină acest produs, dar a parcurs numai trei sferturi din drum. După

informațiile pe care le avem, Ionescu a reușit. Îi cerem câteva detalii de pe parcursul procesului de producție și-i dăm în schimb fata. În fond, și noi lucrăm tot pentru binele omenirii. Ce contează cine va vinde medicamentul, dacă rezultatul pentru bolnavi va fi același? Eu nu găsesc nimic imoral în asta, din contră, e o cooperare între oamenii de știință. Ce zici?

— Am spus că sunt de acord cu orice îmi propuneți, dar să mă asigurați că nu mă veți lichida ca pe Herbert.

— Uite, Carlo, zise calm Conniff. Povestea seamănă cu oricare zmângălitură din maculaturile de acest gen. Se opri și duse mâna la buzunarul de unde dădu la iveală un carnet de cecuri semnate în alb de Jebon. Scoase stiloul și completă numele adevărat al lui Carlo, plus suma de un milion de lire. Vru să i-l dea, dar se opri și-i rupse, după care îi dădu foc în scrumieră. Băgă carnetul de cecuri în buzunar și scoase portofelul din care luă un alt carnet.

— Iată, ca să nu ai probleme, îți dau altul, la *purtător*, ca să nu fie nevoie să treci niciun nume. E mai sigur. Îl poți încasa fără să te mai legitimezi. Semnătura patronului este valabilă oriunde...

Completă cecul cu suma respectivă și i-l întinse.

Carlo îl luă, îl puse în buzunar și așteptă.

— După ce luăm masa, continuă Conniff, vei merge la Ionescu și îi vei arăta medalionul fetei. Gianni scoase bijuteria și i-o întinse. Îl vei convinge că nu glumim. În două ore să ne dea detaliile pe care le dorim. Asta-i tot. Restul ne privește. Fă-l să înțeleagă că altfel nu-și mai vede fata.

— Și dacă anunță poliția? întrebă Carlo ca să se afle în treabă.

— Îi vei spune de la început că riscă prea mult, îi explică fără rezerve Conniff. Îi vom da fata după ce am ajuns în Turcia. Cel care o are în păstrare nu o eliberează decât după ce primește un telefon de la noi.

*

La ora nouă, Carlo apăsă pe butonul soneriei casei din strada Jean Texier. Așteptă. Din spatele ușii se auzi un glas de bărbat care întrebă:

— Cine este?...

Ezită să răspundă. Apoi spuse în englezește:

— Un prieten.

Ușa se deschise și Carlo se află în fața unui bărbat în jur de cincizeci de ani, într-un halat de culoare închisă care-i acoperea pantalonii pijamalei până sub genunchi.

— Luați loc, domnule, îl pofti inginerul când pătrunseră în hol. Vă ascult. Îmi scuzați engleza, înțeleg însă totul, așa că vorbiți liniștit. Din păcate, sau poate din fericire, vorbesc mai bine franceza și italiana. Am făcut specializarea la Milano și Paris.

— Foarte bine, răsuflă ușurat Carlo. Vom vorbi în italienește.

Carlo începu prin a-i povesti cum o cunoscuse pe Ileana. Cum deveniseră prieteni. Făcu o serie de precizări asupra seriozității acestor relații, dar nu îndrăzni să vorbească despre logodna propusă de fată. Îi spuse însă că ține sincer la ea.

Arată apoi că după câteva zile de ieșiri împreună la plajă fusese acostat de doi străini care-l consideraseră ca foarte indicat să vină să-i vorbească. Minți pe jumătate când îi spuse că îi cunoaște foarte puțin și că vine în numele lor să-i facă o ofertă. Încerca cu sinceritate să-i convingă că se teme pentru fată și că-l roagă să primească oferta.

— Despre ce ofertă este vorba? întrebă calm inginerul. De fapt, eu nu am nimic, în afară de ce se vede în casă, care ar putea face obiectul unei tranzacții. Înțelegeți că Ileana este unicul meu copil, deci nu am nicio alternativă.

Carlo căzu, fără să vrea, cu ochii pe fotografia Ilenei care-l privea nepăsătoare din rama cromată de pe masă. Încerca un moment greu, realizând în câteva secunde toată povestea cu fata. Apoi își luă curajul și-i spuse inginerului cele învățate de la Conniff, inclusiv modul în care va fi eliberată.

Inginerul Ionescu schiță un gest de desperare, dar își reveni pe loc, ca orice om care nu are de ales.

— Sunt de acord, deși urmările vor fi pentru mine catastrofale. Ileana va înțelege că am făcut totul ca să o salvez, spuse el.

Trecu la birou și scrise ceva pe un petic de hârtie pe care i-o

întinse lui Carlo, zicând:

— Iată aici detaliile pe care mi le cereți. Sunt exacte, sub cuvânt de onoare. Vreau să o văd cât mai curând pe Ileana. Cu ce mă asigurați că nu fac totul zadarnic?

— În două ore veți primi un răspuns de principiu, iar după ce părăsim țara, adică după ce trecem în Turcia, veți avea fata.

— Nu-mi convine formula, se arată contrariat inginerul, dar se pare că nu pot pune condiții.

— Nu, îi spuse Carlo, și după ce puse hârtia la loc sigur, se ridică, arătând că vrea să plece.

— Ce meserie aveți? întrebă tatăl Ilenei, privindu-l pe tânărul italian.

Lui Carlo îi fu, la început, rușine să-și declare profesia. Dar în drum spre ușă spuse într-o doară:

— Ca și dumneavoastră.

— Păcat, foarte păcat, mai auzi el în timp ce ieșea din casa Ilenei.

La al doilea colț era așteptat de Conniff și Gianni.

Intră în mașină și așteptă ca aceasta să pornească. Pipăi hârtia și spuse foarte sigur de el:

— Eșec total. Tipul ne-a amenințat cu poliția.

Conniff care se afla la volan, izbucni în râs și întinse mâna dreaptă spre el.

— Dă hârtia, Carlo. Ți iert minciuna pentru că-mi place gluma. Am ascultat toată conversația voastră. Când am fost ultima dată în casa lor am pus, totuși, o minune mică lipită de calorifer. Cu ajutorul ei am aflat totul.

Carlo îi dădu hârtia. Abia acum văzu că era înnegrită de câteva formule pe care nu avu timp să le citească.

— Bravo, Carlo, ai lucrat frumos, meriți banii.

— Să uităm prostiile, spuse vesel Gianni. Dar ceva, ceva, tot ai să primești de la mine. Până una-alta, ca să nu avem conturi de lichidat, primește un avans.

Și Gianni îl lovi cu dosul palmei peste gură. Lovitura îi crăpă o buză care sângeră. Vru să răspundă, dar Conniff interveni autoritar:

— Gianni, ți s-a urât cu binele. Ești o secătură. Opri mașina

și zise: Carlo, vino lângă mine.

Carlo coborî, dar nu mai înainte de a-i restitui lui Gianni dosul de palmă. Acesta din urmă făcu gestul mecanic spre subsuoara stângă, dar era prea târziu, Carlo îi trântise ușa în nas.

Ajunși la hotel, Conniff îi spuse, fără ocol, că datele oferite de inginerul Ionescu trebuiau verificate și se duse în camera sa. Carlo intră în baie pentru a evita prezența lui Gianni care se tampona cu batista pe buze. Se așază pe marginea căzii și așteaptă. Îl auzi, în cele din urmă, pe Conniff care spunea că-i în ordine. Apoi nu mai auzi nimic. Se vorbea în șoaptă. Înțelese deci că îl așteaptă, totuși, momente grele și se uită pe fereastra camerei de baie, cu gândul de a scăpa pe acolo. Deschise fereastra și privi în jos. Două etaje, plus parterul – o distanță suficientă pentru a-i asigura un drum la morgă. Zarurile erau deci aruncate. Dar nu de mâna lui. De ce nu se hotărâse mai înainte să iasă din combinație? Era acum vinovat și de tentativă de șantaj, deși obiectul șantajului nu există, Ileana fiind în siguranță. Cretin. Își merita orice soartă. Dădu drumul la duș. Cu un gest mecanic scoase un stilou și, pentru că nu avea nicio hârtie, scrisese câteva cuvinte chiar pe cecul de un milion de lire. Înfășură cu aceasta săpunul, deschise fereastra și aruncă mesajul în gol.

Mai rămase câteva clipe să privească și văzu cum, de lângă zid, un bărbat ridică obiectul. Închise fereastra.

Văzuse clar gestul necunoscutului, care apăruse ca la comandă, deși trotuarul era luminat doar de un bec slab a cărui apărătoare lipsea. Nu mai avu nicio îndoială că fereastra era supravegheată. Atunci îi veniră în minte diferite persoane care își tot găseau de lucru în preajma lor. De ce nu făcuse asta mai de vreme? I-a fost pur și simplu frică. Câteva bătăi în ușă îl treziră la realitate. Opri dușul, răsuci cheia și intră în camera în care îl așteptau cei doi.

Nu făcu mai mult de doi pași. Avea neta senzație că turnul din Pisa s-a plictisit de poziția „înclinat” și i s-a prăbușit pe cap și de aici încolo încetă să mai aibă contact cu realitatea. Simți în braț, cât mai putea simți, o înțepătură, apoi totul se sfârși în

mintea lui care nu-i mai ajuta cu nimic.

*

Când se trezi, Edith era lângă el și îi mângâia fruntea spunându-i o serie de cuvinte pe care le auzea, dar căroră nu putea să le dea de șir.

Deschise ochii și o privi pe tânără cu groază. Deci tot în aceeași rețea.

— *Calmo, calmo*, Carlo, totul s-a terminat. Te afli în prezența unei persoane sigure. Nu ți se mai poate întâmpla nimic. Când îți vei reveni, vei afla totul. Bine că nu te-au omorât. Urma și asta dacă nu intervenea poliția românească, prezentă în toată afacerea de când ai cunoscut-o pe proasta aia. De fapt, casa inginerului Ionescu era tot timpul supravegheată.

Știrea că „totul s-a terminat” îl aduse urgent la realitate. Deschise ochii mari. Prezența lui Edith, după toate cele întâmplate, îl făcu să aibă un sentiment de oarecare rușine. Ajunsese în starea asta pentru că nu avusese încredere în ea nici măcar atunci când îi spusese că ține la el. De ce nu i-a spus nimic despre misiunea ei? Îi dădu însă pe loc dreptate, înțelegând că gașca lui Jebon trebuia să fie lăsată liberă pentru a-și desfășura întreaga manoperă. Fiind urmăriți de la început, pentru poliția românească ar fi fost simplu să-i aresteze după prima vizită la domiciliul inginerului. Se gândea că a fost mai bine așa. Deschise din nou ochii și își dădu bine seama că nu se mai afla la hotel, ci într-o cameră de spital.

În acea clipă, ușa se deschise și intră un bărbat în halat alb, urmat de o soră căreia îi spuse în românește:

— Explică-le că pacientul este în afară de orice pericol, dar mai trebuie să rămână în pat până mâine dimineață. A avut un șoc, probabil de la lovitura pe care a primit-o în cap, iar somniferul care i-a fost administrat nu s-a resorbit încă.

Femeia traduse și apoi privi spre doctor. Acesta adăugă:

— Sunt obligat să-i spun pacientului că nu are voie să părăsească nici patul, nici camera, nici clinica.

După ce sora traduse, Carlo înțelese că mai are de dat niște explicații și oftă. Apoi privi cu desperare spre Edith. Medicul și sora ieșiră, lăsându-i singur cu ea.

— Ce se va alege de mine? o întrebă Carlo cu glas stins.

Edith își luă un aer serios.

— Nu știu precis, dragul meu, dar voi face totul pentru a arăta că ai fost prins într-un angrenaj din care era greu să scapi. Încă de la Roma știam ce rol ți s-a pregătit și am asistat pas cu pas la cele întâmplare. Cred că te vei alege cu o invitație de a părăsi țara.

Carlo se ridică în capul oaselor ca să-și dea seama dacă puterile îl mai ajutau. Capul îi era greu și își simțea tot corpul slăbit, ca după o noapte de chef.

Edith îi văzu deznădejdea și îl cuprinse de umeri. Urmă o pauză în timpul căreia fiecare din cei doi se gândea la altceva. Carlo simți că tânără, deși închisese ochii, îl ținea de umeri doar ca să-i sprijine.

Niciunul dintre ei nu observase că în pragul ușii, deschisă discret, se afla o persoană străină care văzând scena, amuțise. Se treziră doar când un buchet de garoafe ateriză în spatele Edithei și ușa fu închisă cu putere. Auziră apoi un hohot de plâns și pași care alergau pe coridor.

Înainte de a ajunge la cabina portarului, Ileana se opri, rezemându-se de zid. Simți că nu mai are puteri să înainteze, genunchii moi nu o mai ajutară să se mai țină pe picioare și se prăbuși.

*

Carlo se trezi după miezul nopții și nu mai închise ochii până când se făcu lumină. Curând răsări soarele și ziua se arătă luminoasă și senină. Pentru starea lui ar fi vrut ca ploaia să fi continuat. Soarele îl deprima și se simțea singur în fața necunoscutului care nu va putea fi, în niciun caz, îmbucurător.

Rămase gol de gânduri și amorțit de deznădejde încă două ore, până ce auzi mișcare pe coridor. Se sculă și încercă ușa. Așa cum se așteptase, era închisă cu cheia pe dinafară. Merse la fereastră și privi spre curtea interioară a clădirii. Într-un arbust ornamental câteva vrăbii începuseră o dispută zgomotoasă. Geamul nu mai avea niciun mâner pe dinăuntru. Se deschidea, desigur, din curte, când trebuia să fie spălat. Gratiile cenușii îi dădură să înțeleagă că se află într-o rezervă specială. Poate și

pentru a fi apărat de oamenii lui Jebon?

Auzi pași lângă ușă. Se grăbi să intre în pat, trase pătura peste ochi ca și cum aceasta l-ar fi ocrotit de toate necazurile.

Auzi cheia răsucindu-se și câțiva pași discreți se apropiară de patul în care se afla.

Simți apoi, cum o mână grijulie îi trage pătura și o văzu pe sora care îi tradusese ieri noapte instrucțiunile medicului.

— Domnule, zise ea, aveți un sfert de oră să vă faceți toaleta și să vă îmbrăcați. Vă așteaptă o persoană pe coridor.

Carlo fu sigur că nu era Edith și ultimele speranțe îl părăsiră..

După exact cincisprezece minute auzi o bătaie în ușă. Sora intră, însoțită de un bărbat, și-i spuse să-l urmeze liniștit. Îi preciză că nu e arestat, dar este invitat la organele de stat, ca martor.

Toate gesturile lui se desfășurară mecanic. Se urcă într-o mașină bej și după alte câteva minute intrară într-o curte, unde fu invitat să coboare. Bărbatul îi făcu semn să-i urmeze și pătrunseră în clădire. Când ajunseră la etaj, bărbatul îl bătu ușor pe umăr, arătându-i un fotoliu în care înțelese că trebuia să ia loc. Se așază. Însoțitorul său dispăru, dar reveni și îl chemă cu un gest scurt și plin de amabilitate. Se ridică în picioare și-l urmă.

În biroul în care intră văzu un bărbat mai în vârstă așezat la un birou și la dreapta un tânăr care i se păru că i-a zis „bună ziua” în italienește. O căută pe Edith. Zadarnic. Femeia lipsea. Deci, îl abandonase. Și era singurul său martor care cunoștea povestea de la început.

De pe scaunul din spatele biroului, bărbatul cărunt spuse ceva tânărului care stătea alături.

— Sunteți rugat să stați jos, zise acesta în italienește, arătându-i un scaun. Carlo se așază și, văzând privirea binevoitoare a omului cărunt, căpătă mai multă încredere în sine.

Bărbatul cărunt reluă, urmărit cuvânt cu cuvânt de interpret:

— Iată-ne, în sfârșit, împreună. Din fericire, în altă situație decât cea pe care foștii dumneavoastră prieteni ar fi dorit-o.

Faptele, domnule... urmă bărbatul cărunt, în timp ce desena romburi cu un pix pe carnetul de note, singurul obiect care se afla pe cristalul lucios al biroului.

Sună un telefon de pe o măsuță alăturată pe care Carlo mai văzu încă două telefoane. Bărbatul cărunt ridică receptorul și răspunse scurt. Schimbă câteva fraze cu interlocutorul de la celălalt capăt al firului și închise.

— Domnule, reluă omul cărunt, iată-ne la sfârșitul călătoriei dumneavoastră. Foștii dumneavoastră prieteni au găsit ceea ce au căutat. Adică nu formulele medicamentului, care, deși reale, nu mai au pentru noi nicio importanță. Produsul a fost omologat de câteva săptămâni, și a devenit, prin urmare, în fața lumii întregi, proprietatea statului nostru. Deci, pe lângă infracțiunea de spionaj economic, au vrut să sechestreze o persoană și au ucis pe unul dintre complici. Nemaivorbind de actele de identitate false. Probele sunt indiscutabile și ei vor avea dreptul, ca în cadrul procedurii judiciare legale, să se apere prin toate mijloacele permise. Cazul domnului Carlo... să-i spunem deocamdată Sarmiento, e mai deosebit. Cei trei, care se află la loc sigur, au recunoscut totul fără să-i rugăm prea mult. În fond, numai faptul că au pătruns cu chei false în domiciliul inginerului Ionescu ar fi de ajuns ca să nu le mai cerem vreo recunoaștere expresă. S-au mai descoperit asupra lor două posturi de emisie-recepție truate în niște obiecte banale: încălzitor de apă și aparat de bărbierit, precum și o puternică stație camuflată în aparatul de radio de la bordul mașinii, și ea construită special pentru diverse...

Aici vorbitorul se opri. Îi venise în minte cuvântul „matrapazlăcuri”, dar nu-l pronunță pentru a nu-l pune în dificultate pe interpret. În cele din urmă, cuvântul fu mai tare decât el și spuse „matrapazlăcuri”, zicându-și că tânărul traducător va găsi un echivalent. Și nu fu prea surprins când acesta spuse calm „truffe”.

— Spuneam, deci, că numai cele arătate mai sus ar fi suficiente pentru a-i face pe domnii „turiști” – accentuă pe cuvântul turiști – să facă cunoștință cu justiția românească. Cred că nu le este străin faptul că și în Italia, sau în orice țară

din lume, astfel de fapte penale se pedepsesc. Recunoașterea faptelor, cât și obiectele incriminabile găsite asupra lor fac situația clară. Mai este încă ceva, un lucru care depășește granițele noastre și se află în atenția întregii lumi, și pentru asta am vrea să-l ascultăm și pe inginerul Ionescu, care ne-a ajutat mult ca să dăm de urma infractorilor. Apăsă pe un buton și un militar în uniformă intră, închise ușa și rămase în poziție de drepti.

— Roagă-i pe inginerul Ionescu și pe fiica sa să intre câteva minute, zise bărbatul cărunt.

Apoi i se adresa interpretului:

— Spune-i domnului că nu este vorba despre o anchetă. Vrem doar să ia cunoștință direct cu felul cum au evoluat lucrurile. Ca martor al acușării îl vom invita personal, altă dată.

După câteva clipe inginerul chimist Mihai Ionescu intră urmat de Ileana.

Carlo, care era întors cu spatele spre ușă, strânse ochii ca și cum prin asta ar fi crezut că dispare din cameră.

Li se făcu semn noilor veniți să se așeze.

— Tovarășe inginer, zise bărbatul cărunt, spuneți pe scurt ce pericol reprezenta medicamentul în cauză, într-o anumită fază de laborator? Dumneavoastră, de altfel, ați atras de mult atenția conducerii uzinei asupra acestui fapt.

— Domnul Carlo, care este de o profesie asemănătoare cu a mea va înțelege mai repede.

Abia acum Ileana, uluită că se află acolo, își dădu seama de prezența lui Carlo. Privi spre el, dar nu avu puterea să o facă prea mult. Își aminti în câteva clipe zilele lor de plajă, scena din clinică, unde venise să-i aducă garoafe. De unde să știe ea că de la un sărut se poate ajunge la o anchetă care căuta sau și stabilise fapte atât de grave?

Se întoarse brusc și privirile i se opriră pe un tablou din perete care reprezenta o plajă însorită. Tatăl său începuse să vorbească, dar ea tot se mai gândea la ușurința cu care se purtase.

— Da, îl auzi ea pe tatăl său, așa cum am mai spus, medicamentul, în fază finală, este un tranchilizant inofensiv. La

un anumit punct din procesul de producție, printr-un simplu procedeu de laborator, poate deveni un stupefiant nociv, foarte toxic. Se pare că aceasta îi interesa pe cei care i-au trimis pe domnii în cauză într-o vacanță la Mamaia. Mă iertați, dar nu mai pot da amănunte suplimentare, fiind inutile – dat fiind deznodământul fericit al acestei povești. Precizez doar că interesul pentru acest produs a fost stârnit de faptul că din niște substanțe foarte ieftine se putea obține un stupefiant... Ce să mai spun... Tăcu și-și întoarse privirea spre Ileana. Reluă apoi:

— Pentru produs, omologat fiind, nu mai era niciun pericol. Dar mă gândesc ce putea să i se întâmple fiicei mele, dacă lucrătorii dumneavoastră nu vegheau... Acum s-a terminat... dar oricum... un accident... sau mai știu eu ce. Apoi tăcu.

Bărbatul cărunt, observând tăcerea inginerului Ionescu, îi mulțumi și îi ceru scuze că l-a deranjat. Inginerul se ridică și atinse ușor umărul Ilenei.

Bărbatul cărunt așteptă ca inginerul și fiica lui să iasă, apoi se adresă lui Carlo:

— Domnule Sarmiento, doamna Edith, care-i o colegă de-a noastră „în misiune specială, aparținând brigăzii speciale „narcotice” din Italia, ne-a informat corect despre toată povestea respectivă. Deocamdată sunteți la dispoziția noastră, liber – nici nu este vorba să vă reținem – și vă rog ca în răspunsuri să fiți cât se poate de clar și sincer. Când vă veți înapoia în Italia să nu vă temeți de „patron”. Este deja în mâinile poliției italiene pentru evaziune fiscală și trafic de droguri. Din cei trei arestați, bătrânul este cetățean român și un vechi client al nostru. Ceilalți doi sunt cetățeni străini, dar nu italieni. Au multe păcate la activ și sunt urmăriți de câteva poliții europene și de peste ocean, tot pentru comerț ilicit cu stupefiante. Găsiseră un sistem foarte facil de a-și câștiga existența. Dar, din păcate pentru ei, nu cel mai recomandabil. Se opri, apoi reluă: Să știți, apropo de bani, că hârtia pe care ați scris mesajul, respectiv cecul, este fără acoperire, dat fiind că toate bunurile lui Jebon au fost confiscate. Păstrați-l. Și i-l întinse. E al dumneavoastră.

Carlo nu zise nimic; oricum, aruncând cecul pe fereastră nu

se mai gândise că-l va mai putea folosi vreodată. De fapt, nimic nu mai avea acum valoare. Nu-și mai aminti ce făcuse cu medalionul Ilenei. Își spuse gândul cu glas tare.

— I l-am restituit, zise omul cărunt. Cred că o va face să-și amintească multă vreme de cele întâmplate... Și... medalionul e făcut dintr-un material foarte durabil – mai adăugă el.

*

Când ieși în curte ca să se urce în mașina care-l adusese aici, Carlo văzu zburând doi fluturi albi. Jocul lor se prelungi peste zidul înalt al porții. Nu-și putu stăpâni un sentiment de invidie față de cei doi fluturi.

Și ca ei, gândi Carlo, sunt acum mii de miliarde de ființe fără griji.

Înăuntrul mașinii era Edith care-i surâse și-i invită să intre. Portiera se deschise și mașina porni. Conducătorul vehiculului fusese, desigur, avizat în ceea ce privește adresa, gândi el.

Când coborâra pe trotuarul din fața hotelului Lido, Edith rupse tăcerea.

— Și acum, Carlo, ne despărțim. Tu vei mai rămâne la București cât va mai fi nevoie. Mi s-a spus că de poimâine poți să faci ce vrei. Dacă dorești, ești liber să te întorci pe litoral. Ar fi posibil să ne vedem.

Carlo voi să spună ceva, dar uimirea îl împiedică să articuleze vreun cuvânt.

— Da, Carlo, eu plec acum din nou la Constanța, unde mă așteaptă soțul și fetița mea care se numește Carla și are patru ani. Vom petrece încă două săptămâni la Mamaia... *Ceao, Carlo...*

Și Carlo o privi cum se îndreaptă spre mașina care o aștepta la câțiva metri distanță.

Mașina plecă și Carlo începu să privească în jur. I se păru că acum vede și înțelege tot. Da, toate câte le văzuse până azi, alături de cei cu care venise, începură să se clarifice. Privi figurile trecătorilor și simți că oamenii ăștia îi sunt dragi. Străzile și casele îi erau familiare. Parcă era aici de când lumea.

Din cinematograful vecin ieșea un grup de oameni. N-ar fi fost imposibil... Ileana.

Rămase pironit până ce dispăru și ultimul spectator...